

Giới thiệu Con Gà Đội Vương Miện

Truyện Con Gà Đội Vương Miện, nhiều người nói cô là con gái xấu xí, sẽ cô độc tới già không có thể sống chung với một người xấu tình xấu người như cô.

Nhưng cô không hề quan tâm tới những lời nói phiến diện, cha mẹ sinh không có quyền được lựa chọn xấu hay đẹp mà là phải sống sao cho có ý nghĩa. Chính vì những lời nói đó, và rồi định mệnh cũng cho cuộc đời cô một người đàn ông mạnh mẽ.

Anh ta có thể bao dung và che chở cho cô, hai người tiến triển rất nhanh anh ấy không ngại về bề ngoài, quan trọng là tấm lòng chân thật của cô. Cuối cùng cô cũng đã đội được chiếc vương miện của công chúa cùng anh bước vào nhà thờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

KHÓ TIN, NHUNG CÓ THẬT!

Peter Crentch rẽ xe thật nhanh vào bãi đậu bên ngoài của bệnh viện Rocky Beach Memorial rồi thắng đột ngột.

Peter cho rồ máy chiếc Scirocco 81 cũ một hồi, rồi mới tắt. Hai cây chùy kiến dừng ngay giữa chừng.

Peter có rất nhiều điểm chung với chiếc xe của mình. Cả hai đều thon thả, đáng vẻ khiêm nhường và rất nhanh nhẹn. Với chiều cao một mét tám mươi và vóc dáng vận động viên điền kinh, Peter cảm thấy hoàn toàn hòa hợp với chiếc Scirocco của mình.

- Trời mưa gì mà mưa quá trời! - Peter quay sang nói với Hannibal Jones ngồi bên cạnh - Ôn quá!

Hannibal hoàn toàn đối nghịch với bạn. Chính Hannibal tự mô tả mình là "hơi tròn trịa" hoặc "hơi có thịt". Ít người biết rằng Hannibal cố gắng rất nhiều để giảm bớt trọng lượng dư thừa. Vấn đề danh dự mà... Nhưng với Peter, thì Hannibal tâm sự được, vì Peter là bạn thân nhất của cậu.

Peter và Hannibal ngồi đó thêm một hồi, ngắm nhìn trời mưa. Một cơn bão dữ dội, như đôi khi có vào mùa hè. Đột nhiên, một tia chớp sáng lên trên bầu trời, tiếp sau đó là tiếng gầm khủng khiếp.

- Đi đi, chắc chắn mưa chưa dứt đâu. - Peter vừa nói vừa vén mớ tóc nâu hung rơi xuống trán - Sắp hết giờ thăm rồi. Sợ Kelly chờ!

- Không biết bao giờ cậu mới không còn bị lũ con gái xỏ mũi nữa. - Hannibal nói rồi miễn cưỡng tháo dây an toàn.

- Nói tầm bậy! - Peter cãi lại - Còn cậu với bọn con gái, thì...

- Biết rồi... Mình rất dờ trong chuyện làm quen với bạn gái. Nhưng mình có quyền góp ý với cậu chứ.

Peter phá lên cười.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Sau khi kéo nón áo mưa lên đầu, Peter và Hannibal bước ra khỏi xe, đi nhanh dưới trời mưa về hướng cửa bệnh viện. Khi đã vào tiền sảnh, hai bạn giữ sạch áo mưa, trước khi đi tìm phòng 2113.

Kelly Madigan đang nằm trên giường, vừa nói chuyện điện thoại, vừa cuốn cuốn mớ tóc nâu đen vào ngón tay.

Thoạt nhìn, không thể nào ngờ rằng Kelly đã qua cuộc phẫu thuật ba ngày trước đó. Cô bé xinh xắn và đầy sức sống này học cùng trường với Peter, Hannibal và Bob.

Cách đây sáu tháng, cô bé đã phán rằng Peter Crentch sẽ là bạn trai của mình và Peter đã chấp nhận.

- Thôi... chào Sue nhé! - Kelly đón hai vị khách bằng một nụ cười - Tối thứ sáu, cậu đừng đến trễ nhé. Mình phải cúp máy đây. Bạn trai của mình vừa mới đến với bạn của chàng.

Rồi cô bé phá lên cười.

- Bạn chàng có to con không hả? - Kelly lặp lại lời của cô bạn Sue.

Đôi mắt xanh ngọc của Kelly nhìn Hannibal từ đầu xuống chân. Hannibal định nhìn thẳng vào mắt Kelly, nhưng rồi bỏ cuộc.

- Cũng tùy thôi, Sue à. - cuối cùng Kelly nói - Đối với cậu võ sĩ Su mo thuộc cỡ nào? - Kelly trêu.

Hannibal khoanh tay lại, lăm bằm ra ghế ngồi.

- Sue muốn nói chuyện với anh. - Kelly vừa nói vừa mỉm cười đưa ống nghe cho Hannibal.

Thám tử trưởng nuốt nước bọt. Đừng hoảng hốt... Đừng hoảng hốt nào. Thường Hannibal nói chuyện rất dễ dàng với những người không đáng hoảng khi điều tra, nhưng khi nói chuyện với con gái, thì cậu lại hoảng sợ. Đây là lĩnh vực chuyên môn của Bob Andy, chứ không phải của Hannibal.

- Sao, cậu có định nói chuyện không? - Peter trêu, rồi ngồi xuống giường cạnh Kelly.

Hannibal đứng dậy từ từ, cầm lấy ống nghe.

- Alo! Hannibal Jones nghe đây. - Hannibal nói như đang làm việc ở văn phòng.

- Chào! - Một giọng nữ trả lời, kèm với tiếng cười hơi rụt rè - Em tên Sue. Anh khỏe không?

- Khỏe không nghĩa là sao? - Hannibal hỏi lại.

Đầu óc lơ gích của Hannibal đòi hỏi những câu hỏi lơ gích.

- Thì em cũng không biết nữa... - Sue đáp ứng.

Hannibal tăng hắng rồi liếc nhìn Kelly. Peter cầm tay Kelly, cả hai đang mỉm cười. Phải chi không có ai chứng kiến cuộc đàm thoại này.

- Anh không muốn biết xem em có xinh không à? - Sue hỏi ở đầu dây bên kia.

Đúng lúc đó, một cô y tá tóc hung thò đầu qua cửa.

- Hết giờ thăm rồi! Về đi! - Cô y tá thông báo.

Hannibal thở phào nhẹ nhõm rồi trả ống nghe điện thoại cho Kelly.

- Mình sẽ gọi lại cho cậu sau. - Kelly vội nói trước khi gác máy.

Kelly liếc nhìn Hannibal.

- Hannibal Jones, chàng trai đào hoa nhất Californie lại làm tan vỡ thêm một trái tim.

Đột nhiên cửa phòng mở ra. Hai cô hộ lý đẩy xe vào. Một bác sĩ và ba cô y tá đi theo sau. Hannibal nhường đường cho mọi người.

Trên xe đẩy có một cô bé tóc đen xoắn. Nước da cô tái xanh, mặt băng bó và bị sưng bầm. Dường như cô đang bất tỉnh.

- Em có bạn đây, Kelly à! - Bác sĩ nói.

Bác sĩ còn trẻ và cột tóc đuôi ngựa. Anh giúp y tá cho bệnh nhân vào giường thứ nhì trong phòng.

- Có nặng không? - Kelly hỏi.

- Bị thương nhẹ. - Hannibal tuyên bố và vốn có đầu óc quan sát cậu nói thêm - Chấn động nặng.

- Giỏi quá! Chẩn đoán xuất sắc! - Anh bác sĩ thốt lên rồi nhìn Hannibal với một nụ cười ngạc nhiên.

Sau khi gắn bộ phận nhỏ nước biển xong, y tá và hộ lý rút lui, còn bác sĩ viết vài hàng trên bảng theo dõi nhiệt độ của bệnh nhân.

- Bạn ấy bị gì vậy? - Kelly lo lắng hỏi.

- Tai nạn xe trên đường County line. Đêm nào, cũng có hai ba ca tai nạn như thế. - bác sĩ nói thêm rồi bước ra cửa - Bệnh nhân của ta đây không phải là người bình thường, mặc dù rất khó nhận ra. Đó chính là...

Anh bác sĩ không nói hết câu: cô y tá tóc hung lại mở cửa. Bác sĩ bước ra.

- Tôi xin nhắc lại, - cô y tá la - giờ thăm đã hết rồi. Có nghĩa là các cậu phải ra ngay. Trừ phi các cậu đang bị bệnh. Nếu vậy, thì phải qua phòng nhập viện!

- Tụi em hiểu rồi. - Peter nói.

- Tốt lắm! - Cô y tá nói với một nụ cười khó chịu - Tôi hi vọng sẽ không cần phải nhờ đến bảo vệ để lôi các cậu ra.

Cô y tá bỏ đi, đóng cửa lại. Peter cúi xuống hôn Kelly.

- Ngày mai anh đến nữa, em nhé. Tối nay anh ngủ ở nhà Hannibal.

Thám tử trưởng đang xem xét tờ theo dõi nhiệt độ của cô bệnh nhân mới.

- Cậu làm gì vậy? - Peter hỏi.

- Mình thỏa mãn sự tò mò. Bác sĩ chưa kịp cho ta biết cô bé này là ai. Juliet Coop, mọi người có biết là ai không?

Peter nhún vai. Cậu không biết. Sau khi chào Kelly lần cuối, Peter và Hannibal ra về.

Một phút sau, Peter và Hannibal khám phá ra Juliet Coop là ai.

Cả hai đang bước ra thang máy, thì một người đàn ông to cao phóng ra khỏi thang máy, chạy nhanh đến cô y tá trực. Ông cúi xuống cô y tá tóc hung, gần chạm mặt cô vì quá lo lắng.

- Con gái tôi? Con gái tôi đâu?

- Big Barney Coop! - Hannibal nói khẽ.

- Đúng! Vua gà rán! - Peter thốt lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa! Đúng là ông, với bộ đồ thể thao xanh, trắng, đỏ thường lệ, y như trên truyền hình. Ở miền Nam California, ai cũng biết mặt Big Barney Coop. Khi bật truyền hình lên, luôn thấy ông đang quảng cáo các quán ăn nhanh Chicken Coop.

- Juliet Coop... Barney Coop... - Hannibal nói - Chắc là con gái của ông Vua gà rán.

- Thưa ông Coop, phòng 2113. - Cô y tá hướng dẫn.

- Có phải là một phòng may mắn không? - Big Barney hỏi - Tôi yêu cầu con gái tôi phải được ở trong một phòng may mắn! Phòng ở đâu? Đi ngã nào?

Hannibal cảm thấy xúc động trước sự lúng túng của ông.

- Thưa ông Coop, ngã này ạ. - Hannibal nói và chỉ tay sau khi bước đến gần bàn cô y tá.

Người đàn ông cao hơn Hannibal gần ba mươi centimet và cúi xuống cậu.

- Cậu có chắc không?

- Cháu và bạn cháu vừa mới vào đó thăm một cô bạn ở cùng phòng với con gái bác. Dường như con gái bác đang ngủ.

Ông Vua gà rán có vẻ đỡ căng thẳng một chút.

- Nè! Cho các cậu đây! Hai vé cho một bữa ăn miễn phí. - Ông nói rồi chìa cho Hannibal hai miếng giấy rút từ túi áo - Tôi rất thích cậu! Vừa mập mạp, vừa mềm. Cậu mà đem lần bột chiên của tôi, chiên cho vàng lên, thì tuyệt lắm! Cảm ơn cậu đã chỉ đường.

Hannibal mỉm cười rồi nhìn theo Big Barney đang đi về phòng.

Thám tử trưởng xé hai cái vé.

- Cậu khùng rồi sao! - Peter la lên rồi lượm các mảnh giấy lên - Cậu bị làm sao thế?

- Ăn kiêng! - Hannibal trả lời với vẻ mặt thiếu ngủ - Cậu quên rồi sao?

- Làm sao mà quên được! Và mỗi bữa ăn phải có dưa lê. Nhưng đâu phải tại cậu ăn kiêng, thì mình cũng phải ăn kiêng đâu. Mình rất thích gà rán Chicken Coop.

- Thì mình cũng rất thích. Hiện mình đang ngủi được mùi da gà dòn thơm ngon, thịt gà mềm có nước....

Hai thám tử băng qua bãi đậu xe ngập nước lại lảng. Peter ngồi vào tay lái. Về nhà Hannibal!

Hannibal sống ở nhà chú Titus và thím Mathilda. Chú thím có cửa hàng bán đồ linh tinh có tên là Thiên Đường Đồ Cổ, đối diện nhà ở. Khi còn nhỏ, Hannibal, Peter và Bob thường chơi trong kho bãi đồ linh tinh, nhất là khi có vụ bí ẩn phải làm sáng tỏ. Ba thám tử đã đặt bộ tham mưu tại đó, trong một xe lăn cũ kỹ, trốn dưới một núi đồ linh tinh. Khi đã lớn hơn, ba bạn đã bỏ xe lăn và thường tập trung trong xưởng điện tử của Hannibal. Khi mười bảy

tuổi, thì phải nghiêm túc hơn...

- Rất tiếc là ta không được biết tình huống tai nạn. - Hannibal nhận xét và để ý thấy Peter đang liếc nhìn mình - Biết rồi... - Hannibal thờ dãi - không có gì bí ẩn trong chuyện này... nhưng mình có cảm giác giống như linh tính...

Peter đậu xe ngoài sân. Hai bạn bước trên bùn đến xương của Hannibal.

Một đồng các máy điện tử, bộ phận thay thế, catalo thiết bị theo dõi, đồ nghề, sổ tay, hộp pizza và đĩa CD. Thêm một máy trả lời tự động và hai cái ghế.

Theo thói quen, Hannibal bật máy trả lời tự động lên ngay để nghe.

- Chào! - Một giọng quen thuộc nói, đó là giọng của Bob Andy, thám tử thứ ba - Xin lỗi vì đã không đi đến bệnh viện cùng các cậu thăm Kelly được. Mình phải nghe một nhóm nhạc nói thứ giọng, vì ông chủ đi vắng. Rồi nàng Jennifer lại gọi điện thoại để nhắc về cuộc hẹn với nàng. Các cậu có tưởng tượng nổi không. Mình lại phải đi cắm trại ngoài biển với nàng Amy! Cũng may mà trời mưa! Nên khỏi đi lượm sò nữa! Hannibal ơi, mình muốn nhờ cậu sáng chế cho mình một phần mềm vì tính giúp mình tránh những loại trục trặc như thế... Cậu suy nghĩ nhé? Hứa nhé! Hẹn ngày mai gặp lại.

- Từ khi làm việc cho ông bầu kia, Bob không còn rảnh rỗi nữa. Lúc nào cũng đang truy lùng các giọng ca mới! - Hannibal càu nhàu rồi tắt máy trả lời tự động.

- Mình cũng thấy vậy. - Peter nói - Thậm chí Bob còn không tìm ra thời gian cho các em nữa!

Hannibal tiến hành tẩy máy một cái máy được cho là có khả năng giải mã các khóa điện tử. Còn Peter thì ngồi vào bàn lau chùi cái jiclor của xe. Hai bạn nói chuyện với nhau rất khuya.

Chuông điện thoại khiến cả hai giật mình. Ai lại có thể gọi vào giờ này? Đã quá mười hai giờ khuya rồi. Dù tối thứ sáu người ta cũng không bao giờ gọi trễ như thế.

Hannibal ngồi xuống ghế xoay cũ.

- Alo, Ba Thám Tử Trẻ nghe đây. - Hannibal tuyên bố với cái giọng điệu rất "doanh nhân".

- Em, Kelly đây! Anh bật loa lên đi, như vậy cả hai anh sẽ nghe em - giọng đầu dây nói.

- Kelly gọi. - Hannibal thông báo rồi bấm nút loa.

- Có chuyện gì vậy? - Peter ngạc nhiên nhìn bạn.

- Có chuyện không bình thường. - Kelly đã nghe Peter hỏi và trả lời - Juliet Coop nói chuyện mớ trong khi ngủ.

Hannibal lại có cảm giác rằng vụ này có điều mờ ám, nhưng không dám kết luận vội.

- Sau tai nạn loại này, người ta thường hay bị ác mộng lắm. - Hannibal nói.

- Biết rồi. - Kelly nói với giọng hơi bực bội - Nhưng chính điều chị ấy mớ làm em ngạc nhiên. Chị ấy cứ lặp đi lặp lại liên tục: "Hàng triệu người sẽ chết".

Khi nghe thế, Peter và Hannibal rùng mình.

- Chưa hết. - Kelly nói tiếp - Từ này giờ, chị ấy cứ lải nhải: "Hắn đầu độc gà! Không được! Không được!" Em có cảm giác chị ấy nghĩ như thế thật. Chứ không phải nằm mơ!

- Bọn mình có việc rồi! - Peter huyết sáo khề rồi bình luận.

- Mình đã nói là mình linh tính mà. - Hannibal nhận xét.

- Biết rồi. - Peter công nhận - Nhưng chẳng lẽ Vua gà rán lại đi cho thuốc độc vào món ăn khoái khẩu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

NHỮNG NGƯỜI KHÁCH TRÈ

Alô? Máy anh còn đó không?

Giọng Kelly Madigan vang lên từ cái loa, nghe rất lo lắng.

Hannibal và Peter vẫn còn đó nhưng không nói được tiếng nào. Hai bạn sững sốt. Bao nhiêu lần hai bạn đã ăn ở quán Chicken Coop? Máy trăm lần? Máy ngàn lần? Đối với Hannibal chắc còn nhiều hơn nữa. Bao nhiêu lần hai bạn đã thấy khuôn mặt thiện cảm của Big Barney Coop trên truyền hình? Bằng một giọng kỳ lạ, nhưng chân thật, ông lặp đi lặp lại: "Big Barney vật lông gà, chứ không vật lông khách hàng!"

- Cậu có tưởng tượng không? Ông ta cho thuốc độc vào món ăn mà ông bán. - Peter lắc đầu - Không tin nổi!

- Chẳng có lý do gì để tin. - Hannibal nói - Như thím Mathilda nói, điều nguy hiểm khi kết luận vội vàng, là không bao giờ biết sẽ dẫn đến đâu.

- Cậu nói rõ hơn đi.

- Ta không có gì để buộc tội Big Barney Coop. Làm sao biết được có phải chị Juliet nói về ông hay không? Vẫn có thể là người khác chứ. Rồi có thể chị ấy đang bị phản ứng thuốc, hay còn bị sốc do tai nạn. Hay chị ấy chỉ nằm mơ thôi.

- Đúng là con trai! - Kelly phản đối ở đầu dây bên kia - Rất tiếc là em không thể chuyển máy cho chị Juliet. Đó! Các anh nghe đi! Nghe không?

- Không. Cái gì vậy? - Hannibal nói bằng một giọng mệt mỏi.

Còn Peter thì lắc đầu. Dù sao, Kelly đâu thể thấy Peter...

- Chị ấy nói lại kìa! - Kelly thốt lên - Chị ấy vừa mới nói: "Không. Không được để người ta chết. Đừng làm một chuyện như thế!".

- Này, sáng mai mười một giờ bọn anh sẽ đến bệnh viện - Hannibal hứa - Rồi bọn anh sẽ nói chuyện với chị ấy. Vào giờ thăm bệnh. Anh tin chắc chị ấy sẽ xác nhận xem chị ấy có nằm mơ hay không.

- Sáng kiến hay! - Kelly thừa nhận - Nhưng em tin chắc là có bí ẩn trong vụ này.

- Ngày mai gặp em, Kelly nhé! - Peter nói trước khi gác máy.

Đêm hôm đó Hannibal không tài nào ngủ được, mà cứ nặn óc suy nghĩ xem ai lại có thể có ý định đầu độc hàng triệu người, và để làm gì. Có phải là Big Barney không? Juliet Coop có quan hệ gì với một băng đảng bất lương nào không? Hay phải đi tìm chỗ khác?

Lúc hai giờ sáng, Hannibal gọi điện thoại cho Bob Andy để báo tin và yêu cầu Bob ghé qua bệnh viện.

Sau cú điện thoại đó, Bob không ngủ lại được, mà cứ nghĩ Hannibal sẽ gọi lại nữa, như thám tử trưởng thường làm khi đang thắc mắc suy nghĩ một chuyện gì đó.

Kelly cũng không ngủ được. Kelly hầu như thức cả đêm, hi vọng Juliet Coop sẽ nói chuyện nữa. Mỗi khi bệnh nhân rên một tiếng thì Kelly khẽ hỏi:

- Ai vậy chị Juliet? Ai cho thuốc độc vào thịt gà?

Nhưng Juliet không trả lời.

Còn Peter thì ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, khi vào bệnh viện Peter và Hannibal thấy phòng Kelly tràn đầy ánh sáng. Hannibal để ý thấy nét mặt Kelly rất mệt mỏi căng thẳng. Khắp phòng là những bó hoa lộng lẫy. Một con gà bằng bông to đội vương miện vàng chễm chệ trên cái ghế bên cạnh giường Juliet.

Hannibal cũng để ý thấy rằng rèm quanh giường được kéo để cách ly cô bệnh nhân.

- Có ai khác không? - Hannibal chỉ rèm hỏi do nóng lòng muốn được nói chuyện với Juliet để làm rõ vài bí ẩn.

- Suyt! - Kelly kêu - Chỉ có một mình chị Juliet. Có lẽ đang ngủ...

Bob Andy đến đúng lúc đó.

- Xin lỗi vì đến trễ, xe bị trục trặc. - Bob nói rồi tháo cái áo thun tay dài cột quanh cổ.

Bob từng là một cậu bé gầy nhom, ốm yếu, đeo kính. Bob là học sinh xuất sắc, nhưng luôn có vẻ bơ vơ ngoài sân trường, khi ra chơi. Có thể vì Bob đã bỏ ra nhiều năm để nghiên cứu, tìm tòi trong kệ sách tối tăm của thư viện thành phố...

Bây giờ Bob đã khác hẳn! Kính sát trùng. Làm việc ở hãng ca nhạc nghệ thuật của Sax Sandler, những buổi học võ karaté đã biến thám tử phụ trách về lưu trữ và nghiên cứu trong bộ ba thành một trong những nam học sinh danh tiếng nhất trường Rocky.

- Vụ bí ẩn mới của ta đến đâu rồi? - Bob hỏi - Công chúa Gà Rán đã bay mất chưa?

- Vụ bí ẩn đang nằm phía sau cái rèm kia. - Peter hát đầu chi - Đang ngủ. Không thể nói chuyện được.
- Nói chuyện thì vẫn được chứ. - Bob nhận xét - Nhưng chị ấy sẽ không trả lời. - Bob kết luận với một nụ cười tình nghịch.
- Chị ấy yên lại rồi, như vậy hay hơn. - Kelly nói khẽ - Chị ấy đã rên suốt đêm... À mà chị ấy đã có nhiều người đến thăm đó...
- Thăm giữa đêm à? - Hannibal ngạc nhiên hỏi - Thế người hắc ám tóc hung kia không hay biết gì sao?
- Tất nhiên là không rồi! - Kelly nói.
- Vậy những người thăm bí ẩn đó là ai vậy? - Hannibal hỏi.
- Thì... trước hết có Big Barney. Cứ mỗi một tiếng vào thăm một lần. Ông ấy còn cho em hai phiếu ăn miễn phí nữa.
- Rồi sao nữa? - Hannibal vặn hỏi.
- Một anh chàng rất lịch thiệp. Tên là Sean Fellows.
- Sao em biết tên? - Peter nhú mày hỏi.
- Em hỏi tên anh ấy. - Kelly thú nhận - Chẳng lẽ anh lại ghen! Đó là bồ cũ của chị Juliet. Anh ấy đến lúc gần bốn giờ sáng, ngồi xuống rồi nhìn chăm chăm chị Juliet. Một hồi sau lại có khách nữa. Maria Gonzales, bạn cùng phòng với chị Juliet ở trường thương mại.
- Loại ra ngay. - Hannibal tuyên bố.
- Tại sao vậy? - Bob hỏi.
- Bởi vì chị Juliet đã nói: "Ông ta cho thuốc độc vào gà". Anh chàng Sean Fellows kia cũng có thể loại ra. Bồ cũ không thuộc tủy người đi đầu độc mấy triệu người.
- Hay để trả thù? - Peter hỏi.
- Ôi! - Hannibal kêu.

Kelly kể tiếp ngay, nhưng hạ giọng xuống.

- Em chưa nói cho các anh nghe về người khách thứ tư. - Kelly tuyên bố.

Kelly liếc về hướng rèm, để kiểm tra xem Juliet có tỉnh dậy không. Bà thám tử cũng nhìn theo. Rồi Kelly kể tiếp:

- Em đặt tên hắn là Cục Cung, vì hắn dễ thương như tay nhà đòn! Người gì mà khó chịu quá trời! Khá to con, khoảng ba chục tuổi, mặc quần áo lính rằn ri. Khi thấy em, là hắn bê cổ áo lên ngay để che bớt mặt. Em công nhận hắn không được đẹp trai lắm.
- Em lại hỏi cả tên người này nữa hả? - Peter hỏi.
- Dĩ nhiên. Và hắn trả lời em đừng có thọc mũi vào chuyện người khác. Rồi hắn kéo màn quanh giường để không cho em nhìn.
- Em nghe được gì không? - Hannibal hỏi.
- Được. Hắn mở mọi ngăn kéo ở tủ đầu giường của chị Juliet.
- Mở nhanh, hay mở nhẹ nhàng? - Hannibal hỏi.
- Nhanh! - Kelly trả lời.

Hannibal mỉm cười.

- Anh nghĩ hắn tìm một cái gì đó...
- Hắn không tìm ra. - Kelly khẳng định - Hắn ra đi tay không.

Hannibal bước dọc bước ngang trong phòng.

- Không thể nào biết được gì hơn khi chị Juliet chưa tỉnh lại. - Cuối cùng Hannibal nhận xét.
- Cầu mong sao chị ấy tỉnh lại vào giờ thăm bệnh. - Peter tuyên bố - Nếu không hung thần lại bắt nạt ta nữa bây giờ!

Bob thử nhìn qua rèm giường Juliet.

- Trông chị ấy khá mà. Theo tin đăng trong báo sáng nay, chị ấy may mắn lắm mới thoát chết. Xe chị ấy dập nát. À, mà các cậu ra hiện trường tai nạn chưa? - Bob quay sang Hannibal và Peter hỏi.

Hannibal lắc đầu, và vẫn tiếp tục đi bách bộ trong phòng. Cánh cửa mở ra, cô y tá tóc hung bước vào, tay ôm bó hoa to. Cô y tá liếc nhìn Kelly, rồi nhìn từng thám tử một.

- Ba! - Cô y tá hất đầu về phía Kelly nói - Em thu hút khách đông quá vậy!

Sau khi để hoa bên cạnh giường Juliet, cô y tá chuẩn bị bước ra.

- Tôi sẽ quay lại ngay. - Cô ta nói khẽ như để cảnh cáo.

- Để làm gì vậy? - Peter kêu khẽ sau khi cô y tá đã bước ra

- Hay nhỉ! - Bob thốt lên sau khi xem tấm danh thiếp ghim trên bó hoa - Của Michael Argenti gửi.

- Tại sao lại hay? - Peter hỏi.

- Michael Argenti cạnh tranh với Big Barney. Là chủ cái quán ăn Roast Roost.

- Sao cậu biết nhiều dữ vậy? Bộ Hannibal và cậu chỉ nghĩ đến ăn mà thôi hay sao! - Peter kêu.

Bob phá lên cười.

- Đâu có! - Bob nói - Chỉ nhờ một nhóm nhạc của hãng chỗ mình làm đã từng biểu diễn nhân lễ khai trương một quán Roast Roost mới. Michael Argenti có hứa là sẽ đến dự và bắt mọi người phải chờ bốn tiếng dưới trời nắng chang chang, rồi mới chịu lộ mặt đến.

- Thế cậu có giải thích được xem tại sao Argenti lại gửi hoa cho con gái của đối thủ mình không? - Hannibal hỏi.

- Đôi khi chú Sax cũng làm như vậy. - Bob nói - Đó là thông lệ trong giới làm ăn. Động tác này không hề có nghĩa là mình quý mến người nhận hoa. Mình có nghe nói rằng Big Barney và Argenti rất ghét nhau. Và mỗi khi Michael thực hiện một điều ước nào đó, là để cầu mong cho Big Barney không còn trên thế gian này nữa. Và ngược lại cũng thế.

- Vậy lần này ta lại có nhiều kẻ bị tình nghi. - Peter vừa nói vừa đập nắm đấm tay trái vào lòng bàn tay phải.

- Phải, nhưng biết chắc là có án mạng hay không? - Hannibal hỏi.

Cửa phòng mở ra, Big Barney bước vào. Rõ ràng ông không ngờ trong phòng có nhiều người đến thế.

Hannibal nhìn nghiêng gương mặt đầy đặn, tròn trịa của Big Barney. Ánh sáng trong mắt ông nghĩa là sao? Có phải ánh nhìn của một người cha lo lắng vì chuyện đã xảy ra với con gái mình? Hay là của một kẻ không muốn che giấu mưu đồ giết người với con gái?

Ông đứng yên tại chỗ nói:

- Các cậu cho tôi gặp riêng con gái tôi, được không?

Hannibal, Peter và Bob miễn cưỡng tuân lệnh.

Khi đã ra ngoài hành lang, Hannibal liếc nhìn xung quanh rồi bước đến bàn trực ngay giữa tiền sảnh. Peter và Bob đi theo.

Phía sau quầy chỉ có một người: cô y tá tóc hung. Trên bảng tên có ghi rõ họ tên của cô: Elizabeth Lazar.

- Cô có thể cho cháu biết đêm hôm qua ai trực không ạ? - Hannibal hỏi.

- Cận thật quá đáng! Đâu phải việc của cậu. - Cô y tá đáp - Nếu cậu muốn biết, thì chính tôi trực! Một y tá đồng nghiệp thì bệnh, người ra thì nghỉ phép để làm đám cưới, nên tôi phải làm thay. Hai mươi bốn tiếng liền tù tì!

- Tuyệt! - Hannibal thốt lên - Vậy cô có thể nói cho tụi cháu biết về ba người khách đến thăm Juliet Coop giữa đêm khuya. Tất nhiên là ngoại trừ cha của chị Juliet.

- Làm gì có chuyện đó! - Cô y tá chau mày la lên - Thông tin về bệnh nhân chỉ cung cấp cho thân nhân mà thôi.

Cuộc nói chuyện chấm dứt. Thấy rõ như thế trong ánh mắt của Elizabeth Lazar. Cô y tá đang mệt mỏi bức bối và không muốn nói chuyện. Hannibal thở dài.

- Hai mươi bốn tiếng làm việc là nhiều thật. - Bob vừa nói vừa dùng tay xoa tóc.

Cô y tá quay sang Bob. Bob mỉm cười.

- Hai mươi bốn tiếng làm việc! Đúng là một con ác mộng! - Bob thốt lên bằng một giọng thật tử tế - Cháu có sáng kiến thế này! Để giúp cô khuấy khỏa, tụi cháu sẽ hát cho cô nghe điệp khúc một bài hát của nhóm Beatles mà cô thích nhất. Mỗi đứa sẽ thay phiên nhau hát. Cô cứ tin tưởng, tụi cháu hát rất hay!

- Thôi, cho tôi được miễn đi! - Cô y tá nói.

Tuy nhiên, cô mỉm cười và nét mặt bớt căng hơn.

- Thôi, được rồi - cô y tá nói tiếp - Nhưng tôi xin lưu ý rằng, đêm hôm qua chỉ có hai khách đến thôi, chứ không phải ba. Một cậu thanh niên và một cô gái trẻ.

- Thế còn người đàn ông mặc đồ lao động? - Hannibal hỏi.

- Tôi cảm không cho ông ta vào. - Elizabeth Lazar tuyên bố rồi nhướn mày lên vì ngạc nhiên - Thật là quá đáng! Mà tôi lại rất ghét loại người như thế.

- Thế à? Tại sao vậy? - Bob hỏi.

- Hẳn hỏi tôi nhiều câu hỏi tò mò.

- Câu hỏi tò mò à? - Hannibal hỏi lại.

- Đúng. Chẳng hạn như: "Con bé có qua khỏi nỗi không? Đồ đặc cá nhân của con bé đâu?" Những câu hỏi như thế... Mà trông hẳn không giống người thân.

- Cô còn nhớ ông ta không? - Bob hỏi.

- Tôi không chắc. Mà tôi cũng không có đầu óc quan sát. Tôi nhớ áo hắn và câu hỏi của hắn.

- Cảm ơn cô nhiều. - Bob nói.

Ba thám tử quay lui.

- Cục Cung, như Kelly gọi, có vẻ rất khả nghi. - Hannibal nói - Dù sao, có thể chị Juliet biết hắn. Ta hãy trở lại phòng xem chị ấy tỉnh chưa.

- Các cậu ơi. - Elizabeth Lazar gọi - Juliet Coop đã bị sốc rất nặng, và cần ngủ. Juliet sẽ không sớm tỉnh lại đâu.

Xét những yếu tố mới có được, Ba Thám Tử Trẻ quyết định theo một chiến thuật mới. Hannibal và Bob sẽ hành động như những lần trước: đến đồn cảnh sát để nói chuyện với cảnh sát trưởng Reynolds, người bạn lâu năm. Còn Peter, thì sẽ làm y như yêu cầu của Kelly, nghĩa là ở lại chơi với Kelly.

Bob nhảy lên chiếc xe con cóc, Hannibal ngồi bên cạnh.

Một hồi sau, Hannibal và Bob ngồi đối diện với cảnh sát trưởng Reynolds đang ăn trưa. Thực đơn lại là gà rán Chicken Coop!

- Các cậu ăn một miếng nhé? - cảnh sát trưởng Reynolds mời.

- Dạ không, cảm ơn. - Bob nói rồi liếc nhìn cái hộp hình con gà đội vương miện.

Bàn tay của Hannibal bám chặt hơn trên ghế, rồi cậu cố nói: "Dạ không, cảm ơn", một cách thật tự nhiên.

- Sao? Một vụ mới hả? - Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi rồi cắn ngon lành một đùi gà.

- Tụi cháu xin được biết về điều kiện xảy ra tai nạn của Juliet Coop. - Hannibal tuyên bố.

- Rất đơn giản. - Cảnh sát trưởng Reynolds nói - Cô ấy mất điều khiển tay lái xe trong khi chạy xuống dốc, vào lúc trời đang mưa. Đây, các cậu đã biết hết rồi đó!

- Theo chú, thì trong vụ này không có gì khả nghi cả à? - Hannibal hỏi.

- Cũng có vài điểm cần làm rõ, như thường xảy ra trong trường hợp này. Trước hết, một cú điện thoại không xưng tên đã báo cho chúng tôi về vụ tai nạn. Chúng tôi rất muốn biết ai gọi. Có thể là một nhân chứng. Nhưng tại sao không xưng tên? Mà chúng tôi đã ghi nhớ được hai nhóm dấu vết xe thắng: một là của xe Juliet Coop, còn nhóm kia của một chiếc xe chạy phía sau Juliet. Vết bánh xe dừng lại xa hơn chỗ Juliet rời khỏi đường một chút.

Hannibal thử tưởng tượng cảnh tượng hai chiếc xe chạy xuống. Phía trước là xe của Juliet, một chiếc xe khác chạy theo. Ai cầm tay lái? Bí ẩn! Thám tử tưởng véo véo môi trên và cổ tưởng tượng ra nhiều điều khác nhau.

- Thừa chú cảnh sát trưởng Reynolds - Hannibal tuyên bố bằng một giọng chậm rãi - có thể xe của Juliet bị một chiếc khác đuổi theo, chú đã xem xét khả năng này chưa?

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

CHÀNG ROMÉO CỦA JULIET

Juliet Coop bị xe đuổi theo à? Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi lại trong khi chụp một hộp nhựa đầy bắp cải sống thay rau. - Cậu nói rõ hơn đi Hannibal!

- Logic thôi. - Thám tử trưởng ngã lưng ra ghế bắt đầu nói - Tưởng tượng mình chạy xe xuống dốc dưới trời mưa, rồi chiếc xe chạy đến nổi rồi khỏi đường. Thì mình sẽ làm gì?

- Cố gắng không thắng gắt để không bị trượt xuống hố. - Bob nói.

- Chú cảnh sát trưởng Reynolds, sau đó chú sẽ làm gì? - Hannibal hỏi.

- De xe để đi cứu giúp người trong xe kia. - Bob tuyên bố.

- Đúng! - Hannibal kêu với một nụ cười đắc thắng - Vậy theo chú, người lái chiếc xe kia có đến cứu giúp Juliet không? Người đó có kiểm tra xem Juliet còn hay không không?

- Phải nói là không. - Cảnh sát trưởng Reynolds thừa nhận - Chúng tôi không hề thấy dấu chân trong bùn bên mép đường. Ai biết? Có thể người lái chiếc xe thứ nhì không xuống xe.

- Chú thật sự nghĩ rằng một người có thể ở trong xe và không ra cứu giúp người bị nạn à? - Hannibal hỏi trước khi tự mình trả lời - Theo cháu nghĩ, đó là một người đuổi theo Juliet Coop. Và người đó không cần biết Juliet có chết trong tai nạn hay không!

- Lý luận cũng có cơ sở. - Cảnh sát trưởng Reynolds thừa nhận - Cậu có bằng chứng không?

- Không, nhưng tụi cháu sẽ tìm ra! - Hannibal khẳng định rồi đứng dậy - Bob, đi chưa?

Bob và Hannibal định ra, thì cảnh sát trưởng Reynolds gọi lại.

- Các cậu đừng lo! Khi nào con gái ông Vua Gà Rán tỉnh dậy, thì cô ấy sẽ kể cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra.

Điều này hiển nhiên, và Hannibal biết rõ. Khi tỉnh lại, có thể Juliet sẽ nói rằng có một kẻ nào đó rượt đuổi theo mình, trước khi tai nạn xảy ra. Rằng có một chiếc xe toan ép Juliet chạy lệch ra khỏi đường...

Juliet sẽ biết trả lời cho tất cả những câu hỏi này. Hiện thì Juliet vẫn còn ngủ. Ba Thám Tử Trẻ phải chờ Juliet tỉnh lại thôi.

Nhưng liệu Juliet có nói sự thật không? Đó mới chính là vấn đề. Nếu cha của Juliet có liên quan ít nhiều đến vụ đầu độc thì có thể Juliet sẽ nói dối để che chở cho cha.

Khi hai thám tử ra khỏi đồn cảnh sát để đến xe của Bob, bao tử Hannibal bắt đầu kêu to lên.

- Chế độ ăn kiêng, cậu thật là dửng dưng! Nhưng không ăn dầu mỡ, và bữa nào cũng ăn dưa lê, thì chán lắm! - Bob nhận xét.

- Cậu nói... Cậu đâu phải chọn cỡ XL khi mua áo sơ mi!

Thấy giọng điệu của bạn, Bob hiểu rằng nên nói chuyện khác.

- Xin lỗi! - Bob nói - Chương trình tiếp tục là làm gì?

- Ta không có cách nào khác. Ai đã lái chiếc xe chạy theo Juliet Coop? Có thể là một trong ba người tối hôm qua.

- Ý cậu nói Sean Fellows, Maria Gonzales và người mà Kelly gọi là Cục Cung hả?

- Đúng. Ta cũng phải cố gắng tìm hiểu thêm về Michael Argenti nữa. Đối thủ của Big Barney. Có mấy vi tính ở bộ tham mưu, thì sẽ dễ thôi. - Hannibal nói - Mình sẽ nổi với ngân hàng dữ liệu và sẽ tìm trong tâm tin mọi thông tin có được về Michael Argenti và Roast Roost. Báo Wall Street có trên đó. Mình sẽ lấy được khá nhiều thông tin. Trong thời gian này, cậu hãy thử tìm hiểu xem Sean Fellows đang ở đâu đêm hôm ấy, trước khi ghé bệnh viện.

- Không được! - Bob đáp - Sax cần mình ở hăng. Tiếc quá!

- Thôi vậy! Cậu cứ gọi điện thoại cho Peter ở bệnh viện, nhờ Peter lo chuyện này.

- OK! Còn Maria và Cục Cung?

- Tạm gạt Maria, - Hannibal quyết định - theo mình Maria không có động cơ nào. Nhưng mình sẽ gọi chị ấy để đặt vài câu hỏi. Còn người kia, thì thế nào cũng sẽ gặp lại!

Bụng Hannibal lại kêu nữa. Bob chở Hannibal đến siêu thị gần nhất, để cậu mua một quả dưa hấu năm ký.

Bob đưa Hannibal về Thiên Đường Đồ Cổ, rồi đi làm. Từ chỗ làm, Bob gọi Peter ở bệnh viện, giải thích rằng Peter phải tìm thông tin về Sean Fellows, bồ cũ của Juliet.

Rất trễ, Peter mới chịu rời Kelly. Rồi đến chủ nhật, Peter mới đến nhà Sean Fellows, ở 23 Laurel Street.

Nhà nằm ở một khu ngoại ô yên tĩnh của Melton, cách Rocky vài cây số về phía bắc. Dọc theo đường là những ngôi nhà gỗ nhỏ có cổng vòm và vườn nhỏ xíu.

Trước nhà số 23 có chiếc Bonneville cũ mui trần. Peter nhìn thấy một thanh niên tóc vàng hớt ngắn đang ngồi dưới cổng vòm. Anh mặc quần jean bạc màu và áo thun trắng dưới áo khoác da. Khi thấy Peter bước vào vườn, anh đứng dậy.

- Chào! - Anh thanh niên vẫy tay phải trong khi tay trái để phía sau lưng - Tao sẽ cho mày bài học!

Khi Peter vào đến cổng, người thanh niên lại chìa tay trái ra: trong tay là dây xích xe gắn máy.

Chuyện gì sẽ xảy ra? Tim Peter đập thật mạnh. Tự nhiên vô cớ có một kẻ điên đòi đánh Peter. Dây xích vòng hai lần thắt lưng người thanh niên, và một đầu đu đưa tự do. Peter đứng sững tại chỗ. Peter thử đối phó bằng những miếng võ mới học được? Hay nên chạy trốn?

- Lần này chỉ có mình hai ta! - Người thanh niên kêu - Đúng như ý mày, phải không?

Người thanh niên lắc cánh tay. Đầu dây xích kêu leng keng rồi va vào lan can gỗ dưới cổng. Gỗ nứt ra dưới cú sốc.

"Đừng nghĩ đến karate nữa", Peter tự nhủ rồi bước lui.

- Tao sẽ cho mày biết tay! - Người thanh niên kia hét lên rồi bước tới nhanh hơn.

Anh ta không to khỏe lắm. Thật ra anh ta nhỏ hơn Peter, và gầy hơn. Nhưng trong giọng nói anh có sự hằn thù. Còn sợ dây xích mà anh giận dữ đu đưa nữa...

- Dường như có hiểu lầm... - Peter áp úng rồi thụt lùi vài bước.

Anh thanh niên vẫn tiếp tục tiến tới. Đôi ủng đen như vuốt chừng khoảng cách giữa hai người.

- Tôi tìm anh Sean Fellows. - Peter trình bày - Tôi là bạn của chị Juliet Coop.

Đôi ủng đen ngưng không tiến tới nữa. Sợi dây xích không đu đưa nữa.

- Thật à?

Peter gật đầu, nhưng vẫn nắm chặt nắm đấm, sẵn sàng đánh.

- Ồ... Thì... xin lỗi... - Anh thanh niên nhẹ nhõm nói.

Toàn thân anh như thư giãn ra.

- Tôi là Sean Fellows. Tôi bị rắc rối với bọn punk. Bọn chúng toan lấy cắp xe tôi.

Sean chỉ chiếc Bonneville cũ kỹ đậu ngoài đường.

- Thì anh cứ để bọn chúng lấy. - Peter thốt lên sau khi nhìn xe - Bánh xe lủng rồi, và xe bị cháy dầu nữa.

- Tôi biết... Còn bình sạc thì hết điện đã mười lăm ngày nay rồi. - Sean cười nói thêm - Nhưng tôi không muốn nó rơi vào tay bọn punk! Cậu hiểu tôi chứ?

Sean nhìn lan can rồi nói tiếp:

- Vậy là tôi làm hư lan can vô ích! Cậu quen với Juliet à?

- Thật ra thì không. - Peter thú nhận - Chị Juliet nằm cùng phòng với Kelly, bạn gái của em.

- Vậy à? - Sean hỏi rồi lùi Peter vào nhà.

Không có dây xích và không dữ dằn nữa, trông Sean như một học sinh hiền lành. Trong phòng anh có nhiều hình dán tường hơn là đồ gỗ.

- Em định hỏi anh xem tại sao anh ghé bệnh viện hôm tối thứ sáu trễ dữ vậy. - Peter bắt đầu nói.

- Maria, bạn của Juliet, gọi anh để báo rằng Juliet bị đụng xe. Anh và Juliet đã nghỉ chơi nhau từ vài tháng rồi, nhưng anh vẫn còn thương Juliet. Anh muốn biết tình trạng sức khỏe Juliet thế nào. Juliet tỉnh lại chưa?

- Chưa. Bác sĩ nói rằng chị Juliet cần nghỉ ngơi nhiều.

Sean nhìn Peter một hồi.

- Anh muốn biết một điều.

- Cuối cùng Sean nói vì nhận ra mình không hề quen Peter - Nếu em không phải là bạn của Juliet, thì em đến đây hỏi tung tung để làm gì?

- Kelly cho rằng chuyện này không rõ ràng, trong vụ tai nạn ấy. Em đang thử làm rõ vụ bí ẩn này. Anh nghĩ sao về Big Barney Coop?

- Big Barney Coop! Không có ông ta, Juliet và anh vẫn còn là bạn của nhau.

- Anh muốn nói sao?

- Anh và ông ta không thuận nhau lắm. - Sean thú thật - Em biết không, anh ăn chay. Không ăn thịt, không ăn cá. Do đó không ăn thịt gà! Anh không chịu được khi người ta giết thú vật hay kiếm tiền bằng cách giết thú vật. Hèn gì Barney đều thích anh. Rồi anh và Juliet bắt đầu hay cãi nhau, Juliet không đồng với suy nghĩ của anh. Khi Juliet báo cho anh biết là sau khi lấy bằng sẽ làm việc cho cha thì anh và Juliet chia tay nhau.

- Thêm một câu hỏi nữa, rồi em sẽ để anh yên. - Peter nói tiếp - Anh làm thế nào để vào được bệnh viện vào bốn giờ sáng?

- Nói láo với cô y tá. Anh nói rằng Juliet là vị hôn phu của anh. Hay chưa?

o o o

Buổi chiều hôm sau ba thám tử tụ họp tại Thiên Đường Đồ Cổ. Peter kể lể chuyện đi gặp Sean Fellows.

Hannibal nói:

- Theo mình, điều quan trọng nhất trong tất cả những gì Peter nói là việc Sean Fellows có xe.

- Mình không hiểu! - Bob kêu - Peter vừa mới kể một chuyện tình có kết cuộc không hay chỉ vì vấn đề... cứ tạm gọi là bất đồng ý kiến về chế độ ăn uống, vậy mà cậu lại nói cái điều tầm thường kia.

- Ta đang tìm một kẻ tình nghi - Hannibal mắng - Đó là mục tiêu của ta. Ai chạy xe rượt đuổi theo Juliet Coop?

- Xe của Sean Fellows bị loại hoàn toàn. - Peter kêu - Bán xe xẹp và bình sạc cạn từ mười lăm ngày nay.

- Làm sao cậu biết được? - Hannibal hỏi.

- Mình có hỏi thăm. Sean nói với mình, và hàng xóm đã xác nhận.

- Nếu vậy... - Hannibal thờ dãi - Mà anh chàng này không hề thuộc túp trầm tĩnh! Huơ dây xích không phải chuyện đùa!

Peter nhún vai, rồi thử bật công tắc xe để kiểm tra xem động cơ có chạy không. Có tiếng kêu ù ù rồi một tiếng kỳ lạ. Tiếng kêu loại Pình! Păng! Pình!

- Peter, tiếng này nghĩa là sao vậy? - Bob hỏi.

- Nghĩa là: "Ta hư rồi! Phải thay ta!" - Peter cười trả lời.

Bob đã quen nghe những câu đùa về chiếc xe cũ kỹ, nên cũng phá lên cười theo.

- Cậu phải nói rõ hơn một chút chứ. - Bob nói.

- Theo mình, thì quá nghiêm trọng, không thể sửa ngay.

- Không có thời gian! Phải làm việc một tuần! Có chuyện gì mới về Maria Gonzales và về Michael Argenti không? - Peter hỏi Hannibal.

Thám tử trưởng mỉm cười.

- Mình có gọi điện thoại cho Maria: chứng cứ ngoại phạm vững chắc như kiềng ba chân! Lúc xảy ra tai nạn, chị Maria đang bị mắc kẹt trong thang máy cùng với sáu người khác. Còn Michael Argenti, thì là chuyện khác. Như các cậu đã biết, ông này là đối thủ cạnh tranh chính của Big Barney Coop. Theo tờ Wall Street Journal, ông ta vừa mới toan mua tất cả các quán ăn Chicken Coop.

- Hay nhỉ! - Bob kêu - Nhưng mình không hiểu tại sao Michael Argenti lại đi gây tai nạn cho Juliet Coop...

- Mình cũng không biết nữa. - Hannibal thú nhận - Có thể để chứng tỏ với Big Barney Coop rằng ông ta cũng có thể tỏ ra bạo lực trong làm ăn, khi cần thiết.

- Theo các cậu thì chính ông ta là kẻ âm mưu cho thuốc độc vào gà của Big Barney Coop à? - Bob hỏi - Theo mình, đây là kẻ tình nghi duy nhất.

- Không. - Hannibal ngắt lời - Vẫn còn Big Barney Coop và Cục Cung, nếu hấn tái xuất hiện.

Điện thoại trong bộ tham mưu reng, Peter đi nhắc máy.

- A-lô! Văn phòng Ba Thám Tử Trẻ. Peter Crench nghe đây.

Kelly gọi từ bệnh viện và chỉ nói có một câu:

- Anh Peter ơi, Juliet đã tỉnh lại rồi!

Câu này đủ để làm cho bộ ba lính quýnh lên.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“ALÔ! BÁC SĨ JONES NGHE ĐÂY”

Ba Thám Tử Trẻ nhảy lên xe của Bob. Đích đến: bệnh viện. Nhưng xe phải dừng đến ba lần để chỉnh nhanh vài bộ phận thiết yếu trong máy xe.

Nhanh! Phòng Kelly và Juliet! Ba thám tử sắp được biết chuyện đã thật sự xảy ra hôm tối tai nạn. Có phải có kẻ đuổi theo Juliet? Juliet muốn nói gì khi khẳng định rằng có kẻ cho thuốc độc vào gà?

- Stop! Paul, John và Ringo ơi!

Hannibal dừng lại. Ba thám tử nhìn xung quanh và thấy Elizabeth Lazarl, cô y tá tóc hung ở chốt trực.

- Nhóm Beatles ơi, không được vào. - Cô y tá nói với một nụ cười - Ông Coop đang bên giường con gái, cùng với các bác sĩ. Các cậu thừa thời gian hát cho tôi nghe hai đoạn trong bài I want to holdl your hands.

Bob phá lên cười. Hannibal tăng hăng rồi bỏ đi xa hơn một chút. Cây kim to đồng hồ treo tường chỉ năm phút trôi qua, rồi mười phút. Hannibal bắt đầu thấy bức bối. Không chịu được nữa, thám tử trưởng mạnh dạn bước đến bàn trực, tấy máy đồng giấy lên bàn.

- Sao mà nóng thế! - Cô Lazar nhận xét - Cậu ăn mặc gì kỳ lạ vậy! - Cô y tá nói tiếp sau khi nhìn Hannibal từ đầu đến chân.

Sáng hôm nay, Hannibal đã vớ cái áo thun sạch duy nhất còn lại trong tủ, áo có dòng chữ: Nếu không biết làm gì, hãy ăn!

- Bọn em mong được nói chuyện gấp với chị bệnh nhân ở cùng phòng với bạn Kelly. - Hannibal nói và cố gắng bù đắp sự thiếu sót trong cách ăn mặc bằng lời lẽ văn hoa hơn - Bọn em muốn biết chị Juliet có nhớ gì về vụ tai nạn không.

- Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa! - cô Lazar kêu - Con bé không nhớ gì cả. Bị mất trí nhớ.

Mất trí nhớ! Từ này đập vào Hannibal như một cái tát. Sau bao nhiêu lâu chờ đợi, người duy nhất có thể trả lời câu hỏi lại không nhớ gì nữa.

Cuối cùng cửa phòng mở, Big Barney Coop bước ra, ông mặc bộ đồ thể thao tím có thêu một chú gà nhỏ vàng và cam trên ngực. Ông đứng ở ngưỡng cửa một hồi, không nhúc nhích.

- Không sao đâu! - Ông nói với Juliet - Ngày mai, ba sẽ đưa con về nhà, và con sẽ ổn thôi! Thôi, ba về nhé!

Big Barney Coop mỉm cười, đóng cửa lại. Nhưng nụ cười ông biến mất ngay rồi ông đi ngang qua trước mặt bộ ba, miệng lầm bầm.

- Các cậu có nghe ông ta nói gì không? - Peter hỏi.

- "Ta sẽ làm gì đây?" hay một cái gì đại loại như thế. - Bob trả lời.

- Vào! - Hannibal ra lệnh rồi bước tới.

Juliet Coop đang ngồi trên giường, lưng tựa vào gối. Juliet khoảng hai chục tuổi. Mái tóc cô bị rối bù sau một giấc ngủ dài, nhưng ánh nhìn - đôi mắt xanh dương sáng - thì lạnh lợi.

- Chào. - Kelly vui vẻ nói.

Nhưng trong ánh mắt Kelly nhìn Peter có một bức thông điệp nói "Hãy thận trọng!". Cả Hannibal lẫn Bob đều đọc được bức thông điệp này.

- Chị Juliet ơi, em xin giới thiệu với chị đây là Ba Thám Tử Trẻ. - Kelly nói - Bằng xương bằng thịt. Hannibal Jones, Bob Andy và anh Peter của em.

- Chào. - Juliet nói bằng một giọng dịu dàng nhưng hơi khàn - Chị đã biết về em rồi! - Juliet nói tiếp với Peter. Peter liếc nhìn Kelly, trong khi Hannibal lên tiếng "chào!" rụt rè.

- Chị cảm thấy thế nào trong người? - Bob hỏi với một nụ cười rộng trên môi.

- Y như bị một nhà vô địch quyền anh đánh nốc ao. - Juliet trả lời - Nhưng chị không bị gãy gì, cũng không bị thương nặng, chỉ hơi bị bầm và trầy xước nhẹ. Ngày mai chị ra viện.

- Tuyệt! - Bob kêu.

Hannibal kéo cái ghế bên cạnh giường Kelly về hướng giường Juliet.

- Nếu chị đồng ý, bọn em rất muốn hỏi chị về vụ tai nạn. - Hannibal tấn công ngay.

- Chị biết. Kelly có nói. Nhưng có một điều: chị bị mất trí nhớ.

- Chị thật sự không nhớ gì cả à? - Hannibal hỏi.

- Điều duy nhất mà chị còn nhớ là chị có cho mèo ăn, cách đây hai ngày, trước khi đến văn phòng. Rồi chị tỉnh lại tại đây. Mất trí nhớ tạm thời. Điều này thường xảy ra sau một cú sốc lớn. Trí nhớ có thể trở lại bất cứ lúc nào.

- Tụi em có thể giúp chị nhớ lại. - Bob đề nghị.

- Vậy là chị không nhớ gì từ hôm xảy ra tai nạn. - Hannibal dăm chiêu nói - Chị làm gì trong chỗ ba chị?

- Chị vừa mới học xong về thương mại. Chỉ còn mỗi việc làm quen với xí nghiệp của ba chị. Chị làm qua từng bộ phận, để làm quen và nắm rõ.

- Chị có nhớ chị đang làm ở phòng nào hôm thứ sáu vừa rồi không? - Hannibal hỏi.

- Không. - Juliet trả lời.

- Chị có nhớ chị bị ác mộng trong khi ngủ không?

Juliet lắc đầu.

- Các cậu ơi! Mình cần nói chuyện với các cậu. - Hannibal gọi Peter và Bob ra theo mình.

- Không hề có vụ bí ẩn Juliet Coop nào đâu. - Thám tử trưởng phán khi đã ra ngoài hành lang.

- Kelly nghĩ ngược lại. - Peter nhận xét.

- Kelly tưởng tượng thôi. Do nằm tại chỗ, không có gì lạ, cậu hiểu không? Kelly nằm ở đây được một tuần rồi và đang buồn chán...

- Ý cậu muốn nói Kelly giàu trí tưởng tượng. Giống như câu vậy. - Bob nói và vỗ vai thám tử trưởng.

- Trở vào đi. - Peter nói - Linh tính của Kelly rất trúng. Lúc nào Kelly cũng biết phải mặc kiểu áo nào hoặc trang điểm theo kiểu nào mấy tháng trước mọi người!

- Tuyệt vời! - Hannibal kêu - Nếu ta đổi tên và quyết định trở thành Ba Nhà Tạo Mẫu Trẻ, thì ta sẽ mời Kelly tham gia vào nhóm.

Peter lườm Hannibal.

- Ta hãy cố gắng suy nghĩ hợp lý nào. Juliet Coop đã bị một tai nạn nghiêm trọng và bị ác mộng. Bây giờ chị Juliet lại bị mất trí nhớ. Theo mình, kết hợp ba yếu tố này là chưa đủ để kết luận rằng có mưu đồ sát nhân, phải không?

Bob bất ngờ trả lời.

- Sao lại không?

Hannibal sửng sốt.

- Để mình giải thích cho các cậu nghe điều làm mình thắc mắc. - Bob nói tiếp - Mình đồng ý là cú sốc đã xóa mọi ký ức về vụ tai nạn. Nhưng chị Juliet cũng quên luôn những gì đã xảy ra suốt cả ngày trước đó, tại sao?

Hannibal không trả lời nổi câu hỏi này. Và thám tử trưởng vẫn còn đang suy nghĩ, thì giọng nói khỏe của cô Lazar thu hút sự chú ý của cậu. Cô y tá đang nói chuyện điện thoại, ở bàn trực.

- Anh muốn lấy chỗ tôi à? - Cô y tá căng thẳng hỏi - Thì anh đến đây mà ngồi thay tôi! Anh sẽ mặc màu trắng rất hợp!

Cô y tá vừa nói vừa dùng đầu cao su đỏ đóng vào các phiếu khám bệnh.

- Bao giờ anh mới ngưng gọi điện thoại liên tục mỗi nửa tiếng, để hỏi thăm Juliet Coop, thì tôi mới làm việc được! Anh muốn biết tình trạng bệnh nhân à? Để thôi. Đến thăm đi! - Giọng cô y tá có vẻ rất giận dữ - Anh muốn nói chuyện với bác sĩ hả? Chờ một chút...

Cô y tá bỏ ống nghe xuống bàn, rồi bỏ đi.

- Không biết ai gọi đến như thế để hỏi thăm sức khỏe Juliet Coop? - Hannibal hỏi.

- Một người quan tâm đến chị Juliet. - Peter trả lời.

- Đúng. Nhưng người trong điện thoại muốn biết chị Juliet có qua khỏi hay không. Hay chính Cục Cưng? - Hannibal nói.

- Mình biết cậu nghĩ gì rồi. - Bob nói - Cậu đang suy nghĩ xem nên bắt chước giọng gì!

Hannibal thật sự có tài đóng kịch và có khả năng bắt chước nhiều giọng nói khác nhau.

- Người ta muốn nói chuyện với bác sĩ. - Thám tử trưởng mỉm cười rồi chụp lấy ống nghe - A-lô! Bác sĩ Jones nghe đây. - Hannibal bắt chước giọng một người ba chục tuổi.

- Đây là lần đầu tiên tôi gặp bác sĩ qua điện thoại. - người lạ nhận xét.

Giọng người này ung dung, giọng của một người chín chắn.

- Tôi vừa mới về bộ phận này. - Hannibal tuyên bố - Anh muốn hỏi thăm Juliet Coop à? Thưa anh...

Kẻ gọi điện thoại bí ẩn có bị lừa không? Hắn sẽ nói tên không?

Không thành công!

- Cô ấy thế nào rồi? - Người lạ hỏi.

- Anh thông cảm, bệnh viện chỉ được quyền cung cấp tin cho gia đình thôi. - Hannibal giải thích - Anh có phải là bà con với bệnh nhân không?

Có một hồi im lặng.

- Tôi là người bạn của gia đình. - Cuối cùng người lạ trả lời.

- Bạn thân không?

Câu hỏi, trả lời. Trò này sẽ kéo dài đến bao giờ đây?

- Này! Tôi chỉ muốn biết cô ấy có khỏe lại không?

- Bệnh nhân đã tỉnh lại rồi. - Hannibal tuyên bố và chờ theo dõi phản ứng của người đối thoại - Tính mạng bệnh nhân không còn nguy hiểm nữa.

- Được rồi.

Từ này không thể hiện nổi vui lẫn sự nhẹ nhõm. Làm thế nào để diễn giải nó đây? Nó để lại cho Hannibal một cảm giác khó chịu.

- Tôi sẽ nói lại với bệnh nhân rằng anh có gọi điện thoại hỏi thăm. - thám tử trưởng thử dò biết tên tuổi người lạ thêm một lần nữa.

- Tốt lắm, thưa bác sĩ. Tôi sẽ liên lạc với Juliet.

Rồi người đàn ông gác máy.

Hannibal im lặng suốt một hồi, làm Peter rất bức bối.

- Có chuyện gì vậy? Không ổn à? - Cuối cùng Peter hỏi.

- Hấn gác máy mất! - Hannibal tuyên bố, rồi mới chịu bỏ máy xuống.

Đúng lúc đó cô Lazar quay về, cùng một bác sĩ trẻ.

- Cái ông này, mệt ổng quá! - Cô y tá kêu.

Cô cầm ống nghe lên và nhận thấy đường dây đã bị ngắt.

- Trời! Hấn cúp máy mất rồi!

- Tên này bí ẩn quá! - Hannibal nói khề với Bob và Peter - Rõ ràng là có một chuyện gì đó, nhưng ta không biết chuyện gì?

- Nói cho rõ: cậu sẽ không bỏ vụ này, phải không? - Bob hỏi

- Mình có bao giờ nói là mình sẽ bỏ cuộc đâu. - Hannibal đáp - Mình nghĩ chị Juliet đang bị nguy hiểm, và chỉ có mình ta biết. Ta phải cố gắng ở lại bên chị Juliet càng nhiều càng tốt.

Ngay trước mắt, thì cả ba đều có việc gấp cần làm. Peter, hay sửa xe giúp hàng xóm, phải chỉnh cho xong bộ phận đề chiếc xe Corvette của một chú nhà bên cạnh. Hằng đang chờ Bob để hoàn chỉnh việc dàn dựng cho một nhóm nhạc rock mà Bob phụ trách. Còn Hannibal, thì đã hứa với bà Teitelbaum, bà hàng xóm khuyên Hannibal theo chế độ ăn kiêng nhiều dưa lê, là đi theo bà để đăng ký vào một nhóm những người muốn giảm cân.

Chỉ có hai thám tử, Hannibal và Peter, có mặt tại bệnh viện sáng hôm sau. Kelly và Juliet đều được phép xuất viện.

Kelly vui mừng được về nhà. Juliet có vẻ tỉnh táo hơn, nhưng vẫn chưa nhớ lại. Cô ngồi trên giường chờ ba.

- Chị biết trước chuyện gì sẽ xảy ra! - Juliet thốt lên - Ba sẽ giả làm đười ươi đến đây, hay thuê dàn nhạc da đỏ. Ba chị thích làm trò lắm...

Mười phút sau, Big Barney Coop thò đầu qua cửa.

- Chào! Con sẵn sàng chưa? - Ông nói với Juliet.

Ông mặc bộ đồ thể thao màu nâu và có quần dài quanh đầu.

- Dĩ nhiên. Ba có nhớ mang đến cho con những gì con dặn không?

Big Barney Coop đưa cho con gái cái vali nhỏ. Juliet mở nhanh, và lấy ra một bộ pyjama bằng lụa xanh.

- Cái gì đây? - Juliet ngạc nhiên hỏi.

- Quần lụa và áo cùng bộ. - Big Barney Coop vui vẻ trả lời. - Con dặn ba thế mà...

- Đâu có ba ơi! - Juliet kêu rồi phá lên cười - Đây là một bộ pyjama! Con đâu thể mặc pyjama ra ngoài đường!

Big Barney Coop kéo cặp kính râm lên trán, rồi đưa trả lại bộ pyjama.

- Pyjama hả? Thì có sao đâu? - Ông nói - Ta sẽ nói với mọi người rằng con đi dự một buổi dạ hội pyjama! Ha! Ha! Ha!

Tiếng cười to của ông vang dội khắp bệnh viện.

- Con không chịu! - Juliet lắc đầu la lên - Nếu mẹ còn sống, thì mẹ sẽ giận ba về những ý nghĩ kỳ quặc này...

- Để ba giải quyết chuyện này cho con. - Big Barney Coop cam đoan.

Ông nhìn Kelly đang đứng bên giường, lo chuẩn bị vali.

- Con nghĩ sao về cô bé này? Chắc là cân nặng khoảng bốn mươi lăm ký...

- Chính xác là năm mươi mốt. - Kelly nói rõ - Bác nói gần đúng.
 - Thói quen mà! Tôi ước tính được trọng lượng một chú gà ở cách xa ba chục mét. Theo bộ xương. Tôi dám chắc con gái tôi mặc vừa quần áo cô.
 - Kia ba! - Juliet xen vào và có vẻ rất lúng túng - Kelly ơi, chị xin lỗi. Ba chị hay quên rằng không phải ai cũng bắt buộc phải tuân lệnh ba.
 - Nhưng đâu có sao! - Kelly nói - Em có thể cho chị mượn đồ quần áo.
 - Cảm ơn nhiều! - Juliet kêu rồi đóng cái vali lại - Cho chị mượn ít phần trang điểm được không? Ba ơi, ba quên lấy bóp đồ trang điểm của con nữa.
- Juliet nhảy xuống giường, hôn nhanh má ba trước khi nói mĩa:
- Con không biết ai trong hai cha con bị mất trí nhớ nữa!
 - Chị chụp nhé! - Kelly thốt lên rồi ném cho Juliet cái bóp đồ trang điểm - Chị thích gì thì lấy cái đó.
 - Cảm ơn! Chị sẽ hậu tạ em.
 - Không cần!
 - À mà em có biết tin chưa? Ba sẽ tổ chức tiệc mừng chị bình phục hai ngày nữa. Em và ba bạn trẻ kia đến nhé? Buổi liên hoan lớn lắm. Rồi chị sẽ trả lại đồ cho em.
 - Tuyệt! - Kelly mừng rỡ thốt lên.

Hannibal mỉm cười. Một buổi tiệc tại nhà ông Vua Gà Rán à? Một cơ hội để quan sát Big Barney Coop tại tư gia à? Làm sao dám mơ gì nhiều hơn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

MỘT BỮA TIỆC THÀNH CÔNG

Hannibal ngồi trên mép giường xỏ vớ. Ngày liên hoan tại nhà Barney đã đến, nên Hannibal rất căng thẳng. Hannibal lo sợ cái lúc đó, không vì cuộc điều tra, mà vì sợ sẽ không biết nói gì với bọn con gái cũng có mặt ở đó.

Hannibal đứng dậy, tròng áo polo, rồi nhét vào quần, soi mình trong gương. Trông cũng khá, một chàng thanh niên hơi to, tầm vóc trung bình có mái tóc hơi khó chải. Xem nào! Nền nhét áo vô quần hay để ngoài? Áo hơi bị căng ở chỗ bụng..

Rồi Hannibal thử tưởng tượng những cuộc hội thoại sẽ diễn ra. Hannibal bắt đầu nói chuyện lớn tiếng với một cô bé, thuộc tuýp con gái mà Hannibal thích gặp tại buổi tiệc. Nhỏ nhắn và thanh mảnh. Rất xinh. Tóc xoăn ngắn.

- Có lẽ anh không để ý đến em, nhưng em đã không rời mắt khỏi anh từ lúc anh đến - Cô bé mỉm cười nói với Hannibal.
- Anh không hay biết gì cả. - Hannibal tự tin trả lời.
- Anh muốn ăn gà không?
- Không, cảm ơn em. - Hannibal vừa tuyên bố vừa nhìn mình trong gương - Anh đang cố gắng giảm cân..
- Em rất khâm phục đàn ông có ý chí như thế! - Cô nàng trong giấc mơ tình giấc của Hannibal trả lời.

"Nàng thích mình" Hannibal nghĩ bụng.

- Anh quen với Big Barney Coop à? - Sau đó cô bé hỏi.
- Thật ra, anh đến đây để kiểm tra xem ông ấy có cho thuốc độc vào gà hay không. - Hannibal nói thẳng thừng.

Khi nghe thế, cô bé ngạc nhiên mở to đôi mắt.

- Trời! - Cô bé sẽ thích thú reo lên - Anh là thám tử tư hả?

Hannibal thử mặc áo sơ mi và thấy hay hơn. Rồi bắt đầu tưởng tượng rằng cô bạn mới chinh phục được sẽ hỏi một câu hỏi thật khó trả lời.

- Anh có giải thích được tại sao một người kiếm được hàng triệu bằng gà rán lại đột nhiên quyết định tấn công vào hàng của chính mình không?

- Câu hỏi rất hay! - Hannibal sẽ trả lời - Anh không chắc về câu trả lời. Có thể ông ta chỉ tìm cách cho thuốc độc vào một số gà thôi, để sao cho, nếu Michael Argenti lấy một mẫu, thì ông này sẽ không biết. Trừ phi ông ta muốn cho thuốc độc vào gà Roast Roost để trả đũa. Em thấy đó, thiếu gì cách trả lời!

- Anh vừa đẹp trai vừa thông minh!

- Anh còn tập võ đạo nữa.

- Chắc là anh có bồ rồi...

- Ừ thì...

Hannibal giật mình. Một giọng trầm vừa la lên:

- Cậu sẵn sàng chưa?

Giấc mơ dễ thương đã kết thúc! Bob đang đứng ở khung cửa, mặc áo polo sọc xanh dương và đỏ và quần vải trắng.

- Lúc này cậu nói chuyện với ai vậy? - Bob hỏi Hannibal trong khi cả hai bước ra xe.

- Mình tổng kết lại vụ việc của ta. - Hannibal đỏ mặt trả lời.

Khi đến trước ngôi nhà sang trọng của Big Barney Coop ở khu Bel Aie, Hannibal và Bob thấy Peter và Kelly đang chờ.

- Hi vọng các cậu đã chuẩn bị sẵn tiền lẻ. - Peter nói đùa - Muốn đi từ cổng ra hồ bơi, phải đi xe buýt đấy!

Nhà có khoảng bốn chục phòng. Mặt tiền ba tầng lầu phủ đầy dây leo. Chỉ có bấy nhiêu là trang nhã. Bởi vì khắp mọi phía đầy rẫy những dấu hiệu nhắc lại cách Big Barne Coop đã làm giàu. Thay vì mặc quần áo, hầu bàn hóa trang thành những chú gà. Đỉnh cột cờ cũng là hình con gà. Và tuyệt đỉnh của cái thẩm mỹ tồi tàn này là bụi cây cũng được cắt thành hình gà đội vương miện.

Buổi tiệc diễn ra sau nhà. Ở đó, có khoảng hai trăm người, già trẻ, đang ăn gà rán, nhảy múa và vui chơi quanh một hồ bơi hình gà.

- Đừng quên ta đến không chỉ để chơi. - Hannibal nhắc - Nhất là Kelly. Em hãy nhớ rằng em phải «quên» lấy lại quần áo mà em đã cho Juliet mượn. Sẽ có có rất hay để trở lại.

- Biết rồi! Biết rồi! - Kelly làm bầm - Anh Peter, anh đi với em, ta sẽ cố tìm Juliet. Nếu em bắt gặp anh đang vui chơi, thì em sẽ mét anh Hannibal. - Kelly nói rồi bỏ đi với một tiếng cười.

- Sao Kelly cứ nghĩ lời mình nói là thật nhỉ? - Hannibal hỏi Bob.

- Chính cậu mới tưởng lời Kelly là nói thật - Bob lắc đầu chính - Đi!

Hannibal và Bob tìm đường giữa đám đông khách.

"Không thể chịu được!" - Hannibal nghĩ bụng - "Ai cũng cầm một cái đùi gà hay một cánh gà chảy nước trong tay" Và họ huơ đùi hay cánh gà lên, ra dấu với nhau, chỉ cái này cái kia, già vờ đầu kiếm với nhau... Và điều khó chịu nhất là họ... ăn.

"Không biết mình cưỡng lại nổi cảm dỗ không."

Hannibal cầu nài. Gió cứ thổi đến mùi bát vị hương mà Chicken Coop dùng để ướp gà. Một công thức bí mật mà Big Barney Coop đã đăng ký nhãn hiệu.

- Cứ ăn đại đi mà.

- Bob nói - Chút thịt gà đâu có hại gì mà sợ!

Hannibal và Bob nhìn nhau nhăn mặt. Nghĩ lại, cũng không chắc lắm...

- Không, cảm ơn. - Hannibal trả lời.

- Chào! - một cô gái trẻ đột nhiên nói và bước về hướng hai cậu.

Cô bé khoảng mười bảy tuổi, tóc nâu cắt ngắn chải ra phía sau. Một tay cầm cái đùi gà, tay kia cầm một chai nước trái cây đã uống hết. Cô bé nhìn

thăng vào mắt Bob.

- Em không rời mắt khỏi anh từ lúc anh đến. - Cô bé tuyên bố.

Với một nụ cười đắc thắng trên môi, Bob thốt lên:

- Anh và em đã gặp nhau rồi mà, đúng không?

Cô bé phá lên cười.

- Dĩ nhiên, con à! - Cô bé lạ nói ồ ồ - Con chào mẹ đi!

- Chào mẹ! - Bob cười khúc khích - Ta đi uống gì đi! Mẹ biết không, con ngoan lắm mà!

Bị bỏ lại một mình, Hannibal ra ngồi trên cái ghế dài và tiến hành quan sát Big Barney Coop. Ông đối xử với khách như một hoạt náo viên hộp đêm. Giọng nói khỏe mạnh của ông thỉnh thoảng át tiếng xì xạo của đám đông.

Đột nhiên một giọng nam khác thu hút sự chú ý của Hannibal ngay phía sau. Thám tử trưởng quay đầu lại. Một người đàn ông đáng vẻ cương quyết, mặc bộ đồ trắng, đang tự giới thiệu mình cho một người phụ nữ trẻ tóc vàng.

- Don Dellasandro, ông nói và chìa danh thiếp.

- Peggy Bennington.

- Tôi sẽ rất vui nếu cô làm việc cho tôi...

Giọng nói này... Hannibal tin chắc mình biết giọng nói này.

- Peggy ơi. - Don Dellasandro nói tiếp - Hiện tôi đang cho tiến hành một cuộc nghiên cứu thị trường. Chị có muốn ném thử một thứ sẽ làm thay đổi cuộc đời chị không?

- Sẵn sàng!

Don Dellasandro đưa một viên kẹo gói giấy.

Hannibal nhòm người lên một chút, để thấy cho rõ hơn.

- Miracle Tastes. - Người phụ nữ trẻ đọc.

- Đó là tên hãng tôi. Chị đang cầm trong tay phát minh mới nhất đấy!

Peggy Bennington lột giấy kẹo ra. Bên trong trông giống như một cục kẹo sôcôla có nhân hình vuông.

- Tôi đang tránh ăn đường. - Người phụ nữ trẻ bắt bẻ.

- Zerô calorì! - Don Dellasandro mỉm cười đáp - Và đó mới chỉ là một nửa của điều kỳ diệu!

Ông đang hướng dẫn cho người phụ nữ đưa bàn tay lên miệng.

- Hãy ném thử và bước vào thế kỷ thứ hai mươi mốt!

Peggy Bennington đồng ý cắn thử một miếng nhỏ.

- Ngon quá! - Cô kêu.

Người đàn ông đột nhiên thấy Hannibal.

- Don Dellasandro - Ông nói rồi chìa cho thám tử trưởng danh thiếp kèm một viên kẹo mềm, béo, rất ngon.

- Theo cậu thì trong đó có gì? - Don Dellasandro hỏi.

- Ba thành phần! - Hannibal trả lời - Sôcôla đen, thực quỳ và bạc hà. Rất rõ ràng. Có đúng là không có calorie không? Chú làm cách nào vậy?

- Từ hương vị do tôi tự làm ra. Cậu đã nhận ra hương vị chỉ bằng vị giác. Rất hân hạnh được làm quen cậu.

Hannibal chưng hửng mở to mắt. Việc khám phá viên kẹo ngon đã làm Hannibal quên đi trong chốc lát cái giọng nói này. Giọng của Don Dellasandro.

Không có gì nghi ngờ! Đó là giọng của người đàn ông đã gọi đến bệnh viện hỏi thăm về Juliet Coop. Người đàn ông cứ mỗi nửa tiếng gọi đến. «Tôi sẽ

thử liên lạc với cô ấy sau» - ông đã nói trước khi gác máy.

- Chắc là cậu không có danh thiếp? - Don Dellasandro hỏi Hannibal - Cậu là một người có tài nếm phi thường!

- Làm sao cậu ấy có danh thiếp được - Peggy Bennington nói - Cậu ấy còn nhỏ mà!

« Dĩ nhiên là mình có danh thiếp » - Hannibal nghĩ bụng.

Rõ ràng không nên đưa danh thiếp Ba Thám Tử Trẻ cho ông này. Nhất định không được làm hỏng mối quan hệ quý báu này. Hannibal có rất nhiều câu hỏi!

Tại sao ông đã gọi đến bệnh viện. Tại sao ông lại có thái độ bí ẩn qua điện thoại? Ông có liên quan đến Juliet hay Big Barney Coop như thế nào?

Đúng lúc đó Juliet đến.

- Cháu muốn xin một viên kẹo khác. - Juliet nắm tay Don Dellasandro và thú nhận - Đúng như chú đã quảng cáo khi đã ăn thử, thì sẽ không bỏ được nữa! - Juliet vui vẻ nói thêm.

Don đưa viên kẹo cho Juliet.

- Chú xin giới thiệu với cháu một người có khả năng nếm ngoại hạng. - Don Dellasandro nói và chỉ Hannibal.

- Chú không được giành mất Hannibal Jones của cháu. - Juliet phản đối - Hannibal và hai bạn nữa là thám tử và sẽ giúp cháu nhớ ra cháu đang làm việc ở phòng nào hôm xảy ra tai nạn!

"Ta hãy bình tĩnh"... Hannibal tự nhủ. "Có thể còn gỡ lại được".

- Giỡn hoài! - Don Dellasandro sừng sốt mở to mắt nhìn Hannibal - Một cậu bé như thế này à! Lại đi bảo vệ cháu! Cháu của chú hãy nghiêm túc lại đi chứ!

Hannibal chỉ còn muốn nhanh chóng tìm lại Bob và Peter. Hannibal xin lỗi rồi đi lang thang trong đám đông tìm hai bạn. Ở cuối hồ bơi, chỗ đó có hình cái mỏ, Hannibal nhìn thấy một nhóm bước quanh Big Barney Coop. Không thể không chú ý đến người đàn ông cao một mét chín mươi. Nhưng chưa đủ, ông ta còn mặc bộ đồ thể thao màu cam chói, với biểu tượng ruột thêu trên ngực: một chú gà.

- ... Thế là tôi trả lời tôi không biết. - ông nói to.

Rồi tiếng cười của ông vang lên. Ông nói vài câu hài hước không hay khiến đám người hâm mộ ông cười ngất.

- Big Barney Coop ơi, ông hãy kể cho chúng tôi nghe chuyện bánh gà có kem đi. - một người trong đám đông nói.

- Kể gì bây giờ? Đó là năm 1986. Người ta chưa sẵn sàng ăn một món tráng miệng có thịt gà, thế thôi! À, mọi người ăn có no không?

- Thật ra là vào năm 1985. - Hannibal xen vào.

Mọi ánh mắt quay sang Hannibal. Kể cả ánh nhìn của Big Barney Coop.

- Đó là năm bác đã cho đặt lavabo ngang tầm với trẻ em trong các quán ăn. - Hannibal nói rõ.

- Trời ơi, cậu bé này có cái đầu vi tính! - Big Barney Coop nói rồi chia tay cho Hannibal.

Hannibal bắt tay ông, rất hân diện.

- Cậu hãy sang trang đi! Kể tiếp đi! - Big Barney Coop nắm vai thám tử trưởng rồi mời - Sao cho mỗi trang trong cuộc đời ta hiện trước mắt ta!

- Năm 1986, - Hannibal nói tiếp - bác đã cho thêm đường vào dầu chiên và cho đặt gà sống trước các quán ăn nhanh. Mấy chú gà đều đeo tấm bảng nhỏ trước cổ, đề: Vì Big Barney Coop, tôi sẵn sàng làm tất cả!

- Chắc ta phải nhận cậu bé này làm con nuôi quá! - Big Barney Coop thông báo với đám đông - Juliet ơi, từ nay con có em trai nhé!

Trong khi Hannibal và Big Barney Coop hồi tưởng lại lịch sử của Chicken Coop, Peter và Kelly đang nói chuyện với Juliet bên hồ bơi.

- Bữa tiệc tuyệt vời! - Kelly thốt lên - Em chưa bao giờ thấy nhiều khách như thế. Tất cả những người này là ai vậy?

- Chị cũng không biết nữa. Những người mà ba mời đến. - Juliet trả lời.

Juliet đa cỏi giày và đang thọc chân xuống nước. Sau một hồi, Juliet nói tiếp:

- Chị muốn điên lên vì cái chuyện mất trí nhớ này! Người ta cứ đến nói với chị: "Tôi rất vui vì cô đã khỏe lại" mà có khi chị không tài nào nhớ lại là chị có

quen biết với người đó hay không.

- Chị có gặp ông nào cao lớn mặc đồ lao động không? - Peter hỏi.

- Không phải túp người chị hay giao lưu! - Juliet phản đối - Tại sao em lại hỏi thế?

- Ô! Chị Juliet ơi, em quên chưa kể với chị. - Kelly xen vào - Chị biết không, em đặt tên hắn là Cục Cung. Hắn vào phòng chị em mình đêm xảy ra tai nạn. Em biết chắc chị không quen với hắn. Và do vẫn chưa thấy hắn xuất hiện lại, em càng tin chắc hơn nữa.

Juliet có vẻ kinh hoàng.

- Ta sẽ nói lại chuyện này sau. - Peter nói - À mà, xe chị thế nào? Em có thể thử sửa, nếu không nát lắm.

- Xe hả? Ba chị cho đi ngay đến chỗ sửa. Ba không muốn chị nhìn thấy xe nữa.

- Và chị vẫn không nhớ gì à? - Kelly hỏi.

- Không. Có thể chị sẽ nhớ lại khi trở vào văn phòng tuần sau.

o o o

Khi tan bữa tiệc, Ba Thám Tử Trẻ lại gặp nhau ở Thiên Đường Đồ Cỗ. Ba thám tử ngồi quanh một ổ bánh pizza, trong xưởng của Hannibal. Hannibal đang cố tuân thủ chế độ ăn kiêng bằng một phương án. Sau mỗi miếng pizza ớt xanh, Hannibal sẽ ăn vài miếng dưa lê. Một kiểu làm chắc chắn không được bà Teitelbaum tán thành.

- Don Dellasandro cũng có quyền gọi điện thoại đến bệnh viện tùy thích chứ. - Peter nhận xét.

- Dĩ nhiên. - Hannibal thừa nhận - Nhưng cách nói, giọng nói và những gì ông ta nói có vẻ khả nghi.

- Vậy ta phải thử tìm thêm thông tin về ông này. - Bob tuyên bố sau khi uống một hớp coca - Còn chuyện hẹn hò ngày mai là gì vậy?

- Ta có hẹn với mấy chú gà của Big Barney Coop. - Hannibal nói - Ông ta gần như coi mình như con ruột, lúc này, ông xem mình như một người hâm mộ ông. Và mình đã đòi được một giấy mời. Ta sẽ tham quan phòng thí nghiệm nghiên cứu và tru sở công ty của ông.

- Bộ cậu hi vọng gì? Rằng bọn mình sẽ thấy những cái lọ xếp thẳng hàng, có dán nhãn Thuốc độc trên đó à? - Peter liếm tay hỏi.

- Mình không biết ta sẽ tìm thấy gì. - Hannibal trả lời - Sẽ tùy theo cách điều tra. Ta sẽ phải thật cảnh giác.

- Cũng hay. - Bob nhận xét. Nhưng mà...

- Hãng Sax Sendler Sean Rock Plus Talent là trên hết! - Hannibal và Peter đồng thanh la lên.

- Mình xin lỗi! - Bob nói - Chúc các cậu may mắn nhé!

Khi ăn xong ổ pizza, ba bạn đóng cửa xưởng, bước ra cổng sắt lớn. Bầu trời hồng hồng. Sắp bình minh.

- Các cậu có thấy xe đậu ngoài đường không? - Peter thốt lên và chỉ một chiếc Porsche đen mui trần - Sáu chục ngàn đôla trên bốn bánh! Xe hết xảy quá!

- Còn gã đàn ông kia... Ngồi trên capô. - Hannibal nói khẽ - Hắn mặc đồ lao động.. Y như...

Peter rùng mình rồi chạy ra xe.

- Ê chú ơi? - Peter gọi.

Bon và Hannibal làm theo Peter, nhưng gã đàn ông mặc đồ lao động nhảy vào xe Porsche, nổ máy nhanh.

Peter quay đầu ngay, chạy về xe mình. Khi đã ngồi vào tay lái Peter đuổi theo chiếc Porsche.

- Tăng tốc quá tốt! - Peter thốt lên khi chiếc Scirocco của mình bắt kịp chiếc Porsche.

Khi đến khúc quẹo đầu tiên, Peter thắng, hi vọng vận tốc không bị cao quá. Cậu sững sốt! Không còn thắng nữa!

Bàn đạp lỏng lẻo!

Peter đang phóng nhanh xuống đồi với vận tốc tám chục cây số giờ, về hướng một ngã tư có rất nhiều xe và đèn đường đang chuyển đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

BIG BARNEY COOP ĐỔI MỚI

Peter đập bàn thắng kịch liệt. Thế nào cũng sẽ thắng được chứ! Chính tay Peter đã kiểm tra thắng hôm qua mà...

Rất tiếc, Peter đành phải chịu thua: thắng không ăn nữa và xe đang tăng tốc do đường dốc. Vài giây nữa, xe sẽ đập nát vào một chiếc xe khác ở ngã tư. Phía dưới, đèn đỏ như đang nhắc nhở Peter. Cổ họng Peter nghẹn lại đến nỗi Peter có cảm giác như có miếng táo bị mắc trong đó. Hai bàn tay Peter ướt đầm mồ hôi.

Nhanh! Cần gạt đổi số! Peter sang số nhỏ hơn, chuyển từ số bốn xuống số hai. Chắc chắn thắng động cơ sẽ có tác dụng. Chiếc Porsche quẹo gắt, lốp xe rít lên rồi biến mất.

Chiếc Scirocco của Peter có chậm lại, nhưng không đủ để dừng. Ngã tư cách đó khoảng một chục mét.

"Túuuút!" Một chiếc Honda da xanh dương nhắc nhở Peter rằng cậu đang chạy nhanh quá.

Tìm đập mạnh, Peter lùi số nữa, chụp lấy thắng tay rồi xoay mạnh tay lái sang phải.

Xe rời khỏi đường, chạm vào một công trình. Nền đất gồ ghề làm chậm xe lại, nhưng chủ yếu là một khối xi măng to giấu sau đám cỏ cao buộc chiếc Scirocco dừng lại đột ngột. Ngực Peter đập mạnh vào tay lái, nhưng dây cài an toàn giữ Peter xa tầm kính chắn.

Peter hít thở thật mạnh để bình tâm trở lại, rồi nhảy ra khỏi xe, nằm ngửa, tay cầm đèn pin để xem xét bộ chassis. Đường dẫn chất lỏng thắng đã bị cắt đứt.

Sau khi khóa cửa xe, Peter chạy trong đêm để trở về Thiên Đường Đồ Cỗ.

Hai ba chai nước có ga khiến Peter hạ cơn giận.

- Lần này bọn mình đã được giới thiệu với Cục Cung. - Hannibal nói.

- Cục Cung nổi gì! - Peter la lên - Có lẽ hấn phá thắng xe, rồi chờ mình. Tất nhiên là để mình theo hấn! Hấn biết là mình sẽ chạy nhanh xuống dốc đồi, nếu rượt theo hấn.

- Cũng may là cậu vững tay lái. Nếu không, chỉ còn có hai thám tử. - Hannibal nói.

- Ủa, chắc mình đang mơ! - Peter kêu, đứng dậy đẩy ghế ra - Hannibal Jones có lời khen mình? Bob, cậu làm chứng nhe!

- Thì... mình cũng đang tính xem in danh thiếp lại tốn bao nhiêu!

- Không hiểu Cục cung là ai. Tại sao muốn khừ bọn mình. - Peter tuyên bố.

- Nên tự hỏi xem làm thế nào hấn biết được ta ở đâu. - Hannibal khẳng định.

- Đúng! - Bob kêu - Chắc chắn hấn không có mặt ở bữa tiệc.

- Và chị Juliet không quen ai mặc đồ lao động. - Peter nói thêm - Kelly và mình có hỏi chị ấy.

- Vậy không phải người quen của gia đình. - Hannibal kết luận - Hay hấn làm thuê cho một kẻ nào đó?

- Nhưng làm cho kẻ nào? - Peter hỏi.

o o o

Ngày hôm sau, tiếng còi xe lạ vang lên trước xưởng của Hannibal. Đúng lúc đó, chuông điện thoại reng.

Hannibal đang kiểm tra một máy điện tử. Thám tử trưởng vừa bắt máy vừa liếc nhìn ra ngoài. Làm rõ được một vụ bí ẩn: tiếng còi xe là của Peter, nhưng không phải chiếc Scirocco, mà là xe của mẹ Peter.

Nhưng cú điện thoại dành cho Hannibal một điều bất ngờ!

- Hannibal hả? Chị Juliet đây. Cái cặp da của chị!

Hannibal biết giải mọi mặt mã, nhưng khi nghe câu này, Hannibal sững sốt không biết nói gì.

- Chị thức dậy cách đây khoảng một tiếng và chị đi tìm cặp khắp nơi. - Juliet giải thích sau khi thở dài - Cho đến hôm nay, chị không hề nhớ là chị có cặp!

- Hay quá! Chị đang nhớ lại dần.

- Cũng có thể... Nhưng chủ yếu là chị bắt đầu nhận thức được mức độ mất trí nhớ của chị. Cặp không có ở nhà. Và thậm chí chị không biết tại sao chị muốn tìm lại nó dù đến thế. Có thể bên trong có một cái gì đó rất quan trọng... Đúng rồi, chị có cảm giác là như thế!

- Peter và em sắp đi tham quan trụ sở công ty của ba chị. - Hannibal thông báo - Có thể cặp da của chị còn ở đó, tụi em sẽ mang về cho chị.

- Có thể chị bỏ quên trong phòng làm việc của chị, hay phòng của người khác. Chị rất muốn tự đi tìm, nhưng ba không cho chị trở về đó ít nhất trong vài ngày. Các em có thể điều tra xem chị đang ở đâu tối thứ sáu, trước khi xảy ra tai nạn không?

"Mình đang định làm thế" Hannibal nghĩ bụng.

- Bọn em sẽ hỏi người ta. - thám tử trưởng nói với Juliet - Chị có nhật ký làm việc không? Nếu biết được chị có những cuộc hẹn nào hôm đó, thì rất có ích.

- Dĩ nhiên. Quyển sổ bằng da màu xanh dương rất đẹp. - Juliet đắm chiêu tuyên bố - Em cứ mở ra xem. Dĩ nhiên là nếu em tìm thấy, bởi vì chị luôn cất trong cặp da.

Peter bóp còi kịch liệt. Sao mà nóng lòng thế!

- Em sẽ cố gắng hết sức mình. Em sẽ gọi lại cho chị tối nay. - Hannibal vội kết luận.

- Nếu chị nhớ được điều gì nữa, chị sẽ gọi điện thoại - Juliet hứa trước khi gác máy.

Khi Hannibal ra với Peter, thì Peter lại đang cúi đầu vào máy xe. Đúng là cái tật!

- Chị Juliet vừa mới gọi. - Hannibal thông báo - Chị không tìm ra được cái cặp da. Chị Juliet nghĩ trong cặp có một cái gì đó quan trọng.

- Hay chính là cái mà Cục Cưng đang tìm? - Peter nói mà không ngẩng đầu lên.

Nếu ngược mắt lên nhìn, thì Peter đã thấy Hannibal há hốc miệng kinh ngạc.

- Đầu óc suy luận siêu tài! Sáng nay cậu ăn phải cái gì vậy?

Cả hai lên xe đến San Fernando Valley, nơi đặt trụ sở công ty của Big Barney Coop, và đi ngang qua chỗ chiếc Scirocco của Peter chạy ra khỏi đường. Xe vẫn còn nằm đó.

Peter dừng ở trạm xăng để gọi điện thoại.

Peter gọi cho Ty Cassey, anh họ của Hannibal, lớn hơn Peter vài tuổi, thường lui tới Thiên Đường Đồ Cổ. Mỗi khi đến Rocky, người anh họ này dành hết thời gian để sửa xe. Hiện Ty đang tân trang một chiếc xe hơi bị hư của một người bạn đã thuê nhà ở Malibu trong mùa hè.

- Alô? Anh Ty hả? Em Peter đây. Em nhớ anh có nói anh đang tìm bánh xe... Đúng không? Em đề nghị với anh như thế này. Anh có thể lấy bánh xe xe em với điều kiện anh đến kéo xe em về. Em bị tai nạn.

Khi đã giải quyết xong những chi tiết cuối cùng với Ty, Peter trở ra xe của mẹ, rồ máy.

o o o

Khi đến trước bãi đậu xe của Big Barney's Chicken Coop Corporation, Hannibal và Peter phá lên cười. Đúng là phong cách của Big Barney Coop! Tổng thể là một sự pha trộn giữa tòa nhà văn phòng sáu tầng và công viên giải trí!

Peter phải báo tên qua điện thoại nội bộ, rồi mới được chạy qua cổng vào bãi đậu xe dành cho khách, cũng y cái máy điện thoại nội bộ hình con gà như ở các quán ăn nhanh Chicken Coop. Cuối cùng cổng điện tử mở ra, Peter chạy vào đậu xe. Rồi hai thám tử bước về hướng một tòa nhà vàng đỏ.

Big Barney Coop đang làm việc. Ông mặc bộ đồ thể thao và đón khách với một nụ cười rộng lớn.

- Xem ai giỏi hơn nào? - Ông nói ngắn với Hannibal - Chúng tôi đã thêm cà rốt vào món gỏi bắp cải sống vào năm nào?

- 1087. Và ông đã cho ra kiểu phần ăn nhỏ hơn.

- Tôi đã nói mà! - Big Barney Coop thông báo với mọi người - Anh bạn trẻ này không bình thường lắm, nhưng tôi thích những người không bình thường. Đây. Phải giữ suốt thời gian tham quan. - Ông vừa nói vừa in miếng dán vào lưng Peter và Hannibal - Đội bảo vệ ở đây rất cao cấp. Các cậu muốn xem cái gì trước? - Ông hỏi - Đồng đô-la đầu tiên của tôi? Tôi đã cho đóng khung và treo ngay phía trên lò sưởi trong phòng làm việc. Bà vợ đầu tiên của tôi? Tôi cũng treo ngay đó! Ha! Ha! Ha! Ha!

- Tụi cháu muốn xem vài phòng làm việc, - Hannibal nói - như phòng làm việc của chị Juliet chẳng hạn - Hannibal cố gắng lấy giọng thật tự nhiên.

- Còn cháu thì muốn xem chỗ bác làm các món ăn, để xem bác dùng những loại máy gì. - Peter tuyên bố.

- Các cậu muốn gặp các nhà nghiên cứu của tôi, phải không? Một lũ điên! - Big Barney Coop trợn mắt thốt lên - Được rồi, tôi sẽ bắt lũ đó chui ra khỏi chuồng. Sau đó tôi sẽ cho các cậu xem một thứ rất đặc biệt - Ông nói tiếp và nhìn Hannibal.

Rồi ông tiến hành dẫn đường, hay đúng hơn là lừa hai vị khách trẻ trong hành lang.

- Cậu sẽ nghĩ gì! Một sản phẩm tuyệt cú mèo! Do tôi phát minh ra!

Thang máy đưa cả nhóm lên lầu một tham quan các văn phòng.

Mỗi khi Big Barney Coop bỏ hai thám tử ở lại một mình để nói chuyện với nhân viên, Hannibal và Peter đều lợi dụng để hỏi thăm. Tối hôm thứ sáu xảy ra tai nạn, Juliet có đang ở trong văn phòng này không? Có một nhân viên khăng định đã nhìn thấy Juliet ngày hôm đó, nhưng không nhớ gì về cặp da. Một số khác thì nói là không hề thấy chiếc xe Mustang của Juliet ở bãi đậu xe khi đi làm về. Nói chung là không có gì quan trọng.

Cuối cùng Big Barney Coop lôi khách xuống tầng hầm, nơi có một phòng thí nghiệm rộng lớn phía sau những cánh cửa kính đóng kín. Trước hệ thống điện tử bảo vệ có đề chữ: "Cấm vào".

Big Barney Coop đưa một tấm thẻ điện tử vào máy rồi cửa kính từ từ mở ra.

- Các cậu phải thẻ là không được nói lại với ai về Drippin' Chicken. - Ông ra lệnh với Hannibal và Peter.

Cả hai thẻ thốt ngay.

- Được rồi. Bây giờ bắt tay vào việc! Pandro ơi! - Big Barney Coop gọi to đến nỗi cửa kính rung rinh.

Một người vạm vỡ, trọc đầu, xuất hiện ngay. Ông đeo kính gọng vàng và mặc áo blouse trắng với một hàng huy hiệu Chicken Coop ghim trên ngực như những tấm huy chương. Mà ông cũng chào kiểu quân đội.

- Đây là Pandro Mishkin. - Big Barney Coop vừa giới thiệu vừa vỗ lưng người mới đến - Các cậu sẽ không bao giờ đoán ra nổi nguồn gốc của anh bạn Pandro yêu quý này!

"Chắc là từ Disneyland" - Peter nghĩ bụng.

- Từ lầu Năm Góc! Đúng hơn là ở Washington, phòng thí nghiệm của ông này nằm cách Lầu Năm Góc năm tòa nhà!

Big Barney Coop đẩy con người lạ lùng này ra trước khách. Pandro Mishkin chìa tay ra. Tay ông ướt và lạnh ngắt.

- Pandro là chuyên gia hương liệu; và là trưởng phòng Nghiên cứu Phát triển của tôi. - Big Barney Coop nói tiếp - Và nếu tôi hài lòng công việc của ông tôi sẽ dạy cho ông thêm hai mươi bốn chữ cái khác trong bảng mẫu tự? Ha! Ha! Ha! Pandro ơi! Anh hãy cho hai cậu khách này nếm Drippin' Chicken đi.

Pandro đa nghi nhìn Hannibal và Peter.

- Có thể tin tưởng hai cậu này được không anh?

- Không có vấn đề gì. Xem nào... Ta đã đưa ra cánh gà nướng xâu vào năm nào?

- 1985. - Pandro trả lời.

- Ngày 22 tháng 6 năm 1985. - Hannibal nói rõ.

- Thằng bé này là một tiểu sử di động! Tôi rất thích cậu ấy! - Big Barney Coop thốt lên - Pandro ơi, anh đi lấy Drippin' Chicken cho ta đi.

- Có ngay, thưa anh.

Lần này, Pandro không chào kiểu quân nhân. Trong chốc lát, anh như định chấp hai gót chân, nhưng rồi bỏ đi, dùng chìa khóa mở cửa phòng thí nghiệm.

- Drippin' Chicken là gì vậy? - Peter đòi biết.

- Thử tưởng tượng xem! Thịt gà nạc chiên, ướp kiểu Chicken Coop, không xương, bóc một vỏ dòn vàng...

- Cháu tưởng tượng được. - Hannibal chảy nước miếng nói.
- Tốt! - Big Barney Coop nói tiếp - Vậy trong đó có gì không được nào?
- Không có gì cả. - Hannibal trả lời - Hoàn toàn không có gì cả!
- Thế còn nước sốt? Làm gì với nước sốt? - Big Barney Coop thốt lên và mỉm cười như một đứa trẻ đang nóng lòng muốn tiết lộ một bí mật.
- Chắc là bác cho rạch nhẹ cái vỏ để cho nước sốt vào. - Hannibal nói thử.

Big Barney Coop chỉ lắc đầu.

- Nước sốt, - ông nói tiếp, sau một hồi - nằm bên trong gà, trong thịt!

Peter bắt đầu thấy đói bụng. Hannibal như sừng sốt.

- Sẽ có một miếng nước sốt ngon trong mỗi miếng cắn vào Drippin' Chicken. - Big Barney Coop tuyên bố - Nhờ công thức mới này, sẽ có nước sốt bên trong thịt gà nạc không xương. Và tất cả có bọc vỏ bột. Toàn nước Mỹ sẽ sa ngã mà không hay!

Những lời cuối này khiến Hannibal và Peter lạnh người và nhìn nhau. Tại sao nước Mỹ sẽ sa ngã? Phải chăng vì Drippin' Chicken có thuốc độc?

Big Barney Coop tung ra một sản phẩm mới. Juliet bị ác mộng. Trùng hợp thuần túy? Giác quan thứ sáu mách bảo cho Hannibal rằng công thức bí mật Drippin' Chicken chính là nguyên nhân nỗi sợ hãi của Juliet. Juliet đã nói:

"Ông ta cho thuốc độc vào gà... Hàng triệu người sẽ chết..."

- Đây! Ngon tuyệt và vừa chín tới! - Pandro kêu từ nhà bếp phòng thí nghiệm.
- Lại đây, các bạn ơi. Các cậu sẽ làm chuột thử nghiệm cho tôi! - Big Barney Coop nói đùa - Tôi muốn các cậu là những người đầu tiên được ăn thử Drippin' Chicken của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

CHÚC ĂN NGON!

Big Barney Coop nhìn Hannibal và Peter suốt một hồi, như chờ đợi một cái gì đó. Ông như đang hỏi: hai cậu này có nhận thức được vinh dự mình đang được hưởng không?

Peter liếc nhìn đồng hồ.

- Chưa đến giờ ăn trưa mà!
- Cháu đang ăn kiêng. Không được ăn dầu mỡ! - Hannibal tuyên bố.
- Không được viện cớ! Drippin' Chicken đang còn nóng. Phải biết chụp lấy cơ hội, Các bạn à. Cứ chờ đợi, thì sẽ bỏ qua rất nhiều thứ.

Pandro đã rời phòng thí nghiệm, và từ văn phòng, ông đang nhìn hai thám tử đi về phía ông. Cũng may là Big Barney Coop không đi theo.

Big Barney Coop gọi Pandro ra hành lang để nói chuyện riêng.

Hai cái bánh nhỏ đang để trên bàn. Hai cái Drippin' Chicken nóng hổi.

- Trông ngon quá! - Hannibal nhận xét.
- Cậu điên rồi sao? - Peter đáp - Có thể đây là thuốc độc! Bọn mình đang ở một mình. Nhanh! Nhét vào túi.

Hannibal nhìn xuống quần Jean. Chật quá!

- Cậu nói đùa à!

- Này, chẳng lẽ bỏ vào sọt rác! - Peter cau nhàu - Họ sẽ tìm thấy. Quần thể thao của mình không có túi..

- Giấu dưới ghế. - Hannibal đề nghị.

- Còn mùi? Nhanh! Bỏ vào túi quần cậu đi!

Hannibal tuân lệnh. Chẳng bao lâu nước sốt chảy dọc theo đùi Hannibal. Thám tử trưởng nhìn quanh phòng, hi vọng thấy cái cặp da, nhưng hoài công. Hannibal bước đến tủ hồ sơ và tiến hành lục bàn viết.

- Peter ơi! Nhìn đây! Nhật ký của Pandro bị thiếu một trang. Đúng trang thứ sáu tuần rồi!

- À á! Đúng ngày mà chị Juliet không nhớ gì về vụ tai nạn.

- Phải tìm hiểu xem có mối liên quan gì không? - Hannibal nói - Coi chừng!

Pandro bước vào văn phòng.

- Chắc là các cậu đói bụng dữ lắm hả! Háu ăn quá vậy. - Ông thốt lên - Các cậu có vẻ thích Drippin' Chicken của tôi hả?

- Cháu phải thừa nhận là cháu chưa bao giờ ăn cái gì mà ngon như thế. - Hannibal nói lái.

- Sếp sẽ rất vui khi nghe câu này. - Pandro kêu - Sếp gửi lời xin lỗi các cậu. Sếp bận việc...

- Chủ là người đã phát minh ra Drippin' Chicken? - Hannibal hỏi.

- Không. - Pandro vừa nói vừa ngồi sau bàn - Lần này sếp trưng dụng một người bên ngoài. Tôi đã nói sếp là không cần, chúng tôi ở đây có thể làm. Nhưng sếp đã vận dụng uy thế của sếp và nhờ một tay to mặt bự: Don Dellesandro, ở hãng Miracle Tastes. Họ thành một ê-kíp tuyệt vời: ông Vua Gà, và ông Vua Hương Liệu cùng làm việc với nhau.

- Vậy chú không biết trong đây có gì? - Peter kết luận.

- Dĩ nhiên là biết chứ! - Pandro phản đối - Công việc của tôi là phân tích công thức bí mật của nước sốt và kiểm tra thành phần phải chính xác như Don Dellesandro đã nói. Sau đó tôi bật đèn xanh cho sếp. Chính nhờ vậy mà tôi dành được chú gà thứ nhì.

Pandro dùng mấy ngón tay mập chỉ huy chương cuối cùng hình con gà trên áo blou.

- Dĩ nhiên là mọi tài liệu đều "tuyệt mật". - Ông nói - Tôi không thể cho các cậu biết gì nhiều hơn.

- Tụi cháu hiểu! - Hannibal khẳng định - Đối với tụi cháu, được có mặt ở đây là tuyệt vời quá rồi, chú à. Dù sao, cách đây tám ngày, tụi cháu không hề quen biết gì với Big Barney Coop, đúng không Peter?

Peter kinh ngạc nhìn bạn. Rồi Peter nhận thấy mặt thám tử trưởng đang nhìn chăm chăm vào lịch bàn.

- Tám ngày hả!? - Peter lặp lại - Sáu ngày chứ!

- Không, tám. - Hannibal vẫn ngoan cố.

- Cậu làm rồi. - Peter đáp rồi bước đến bàn viết.

Peter tiến hành lật trang lịch.

- Đó là vào thứ sáu tuần rồi, tức là cách đây sáu ngày. Mình chắc chắn mà! Ủa, trang bị xé mất rồi!

- Tôi biết. - Pandro vội thừa nhận - Tôi có thói quen ghi lại những gì cần mua ở siêu thị, rồi xé tờ lịch mang theo luôn.

- Thôi, tụi cháu không dám làm phiền chú nhiều hơn. - Hannibal tuyên bố - Tụi cháu phải về nhà thay đồ.

Peter cười thầm. Hannibal nói đúng! Mấy vệt nước sốt trên túi quần bắt đầu hiện rõ.

Hai thám tử băng qua các phòng, đi ra. Hai bánh Drippin' Chicken rơi vào sọt rác đầu tiên.

o o o

Tối hôm đó, hộp giấy thức ăn Tàu chồng chất trong xưởng Hannibal như Vạn Lý trường thành. Đủ để cầm cự khá lâu! Vì Peter và Hannibal đã quyết định họp bàn tròn để thông tin cho Bob những gì đã xảy ra ở Chicken Coop và tổng kết.

- Bây giờ ta đã biết nhiều hơn một chút: có lẽ Drippin' Chicken là mục tiêu mà tên đầu độc đang nhắm. Dù gì, mình nghĩ giả thiết đó là hợp lý nhất. Nhưng

vẫn còn bốn câu hỏi: Ai? Ở đâu? Lúc nào? Thế nào? Còn Michael Argenti có thể có dính líu đến vụ mờ ám này.

- Ta vẫn chưa tìm ra cái cặp của chị Juliet, và vẫn chưa biết chị Juliet có liên quan gì với câu chuyện, - Hannibal nhận xét.

- Ngoại trừ một bác rất lớn tuổi, không có ai nhớ là đã thấy chị Juliet thứ sáu tuần rồi. - Peter tóm lại - Mình có cảm giác bác ấy nhớ lộn ngày khác.

- Các cậu mua những thứ này ở đâu vậy? - Bob đột nhiên hỏi và chỉ đồng hồ nhỏ.

- Ở Sun Yee Chinese Deli, như mọi khi. - Peter trả lời - Sao vậy?

- Mình không thích bánh may mắn ở tiệm này lắm. - Bob nói, mắt dán vào tờ giấy cầm trong tay.

Trên đó có bức thông điệp viết tay.

Lẽ ra thức ăn mà các cậu vừa ăn có thuốc độc. Lần sau, SẼ CÓ THUỐC ĐỘC. HÃY ĐỂ ÔNG VUA GÀ RÁN YÊN THÂN!

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

IM LẶNG, ĐANG QUAY PHIM!

Hannibal đọc hết bức thông điệp rùng rợn rồi chuyển cho Peter. Có một hồi im lặng. Cả ba vừa cảm thấy ngạc nhiên vừa khiếp sợ.

Cuối cùng Hannibal quyết định lấy thêm hai bánh may mắn. Cũng đều có bức thông điệp y như vậy.

Bob đẩy hộp com chiên ra.

- Hết ăn nổi!

Peter nhắc máy điện thoại.

- Cậu gọi cho ai? - Hannibal hỏi.

- Nhà hàng Sun Yee. Để biết ai đã làm chuyện ấy.

- Sáng kiến hay. - Bob nói.

- Không cần! - Hannibal kêu.

- Tại sao?

- Bởi vì mình biết chuyện gì đã xảy ra. - Hannibal trả lời chậm rãi.

Nhưng cậu không nói gì hơn.

- Sao? - Peter nóng lòng hỏi - Cậu có chịu nói không?

- Thì... - Hannibal bắt đầu nói như bị bắt buộc - mình nghĩ rằng một hầu bàn đã nhét các bức thông điệp vào. Và có lẽ anh ta làm thế vì có kẻ trả năm đô-la cho trò đùa nhỏ này.

- Tại sao cậu lại nghĩ thế? - Bob hỏi.

- Đúng như thế! Cậu cứ tin mình.

- Dĩ nhiên là bọn mình tin cậu. - Bob nói - Chính vì...

- ... vì bọn mình quá biết cậu, - Peter nói tiếp - nên bọn mình đoán ra khi cậu đang giấu bọn mình một điều gì đó.

- Thôi... Được rồi... Được rồi... Mình biết cái mẹo bánh may mắn vì chính mình đã từng làm như thế. Tất nhiên là để đùa thôi!

- A! Hiểu rồi! - Bob reu - Hóa ra chính vì lý do này mà cậu luôn bốc trúng nhưng bức thông điệp đại loại như “Anh là một thủ lĩnh chính công!”, “Xuất

sắc nhất!” trong khi bọn mình chỉ bốc được những câu như “Anh không thông minh bằng bạn anh!”

- Cậu quá đáng thật! - Peter thốt lên rồi ném khăn giấy vào Hannibal.

- Thì mình chỉ đùa thôi. Không có gì giống nhau giữa trò đùa của mình... và lời đe dọa chết người này! - Hannibal im lặng một hồi để gây ấn tượng hơn - Điều quan trọng - Hannibal nói tiếp - là bức thông điệp này chính là một lời cảnh cáo thứ nhì. Và cho ta biết rằng vụ phá hoại thắng xe Peter không phải là một hành động cô lập, mà có liên quan với vụ điều tra của ta. Từ nay, ta phải thật cảnh giác, có kẻ theo dõi đường đi nước bước của ta.

- Có thể là tên mặc đồ lao động chạy xe Porsche. - Peter nói.

- Rất có thể - Hannibal nói - và hẳn biết rất nhiều về ta!

Hannibal vừa nói hết câu thì điện thoại reng, làm cả ba giật mình.

- Văn phòng Ba Thám Tử Trè! Thám tử trưởng Hannibal Jones nghe đây!

- Đúng người tôi muốn nói chuyện! Cậu đang được vinh hạnh nói chuyện với Big Barney Coop!

- Big Barney Coop gọi. - Hannibal nói khẽ và dùng tay che ống nói.

- Ông ấy muốn gì vậy? Ông ấy có biết về mấy món ăn Tàu không? - Peter hỏi.

Hannibal lắc đầu rồi ra hiệu Peter im lặng.

- Hannibal à - Big Barney Coop nói như hét lên - tôi có một tin đại sự báo cho cậu. Ngày mai, ta, Vua Gà Rán đây, Sẽ quay một cuốn phim quảng cáo về Drippin' Chicken. Tôi sẽ kể lại lịch sử của Chicken Coop. Một sự kiện trọng đại, đúng không? Tôi muốn cậu đến! Tôi cần cậu!

"Không thể tin nổi! Một cơ hội bằng vàng!" - Hannibal nghĩ bụng. Big Barney Coop mời thám tử trưởng. Như vậy Hannibal sẽ có thể quan sát theo dõi tùy thích.

- Sẽ quay cháu? Lúc mấy giờ ạ? - Hannibal hỏi.

- Tại Trường quay Maltin Mix, đường Alta Vista. Đúng mười ba giờ. Tôi thích những người đúng giờ. Cậu có thể dẫn bạn bè đến!

Nói xong, Big Barney Coop gác máy xuống.

o o o

Đêm hôm đó, rất lâu sau khi Bob và Peter về, Hannibal xem lại một cuộn băng video mà Hannibal tự thâu về những cuốn phim quảng cáo của Big Barney Coop. Barney luôn ngồi sau một bàn viết đầy giấy tờ, trong một khung cảnh vừa giống thư viện, vừa giống phòng chơi. Đôi khi ông tiếp khách hoặc đọc thư của khách hàng hăm mộ. Nhưng Hannibal đặc biệt thích những câu biểu ngữ đại loại như: “Ăn gà là khỏe!”

Sau khi hô hào câu này, Big Barney Coop ném một ổ bánh kem vào mặt một con bò. Hoặc Hannibal cũng thích đoạn phim Big Barney Coop quay lưng lại với camera suốt buổi phát hình, bởi vì ông giận khán giả truyền hình đã quên ngày sinh nhật ông.

Nhưng Hannibal đặc biệt thích đoạn phim quảng cáo có mục đích khuyến mãi hai món mới nhất của Chicken Coop: Crackin' Crunchy và Burning Barbecue. Big Barney Coop đã thuê một vi linh mục ở Las Vegas để tiến hành lễ mới cho hai con gà, một con mặc đồ vét đen, con kia mặc áo cô dâu ren trắng. Big Barney Coop làm nhân chứng. Khúc phim ngắn này phản ánh hết tính cách của Big Barney.

Xem băng xong, Hannibal lên giường nhưng rất khó ngủ.

Big Barney Coop có phải là người mà chị Juliet nói đến trong khi mơ không? Có phải người ta toan cho thuốc độc vào Drippin' Chicken không? Chẳng lẽ Big Barney Coop lại đi quảng cáo cho một sản phẩm có thể giết hàng triệu người? Bao nhiêu câu hỏi làm Hannibal dần vật.

Chiều hôm sau, đúng mười ba giờ, Bob và Hannibal đến trường quay Maltin Mix, ở ven Beverly Hills. Hai phút sau, xe của Kelly dừng lại bên cạnh. Peter và Kelly bước xuống.

- Cậu thấy chưa, - Bob nói với Hannibal - suốt đường đi cậu cứ than phiền là rất muốn có xe riêng. Cậu có thấy Peter làm thế nào khi không có xe không?

- Vậy mình sẽ không than phiền nữa cho đến khi xe của Peter sửa xong. - Hannibal trả lời - Sau đó, mình sẽ....

Juliet ra đón cả nhóm ở cổng trường quay. Juliet đội nón kết đề chữ Chicken Coop trên lưỡi trai.

- Chào! Ba nói là đã mời các em đến - Juliet nói rồi mỉm cười nhìn Hannibal - Sao, có gì mới không?

- Không. Nhưng bánh nay miễn mà bọn em mua hôm qua đã chỉ cho bọn em một hướng đi! Hướng đi đúng!

- Tuyệt! - Juliet nói mà không hỏi gì hơn - Chắc là các em sắp tìm ra được cái cặp da của chị rồi. Chị vẫn không nhớ nổi trong cặp chứa cái gì. Nhưng chị cần nó! Ý nghĩ này cứ ám ảnh chị suốt.

Juliet lôi nhóm bạn về hướng văn phòng, ở cuối trường quay, để xem quay phim. Big Barney Coop đã đến cùng nhiều cộng tác viên, trong đó có Pandro Mishkin, chuyên gia hương liệu.

Trên trường quay, có một cái bàn đầy thư, tách không, gà cao su và hình vẽ gà chiến do một lớp 6 gửi đến. Thấy cả hình Juliet khi còn nhỏ, hóa trang làm gà, nhân lễ Halloween.

Cuối cùng đạo diễn thông báo qua micro:

- Tôi đã sẵn sàng. Xin ai đó hãy mời Big Barney Coop đến!

Một phút sau, ông Vua Gà Rán xuất hiện ở trường quay, mặc bộ đồ thể thao sọc xanh trắng đỏ. Một cái mũ bằng cao su phủ môi trên của ông. Big Barney Coop đặt xuống bàn một cái mâm cổ xưa bằng bạc, có cái nắp chạm trổ rất nặng. Rồi ông nheo mắt vì bị đèn chiếu chói vào.

- Bạn Hannibal của tôi có ở đây không? - ông hỏi.

- Dạ có, thưa ông Coop. - Đạo diễn trả lời rồi xoay trên ghế.

Hannibal mặc áo thun tặng nhân kỉ niệm mười năm Chicken Coop. Trên áo thun, có cái đầu của Big Barney Coop thò ra trên thân gà.

- Pandro nói các cậu rất thích Drippin' Chicken à? - Ông Vua Gà Rán nói to - Hôm nay, sẽ có Drippin' Chicken cho mọi người!

- Thật là uống cho cái quần mới của cậu! - Peter nói khẽ.

Khi Big Barney Coop đã ngồi thoải mái, chân kê trên bàn, người quay camera và nhân viên thu âm bước đến gần.

Ở phòng quản lý, thư ký trường quay và kĩ sư âm thanh đã sẵn sàng.

- Im lặng, quay! - Đạo diễn thông báo - Drippin' Chicken, quay!

Rồi Big Barney Coop bắt đầu vừa nói chuyện vừa nhìn chằm chằm vào camera, như thể thấy qua camera mọi khán giả đang xem ông.

- Xin chào! - Ông nói - Đây tớ trưng thành của các bạn đang đến với các bạn đây. Các bạn nhận ra tôi mà, đúng không? Không bao giờ quảng cáo! Trừ phi các bạn tạo cơ hội cho tôi làm giàu! Đúng! Tôi chào hàng một sản phẩm mới và đòi lại, các bạn giao cho tôi mấy tờ bạc! Các bác nóng lòng muốn biết tôi phát minh ra cái gì, đúng không? Phát minh, là nỗi đam mê của tôi! Ha! Ha! Ha! Dĩ nhiên là tôi không có mặt khi người ta phát minh ra bánh xe hay thuốc nổ! Lịch sử đã không gọi tôi đến vào những giây phút trọng đại đó! Hoặc nếu có thì tôi không nhận được bức thông điệp! Mà cũng chính vì vậy mà tôi đã cho cô thư ký nghỉ việc! Ha! Ha! Ha! Hôm nay, các bạn à, ta sẽ không ôn lại lịch sử, mà ta sẽ ăn lịch sử! Ha! Ha! Ha!

Rồi ông mở nắp mâm bạc, để lộ một núi Drippin' Chicken nóng hổi.

Những người ở phòng quản lý trường quay kêu lên thèm thuồng.

Big Barney Coop cầm một cái bánh, đưa lên miệng.

Camera di chuyển để quay gần. Ba thám tử khô cổ họng. Ông sẽ ăn hay không ăn?

- Tôi đã thực hiện được mơ ước của loài người từ thời cổ xưa nhất: tôi đã phát minh ra Drippin' Chicken, loại thịt gà có nước sốt ngon tuyệt! Các bạn đã hiểu chưa? Nước sốt ở bên trong thịt! Không cần phụ thêm gì! Không còn sợ dính áo nữa. Có đúng là một sáng kiến cách mạng không? Nhưng tôi rất muốn ăn thử!

Big Barney Coop cắn một miếng to cái Drippin' Chicken đang cầm trong tay. Với một ít nước sốt chảy trên cằm, ông Vua Gà Rán nở một nụ cười to trước camera.

- Cắt! - Đạo diễn la lên - Tắt lắm!

Trên trường quay, phần lớn đèn chiếu tắt đi, trong khi mọi người thư giãn ra.

- Hay quá! - Kelly nói.

Nhưng Hannibal, Peter và Bob không rời mắt khỏi Big Barney Coop. Qua tấm khăn, ba thám tử thấy ông nhả miếng Drippin' Chicken trở ra, không hề nhai.

Phải chăng Big Barney Coop đã ký vào bản cáo buộc mình?

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

LỜI CẢNH CÁO MỞI

Hannibal nắm rõ những yêu cầu truyền hình, nên biết rằng việc quay Drippin' Chicken chưa kết thúc. Nhưng không ngờ sẽ kéo dài đến năm tiếng... Người ta quay lại khoảng hai chục lần. Cứ sau mỗi lần quay, Big Barney Coop lại cắn miếng Drippin' Chicken rồi nhả trở ra, ngay khi đạo diễn kêu: "Cắt!".

Khi quay xong, Big Barney Coop la lên: "Bây giờ liên hoan!" rồi ông mời mọi người ăn Drippin' Chicken.

Lò vi ba giúp hâm nóng bánh gà. Tất cả lao đến để ăn thử. Hannibal chăm chú quan sát cảnh tượng.

Không ai ngã lăn đùng ra chết. Không ai ngã xuống quần quai. Không ai than phiền ón lạnh hay có những triệu chứng trúng độc nào khác. Những tiếng kêu mà Hannibal nghe chỉ là của những người thích thú được ăn một món ngon...

Hannibal kín đáo lên đến bàn còn vài bánh Drippin' Chicken trên mâm bạc.

Chỉ còn có hai cái bánh. Lúc Hannibal chuẩn bị lấy một cái, Bob vỗ nhẹ lên vai cậu.

- Thấy không? Chỉ có hai người không ăn... - Bob kêu khẽ.

Hannibal nhìn từng thực khách một.

- Big Barney Coop và Prandro Mishkin. - Bob nói - Tại sao hai người nắm rõ thông tin nhất về Drippin' Chicken lại là những người duy nhất không ăn?

Hannibal lưỡng lự trước khi lấy bánh và lơ mắt cơ hội.

- Xin lỗi. - Một người phụ nữ trẻ nói rồi huơ hai cái bánh cuối cùng - Tôi đến lấy một cái cho bạn trai, nhưng cường lại không nổi, phải lấy cho cả tôi nữa.

Rồi cô vừa ăn vừa bỏ đi.

Hannibal có vẻ hơi thất vọng nhưng rồi bình tĩnh lại:

- Nếu mình hiểu đúng thì không có thuốc độc. Mình sẽ có dịp ăn thử ở quán ăn nhanh Chicken Coop!

Trước khi bữa tiệc kết thúc một chút, bộ ba ra ngoài hóng mát. Ba bạn đứng tựa vào xe chờ Juliet và Kelly.

Cuối cùng hai cô gái ra đến. Kelly vừa đi vừa chải mái tóc đen dài.

- Em đến nhà chị Juliet lấy quần áo của em lại. - Kelly tuyên bố.

Hannibal không đồng ý lắm. Nhất định phải tìm ra cái cớ tốt để Kelly được gặp Juliet thường xuyên nhất. Nên, lợi dụng lúc Juliet nhìn chỗ khác, thám tử trường gật đầu với Kelly. Kelly nháy mắt lại để trả lời là đã hiểu bức thông điệp. Rồi Kelly leo lên xe Juliet.

- Xe Gà đang tới. - Peter thốt lên và chỉ một chiếc Cadillac vàng và cam có biểu tượng Chicken Coop gắn trên capô.

Khi ngồi vào tay lái, Big Barney Coop bóp còi: Ồ Ó O!

- Không hiểu ông ấy đi đâu... - Hannibal nói.

- Chắc là đi ăn tối. - Peter nói.

- Lén lút vào quán Mac Donald ăn. - Bob nói đùa.

- Peter, cậu đi theo ông ta đi, Hannibal ra lệnh. - Còn Bob và mình sẽ theo Pandro Mishkin. Nếu gặp may, một trong cả hai sẽ dẫn ta đến một điều gì đó hay ho.

Peter lái xe của Kelly. Bob leo lên xe mình, Hannibal ngồi bên cạnh, chỉ còn chờ Pandro Mishkin.

Chẳng bao lâu, Pandro Mishkin xuất hiện và nổ máy một chiếc Lincoln có các cánh cửa xe trang trí logo của Chicken Coop.

Việc theo dõi kéo dài suốt mấy tiếng. Trước hết, Pandro dừng lại ở một nhà hàng bên bờ biển, ăn tối một mình, rồi dừng ở một ngôi nhà nhỏ trên đỉnh một đồi cao dốc tên là Sugarloaf Canyon. Dưới bầu trời hoàng hôn, trông khu này rừng rậm, có nhiều nhà lẻ tẻ, khó đến.

Hai thám tử bước xuống xe, ra trốn sau hàng rào bụi cây bao quanh nhà.

- Nhìn kia. Hẳn không vào nhà. - Bob nhận xét - Hẳn đi vòng qua.

- Đi! - Hannibal ra lệnh.

Hai thám tử để cho Pandro đi một khoảng, rồi theo ông từ xa. Ngôi nhà chìm hoàn toàn trong bóng tối. Phía bên kia, có chút ánh sáng từ một cái đèn gắn trên cây.

- Có hàng rào. - Hannibal nhận xét - Xét kiểu hàng rào và chiều cao, chắc là phía sau có hồ bơi.

Thám tử trưởng vừa nói xong, thì có tiếng nước văng vang lên trong bầu không khí ẩm của đêm mùa hè.

- Nào cung! Cung sẽ làm được mà! Nào! Một! Hai! Ba! Bơi!

Đó là giọng của Pandro.

Tiếng động lập lại nhiều lần. Qua khe hở hàng rào gỗ ánh sáng đèn tạo một vẻ kỳ quặc cho nơi này.

- Không hiểu ông ta nói chuyện với ai! - Bob nói và nhìn Hannibal.

- Đến xem không? - Thám tử trưởng hỏi.

Bob gật đầu rồi cả hai bước đến gần cổng dẫn vào hồ bơi. Hai thám tử mở cổng thật nhẹ nhàng, rồi chui vào khe. Một nhà chòi nhỏ xíu, để tắm và cất đồ che khuất hết một phần hồ bơi. Hannibal thận trọng bước đến nhà chòi để tiện quan sát. Bob đi theo.

Đột nhiên Hannibal vấp phải ống nước, ngã xuống cái ghế dài gây tiếng động ồ ồ. Bob và Hannibal nhanh chóng hiểu ra Pandro Mishkin đang nói chuyện với ai. Tiếng sủa khùng khiếp, tiếng gầm gừ và tiếng nước bắn vang lên. Hai con chó doberman bước ra từ hồ bơi. To tướng.

- Bắt lấy chúng, Pétunia! Cẩn đi, Zeus! Không tha! Cẩn! - Mishkin hét lên.

Để thoát hai con thú dữ, Hannibal bị trầy tay, vấp ngã và cứ tưởng mình đã đến số. Hai con doberman theo sát gót. Bob chạy phía trước. Hai thám tử tuyệt vọng cố chạy thật nhanh, vừa chạy vừa kêu cứu. Nhưng ai nghe được? Hàng xóm ở cách đó mấy cây số...

Cổng! Mong sao không bị đóng! Thoát! Cổng kia rồi!

Hai thám tử hỗn hển chạy qua cổng. Bob còn đủ sức đóng cổng lại, nhốt hai con chó. Hai bạn trở ra thật nhanh trên lối đi, để về xe.

- Hết cảnh một. - Bob nói khi ngồi sau tay lái.

Bob xuất phát nhanh đến nỗi chiếc Volkswagen nhỏ làm bắn những đám sỏi. Hannibal không nói tiếng nào. Cậu như muốn đứt hơi và cảm thấy tim đập muốn vỡ. Sau vài cây số, Hannibal hít thở thật mạnh rồi làm chủ tình hình trở lại, tức là phân tích tình thế và ra lệnh.

- Ta không biết được gì thêm ngoài điều rằng Pandro Mishkin có hệ thống bảo vệ tại nhà. Và một hệ thống đặc biệt! Tại sao? Đó chính là câu hỏi! Ta hãy về bộ tham mưu: cần phải suy nghĩ.

Khi cả bọn đã về đầy đủ trong xưởng của Hannibal, Bob kể lại cho Peter và Kelly chuyện đã xảy ra. Dĩ nhiên là thỉnh thoảng Hannibal chỉnh thêm vài chi tiết trong câu chuyện.

- Mình đi theo Big Barney Coop đến một quán bán món xà lách trộn. Ở tiệm Veg Out. Ông ta kêu món xà lách trộn đặc biệt, mang theo rồi đến chỗ Don Dellasandro.

- Miracle Tastes hả? - Hannibal hỏi.

- Đúng. Don Dellasandro sở hữu một tòa nhà văn phòng có phòng thí nghiệm và kho bãi ở Long Beach.

- Hệ thống an toàn?

- Người bảo vệ, thoát nhìn, dường như không có vũ trang. Nhưng hệ thống an toàn ở cửa vào dễ sợ lắm. Nhiều thiết bị báo động, thẻ điện tử...

- Còn em, thì thành công. - Kelly thốt lên rồi cười - Lúc chị Juliet trả quần áo cho em, em xoay xở để làm đổ ly trà đá. Chị Juliet đề nghị sẽ mang đến tiệm giặt. Em sẽ ghé nhà chị Juliet lấy lại quần áo ngày mai.

- Hay ngày mốt, hay trễ hơn nữa! - Hannibal mỉm cười nói - Em giỏi lắm, Kelly à!

Hannibal đột nhiên quay đầu ra cửa xường. Thám tử trường đề một ngón tay lên môi rồi ra hiệu kêu Peter đi theo. Cả hai rón rén ra cửa, mỗi thám tử đứng một bên chờ. Rồi Hannibal đột ngột mở cửa thật mạnh.

Không có ai. Bên ngoài, trời tối đen. Trên ngưỡng cửa là một cái hộp. Có một hộp giấy số lớn, hộp bọc giấy nâu, cột dây đỏ.

Có đề dòng chữ viết tay: gửi Hannibal Jones.

Peter dùng mũi giày đụng vào hộp.

- Có vẻ nặng.

- Cậu mở ra không? - Bob hỏi trong khi Hannibal lượm hộp mang vào trong, để cửa mở.

- Đừng. - Kelly kêu rồi chụp lấy cánh tay Peter.

Hannibal lắng tai nghe. Không có tiếng động nào thốt ra từ cái hộp. Rồi thám tử trường lắng nghe hàng ngàn tiếng động đêm khuya. Tất cả bất chước Hannibal, sẵn sàng ra tay nếu có gì bất bình thường. Không có gì.

Hannibal quyết định tháo dây ra. Khi cầm hộp trong tay, thám tử trường có cảm giác nó nhúc nhích.

Rồi Hannibal tháo giấy gói ra. Do Hannibal đang cầm hộp ngược, phần chứa trong hộp rơi xuống chân cậu.

BỊCH!

Kelly hét lên một tiếng, còn mặt Hannibal tái mét đi.

Trên đôi giày mọi da trắng mới tinh của Hannibal, có một con gà chết. Cái xác mềm nhũn với một vết máu ở cổ.

Cuối cùng Hannibal thấy bức thông điệp cũng bị dính máu gà.

HANNIBAL JONES,

MÀY ĐỦ MẬP ĐỂ BỊ CẮT CỔ.

ĐỪNG XÍA MŨI VÀO CHUYỆN NGƯỜI KHÁC!

ĐÂY LÀ CẢNH CÁO CUỐI CÙNG

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

SƯƠNG MÙ DÀY ĐẶC

Đừng! Đừng! Đừng! Peter đang đội bóng quanh Hannibal. Rồi đứng đối diện một cái rổ đặt trên cửa nhà xe, Peter lấy trớn, dùng hết sức lực của trọng lượng tám mươi lăm kí lô, ném bóng vào lưới. Thật là thích thú khi được chơi thể thao dưới ánh nắng ban mai!

- Hannibal, cậu chơi chứ? - Peter vừa hỏi vừa chuyển banh ra phía sau lưng.

- Không... mình đang nhớ lại đêm qua? Con gà kia...

- Đủ để bị ác mộng suốt cả tuần. - Peter tuyên bố rồi bước lại gần Hannibal - Tập thể dục một tí rất có lợi cho cậu. Cậu sẽ không nghĩ đến việc phải chùi giày nữa! Máu me tùm lùm!

Hannibal buồn nôn khi nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp con gà bị chặt đầu.

Trong khi Hannibal cố thở cho đều, Peter lại ném banh vào rổ một lần nữa.

- Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. - Hannibal rùng mình nói - Ta còn phải tìm xem ai đã đặt cái hộp ở đó. Có kẻ đang muốn buộc ta phải tránh xa Big Barney Coop. Nhưng ai? Theo mình, không phải kiểu làm của Big Barney Coop, mà ông ấy cứ mời ta liên tục!

- Cậu sẽ làm rõ mọi thứ, như thường lệ!

Hannibal mỉm cười với Peter rồi giặt bánh, ném lên rổ. Trật!

Còi xe của Bob đột nhiên vang lên.

- Chào! - Bob nói khi bước xuống từ chiếc Volkswagen - Hannibal ơi, đọc báo chưa? Xem này. Ở trang kinh tế. - Bob nói tiếp và đưa báo cho thám tử trưởng.

Trong khi Hannibal đọc, Peter chuyển bóng cho Bob.

- Thật là trùng hợp! - Hannibal thốt lên - Michael Argenti đang tập trung sức lực để mua lại các quán ăn Chicken Coop. Hừm... mình phải gọi điện thoại...

Rồi Hannibal biến vào nhà.

Năm phút sau, thám tử trưởng trở ra, trên môi là nụ cười "mình đã nói trước mà" kiểu riêng của Hannibal Jones.

- Cậu gọi ai vậy? - Peter hỏi.

- Michael Argenti. Đã đến lúc phải để ý đến ông ấy! Dù sao, rất có thể ông ấy không thành công trong việc mua Chicken Coop. Nếu vậy, có thể ông ấy sẽ quyết định làm cho Big Barney Coop bị phá sản bằng cách cho thuốc độc vào sản phẩm.

- Thế Michael Argenti nghĩ sao? - Peter hỏi.

- Mình không gặp được ông. Thư ký nói ông vắng mặt cả ngày. Và các cậu có biết ông đi đâu không?

- Không biết, nhưng hi vọng cậu biết nếu không thì nói làm gì. - Peter khẳng định.

- Đi Petaluma! Ở phía bắc San Francisco. Chỗ có trại nuôi gà của Big Barney Coop.

Chưa đầy một tiếng sau, Hannibal và Peter lên máy bay đi San Francisco. Hannibal đã gọi điện thoại cho Juliet và xin được chi bao mọi chi phí điều tra. Dĩ nhiên là Juliet không biết rằng ba thám tử đang điều tra về ba của mình.

Bob phải ở lại hãng vì những việc quan trọng nên không đi cùng. Thật vậy! Bob đã thuê một dàn nhạc sẽ chơi tại hai đám cưới khác nhau cùng ngày hôm đó, và Bob phải kiểm tra không cho nhạc sĩ uống rượu nhiều quá ở đám cưới thứ nhất để đến đám cưới thứ nhì đúng giờ.

Hai thám tử thuê một chiếc xe ở sân bay quốc tế San Francisco và chạy suốt một giờ về phía Bắc, nhắm hướng Petaluma. Cả hai dễ dàng tìm ra trang trại của Big Barney Coop. Ở thị trấn ai cũng biết và đường đi chỉ rất rõ ràng.

Nơi đó trông giống xưởng chế tạo ô tô hơn là trại nuôi gà. Gồm có hai tòa nhà to lớn, cao hai tầng, dài bằng sân đá banh. Xung quanh có hàng rào lưới sắt.

Trước tiên, Hannibal và Peter xem xét vùng xung quanh. Không thấy ai. Có lẽ vì hôm nay thứ bảy. Hai thám tử đẩy cổng, bước đến tòa nhà đầu tiên, nằm cách đó khoảng năm chục mét. Cả hai liếc nhìn nhanh xem có ai không, rồi lên vào bên trong.

Peter và Hannibal không tin vào mắt vào tai mình!

Không phải hàng trăm, mà là hàng trăm ngàn con gà đang sống trong đó.Ồ ào quá! Trần kính để lọt ánh sáng vào, nhưng máy điều hòa giữ nhiệt độ khá thấp.

Hai vị khách không mời cầm lấy hai lưới trai Chicken Coop treo ở móc áo ngay cửa đội vào; phòng nếu bị phát hiện người ta có thể tưởng là nhân viên, rồi tiến hành xem xét khắp nơi

Điều đầu tiên mà hai thám tử thấy được, là người ta không dễ dàng đi lại trong tòa nhà này.

Nhiều ống nhựa đỏ lòi ra khỏi mặt đất khoảng vài phân. Ống chạy dài khắp chiều dài tòa nhà, tạo thành hàng rào nhỏ. Peter và Hannibal phải bước qua chúng để di chuyển. Thật ra đó là ống dẫn mang thức ăn đến cho gà. Cứ mỗi hai mươi phân, có những bể nhựa đỏ nằm sẵn để tiếp nhận hạt. Và có cả ống nước, với những chụp màu tím, cung cấp thức uống cho gà. Toàn bộ hệ thống này tự động, nên có thể hiểu tại sao không thấy người làm.

Gà được nhóm lại theo tuổi: những chú gà con lông tơ bù xù đến những chú gà đã lớn mập mạp, lông mượt. Peter và Hannibal đi từ bộ phận này sang bộ phận kia.

- Sao có một số con trông kỳ quá? - Peter hỏi - Nhìn con kia! Cánh nó lạ quá, nhỏ xíu!

- Biến đổi gen. - Hannibal khẳng định - Thức ăn chọn lọc và chương trình ăn đặc biệt cho phép làm cho những đặc tính ngoại hình và sinh học mong muốn trở nên trội. Một số được cho ăn sao cho cánh lớn ra, một số khác sao cho có nhiều thịt nạc. Chính vì vậy mà con gà này trông như bị béo phì!

Tưởng như nó không đứng nổi!

Đột nhiên, Hannibal và Peter nhìn thấy ba người gần cửa vào. Sát bên chỗ gà con.

- Ta giả vờ bận làm việc đi. - Hannibal thì thầm.

- Vô ích. Tất cả đều tự động.

- Vậy thì trốn.

Hai thám tử núp sau một vách ngăn giống gà này với giống khác. Vách đủ thấp cho phép hai bạn nhìn qua để rình ba người kia và nghe họ nói chuyện. Nhưng lũ gà lại bước quanh hai bạn, mổ vào chân.

Ba người đang tiến về hướng hai thám tử. Không thể chạy trốn. Một người mặc áo sơ mi đỏ và quần kaki. Trên mũ kết trắng, có biểu tượng Chicken Coop, nổi bật hàng chữ to: HANK. Hai người kia có vẻ lạc lõng ở một nơi như thế này, với bộ đồ vét xanh đen. Một trong hai người đeo kính phi công. Anh ta trẻ, tóc nâu cắt rất ngắn. Anh tháo kính ra, và mắt anh như bắn ra lửa.

- Tôi có thể cho ông xem gì khác nữa không, thưa ông Argenti? - Hank hỏi.

Michael Argenti! Bắt đầu thú vị đấy!

Nhà doanh nghiệp nhìn người bên cạnh dò hỏi rồi nói:

- Đủ rồi... - Ông nói bằng một giọng đề lộ sự bức bối không hài lòng.

Rồi ông quay sang người trợ lý:

- Anh hãy ghi chép rồi viết báo cáo cho tôi. Sẽ phải sửa đổi khá nhiều ở chỗ này.

- Vâng, thưa ông Argenti.

Người trợ lý vội lấy viết và sổ ra khỏi túi áo vét.

Michael Argenti đeo kính râm trở vào.

- Năng suất bao nhiêu? - ông hỏi Hank.

- Từ lúc nở trứng đến lúc làm thịt là chín tuần. - Hank trả lời - Hằng tuần chúng tôi sản xuất được khoảng năm chục ngàn con trưởng thành.

- Không đủ. Phải tăng gấp đôi! - Michael Argenti nói trong khi người trợ lý vẫn hý hoáy viết vào sổ.

- Big Barney Coop thích gà được ở thoải mái. - Hank tuyên bố.

- Đây không phải là tổ ấm dành cho gà con! - Michael Argenti thốt lên với một nụ cười dễ ghét - Đây là một nhà máy! Càng sản xuất nhiều càng có nhiều tiền. Ở Roast Roost, chúng tôi có được gà trưởng thành trong vòng bảy tuần. Ở đây cũng sẽ phải như thế!

Michael Argenti nhìn khắp gian phòng rộng lớn và lắc đầu. Rồi ông cúi xuống lượm một nắm thóc trong một chậu thức ăn. Nhiều con gà con đến mổ trong tay ông.

- Sẽ phải thay thức ăn nữa. - Ông quay sang Hank nói - Tôi sẽ đích thân lo chuyện này. Tôi đã biết phải làm gì rồi.

Người trợ lý mở cửa, Michael Argenti bước ra. Hannibal thấy ông chui vào một chiếc Mercedes.

Thám tử trường kíp ghi nhớ bảng số xe: PLUCHER-1.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

MUÙ TOÁN ÁM SÁT

Michael Argenti y như mình tưởng tượng. - Hannibal nhận xét với Peter trong khi đi về hướng San Francisco - Một doanh nhân hách dịch vô tâm.

- Mình cũng nghĩ thế. - Peter nói.

Hai thám tử im lặng suốt một hồi. Đồng hồ chỉ mười chín giờ. Hannibal đột ngột la lên.

- Đậu vào mép đường!

- Có chuyện gì vậy? - Peter vừa hỏi vừa lái chiếc xe nhỏ thuê sang một bên.

Peter nhìn thấy bảng hiệu hình gà có đội vương miện, đậu trên mái một quán ăn Chicken Coop.

- Thế còn chế độ ăn kiêng bằng dưa lê của cậu? - Peter thốt lên.

- Theo nhiều công trình nghiên cứu khoa học mới đây, chế độ ăn nhiều chất dầu bảo hòa có thể có lợi cho cơ thể. - Hannibal khẳng định.

- Chuyện tào lao! Và chính cậu cũng biết vậy. - Peter nói - Cũng như chế độ ăn kiêng toàn dưa lê... Nào, vào nhậu!

Peter đậu xe, bước theo Hannibal đang nóng lòng muốn vào quán ăn.

Hannibal dừng lại trước cửa, hít thở thật sâu.

- Cậu có biết rằng khứu giác là một trong các giác quan yếu nhất không. Khi cậu hít một mùi vào, dù trong một khoảng thời gian rất ngắn, thì khứu giác như bị tê liệt bởi chính mùi đó, và cậu không còn ngửi thấy gì suốt một hồi. Nên mình khuyên cậu hãy thưởng thức mùi gà quay thơm ngon trước khi bước qua cửa.

- Mình sẽ làm theo lời khuyên của cậu! Bước lên đi. Có người phía sau lưng bọn mình.

Hai bạn đến quầy để kêu món ăn. Một cô gái trẻ mặc áo sơ mi cộc tay màu tím và jupe kaki tiếp đón Hannibal và Peter bằng một nụ cười. Cô đội mũ kết trắng, với lười trai hình mỏ gà. Theo chữ đề trên nón, thì cô tên là Carly.

Carly tặng cho hai thám tử câu đón khách truyền thống của Chicken Coop.

- Chào các bạn. Rất vui được gặp lại các bạn! Các bạn sẽ chọn món nào đây? Ai đã ăn gà của Big Barney Coop thì không bỏ được nữa!

Hai thám tử kêu đùi gà rồi đi tìm bàn gần cửa. Nhưng khi được dọn đồ ra, Peter không đụng vào thức ăn.

- Nguy hiểm lắm, - Peter nói với Hannibal - ai biết được trong đây có gì? Lỡ có thuốc độc thì sao?

- Mình vẫn nhớ chứ. Rất có thể lắm chứ. - Hannibal đáp - Nhưng, ở đời có những lúc phải biết mạo hiểm.

Rồi Hannibal cắn vào đùi gà, mắt nhắm lại để thưởng thức cho trọn vẹn. Peter nhún vai rồi cũng ăn theo.

- Chìa khóa và bí ẩn chính là Juliet Coop và cái cặp chưa tìm ra. - Hannibal tuyên bố sau khi ăn được vài miếng. - Rất tiếc ta không thể chờ chị ấy nhớ lại. Kẻ đầu độc đã biết ta đang lo vụ này và, nếu không gạt ta ra được, sợ hấn sẽ quyết định ra tay sớm hơn. Ta hãy xem xét ba kẻ tình nghi và áp dụng công thức cổ điển cho mọi cuộc điều tra: động cơ, cơ hội và phương tiện. Trong trường hợp Big Barney Coop, chắc chắn ông này có phương tiện và cơ hội để cho thuốc độc vào sản phẩm của ông. Ông có thể cho thuốc độc vào thức ăn gia cầm hoặc cho thuốc độc vào thịt gà trước khi nấu.

Peter nhìn cái đùi gà trong tay, rồi đặt trở xuống mâm.

- Nhưng theo cậu, thì động cơ là gì nào? - Hannibal hỏi.

- Ông ta bị điên!

- Điên đến nỗi giết chết hàng triệu người và thậm chí làm bị thương con gái ruột à?

- Mình không biết. Nhưng ngoài ra, ai lại có thể gửi cho bọn mình một chú gà bị chặt đầu?

- Bất kỳ ai cũng có thể mua một con gà. Và đừng quên rằng Michael Argenti cũng trong nghề gà. - Hannibal bắt bẻ - Và tay này thì có động cơ sát như đá. Thậm chí có thể nói rằng hấn sẵn sàng mua lại doanh nghiệp của Big Barney Coop, hoặc làm cho Big Barney Coop phá sản. Nếu việc mua lại suôn sẻ, thì không sao. Nhưng nếu thất bại, thì có thể hấn đã nghĩ đến việc cho thuốc độc vào gà của Big Barney Coop để trả thù: hấn đến tham quan Petaluma hôm nay, cũng có thể là suy nghĩ trước sẽ hành động như thế nào. Còn về cơ hội, dường như mọi người đều vào được trại nuôi gà của Big Barney Coop. Dù sao chính ta đã vào mà không hề gặp trục trặc!

- Đồng ý, còn kẻ tình nghi thứ ba?

- Cục Cưng hả? - Hannibal nói - Mình nghĩ hấn là tấm bình phong của một người, nhưng ai?

Hai thám tử vừa suy nghĩ vừa đổ những gì còn lại trên mâm vào thùng rác hình mỏ gà, rồi bước ra xe.

Khi Hannibal và Peter về đến San Francisco, trời đã tối. Sương mù dày đặc lượn lờ trên cầu Golden Gate, chỉ để lộ có đỉnh hai cột cầu và dòng xe chạy phía dưới.

Bây ngọn đồi của San Francisco cũng được bọc sương mù, đỉnh thấy rõ nhưng phần còn lại bị khuất. Peter cảm thấy cảnh khá ấn tượng, còn Hannibal thì cố phân tích các yếu tố thời tiết gây nên sương mà mù mỗi đêm vào ngày hè.

Rồi hai thám tử tiến hành dò tìm một đài phát nhạc rock, nghe một bản nhạc của nhóm Stone Bananas, một nhóm mới đang thịnh hành.

Tuy nhiên, khi chỉ còn cách sân bay khoảng một chục cây số, Peter bắt đầu tỏ ra căng thẳng. Peter không ngừng gõ gõ tay lái và liếc nhìn kính hậu.

- Hannibal ơi, thử nhìn phía sau đi. - Peter nói - Cậu thấy chiếc Cavalier tím không?

- Thấy. Sao?

- Dường như nó đang theo mình.

Về logic, thì không thể có chuyện đó được.

Không ai biết hai thám tử đang ở San Francisco. Đây là một chuyến đi hoàn toàn đột xuất. Nhưng Peter vẫn khẳng khái giữ ý mình. Hannibal yêu cầu Peter chạy chậm lại. Chiếc xe tím bắt kịp hai bạn và chạy ra làn xe bên phải. Nó gần như chạm thanh bảo vệ phía sau. Hannibal cố nhìn mặt người lái nhưng đèn pha chói quá. Hannibal hạ kính xuống. Người lái chiếc Cavalier lăm theo, rồi tăng tốc. Chẳng bao lâu hai xe chạy cạnh nhau, và nhìn nhau được.

Hannibal giật mình và đột ngột lùi ra khỏi cửa sổ.

Chính là Cục Cưng. Hắn mặc đồ lao động. Mặt hắn hơi đỏ, còn miệng thì nhœn một nụ cười nhạo báng. Hannibal hiểu ngay là mình vừa mới đụng phải ánh nhìn lạnh lùng của một tên sát nhân.

- Để chúng tôi yên. - Thám tử trưởng la lên.

Mất Peter rời khỏi đường trong chốc lát; đủ để thấy Hannibal đang nói với ai.

Cục Cưng phá lên cười rồi xe hắn chạy sát lại một cách nguy hiểm. Nhưng xe Peter tăng tốc và bỏ xa hắn.

- Hắn không chỉ đi theo bọn mình, hắn muốn gây tai nạn. - Peter nói, mắt dán vào kính hậu.

Cục Cưng chạy sát phía sau rồi giữ nguyên vị trí đó. Mỗi khi Peter chạy chậm lại do đường đông xe, chiếc Cavalier bắt kịp và tông vào thanh bảo vệ sau xe. Đùng!

- Bỏ xa lộ đi! - Hannibal ra lệnh - Ta sẽ trốn được hắn!

Peter tuân lệnh ngay, nhưng chiếc Cavalier bất chước.

Dù Peter chạy với vận tốc nào đi nữa, xe tím luôn bắt kịp.

Đùng! Không còn giải pháp nào khác, ngoài việc cứ tiếp tục chạy... Nhưng đến bao giờ? Đùng!

Sau khi vượt qua Rocky, hai thám tử tưởng mình đã thoát. Hai bạn không ngờ rằng Cục Cưng sẽ đi theo đến cùng. Vậy mà đúng như thế đang xảy ra.

Bây giờ chỉ còn một mình hai thám tử. Dưới trời mưa.

Và giữa đêm khuya... Đùng!

Hannibal căng thẳng liếc nhìn ra phía sau. Cậu không thấy nổi chiếc Cavalier. Thậm chí không thấy đèn pha. Nhưng mỗi cú va nhắc nhở rằng hắn đang ở phía sau. Suốt một hồi, không có gì xảy ra.

- Cậu có nghĩ hắn đã dừng lại rồi không? - Peter hỏi.

- Mình không biết! - Hannibal trả lời - Mình không thấy gì cả! Chạy tiếp đi!

Peter thả lỏng hơn hai bàn tay đang cầm tay lái. Đang đến khúc quẹo; Peter không muốn bị mất tập trung. Peter hầu như không thể thấy đường phía trước xe. Chỉ có rào an toàn là cho Peter biết mép đường đang ở đâu. Bỗng nhiên, lúc Peter đang chạy ngay giữa khúc cua, chiếc Cavalier tái xuất hiện, không từ đâu cả, chạy bên trái con đường hai làn xe. Nó ép Peter, toan tông xe Peter qua khỏi rào an toàn.

- Coi chừng! - Hannibal la lên.

Peter quay tay lái sang trái, lốp xe rít lên, xe trượt.

Peter nín thở, rồi tăng tốc mà không còn nhìn thấy gì cả. Cho dù chạy trong sương mù này đặc không có gì hấp dẫn, nhưng vẫn hơn một cuộc chạm trán mới với Cục Cung.

Trên đỉnh đồi, sương mù biến mất. Hai thám tử đang ở phía trên lớp sương mù.

Tìm đập như muốn vỡ, Peter dừng vào khoảng đầu xe bố trí để ngắm cảnh đẹp, hai tay Peter run lên khi lau trán.

- Hãy chờ Cục Cung tái xuất hiện. - Peter nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

CHIẾC XE ĐƯỢC NHIỀU NGƯỜI CHÚ Ý

Peter và Hannibal im lặng chờ đợi. Máy xe vẫn nổ.

Chiếc Cavalier của Cục Cung có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Bây giờ, khi đã ra khỏi sương mù và xung quanh có hàng chục khách du lịch có thể giúp đỡ nếu cần, Peter thư giãn hơn chút. Lúc này, Peter tưởng mình sắp điên lên.

- Tay này quá đáng thật! - Peter phẫn nộ và đập vào tay lái - Mình rất muốn đấu tay đôi với hắn xem sao!

Peter vừa nói vừa ôn lại tất cả những miếng võ karate mà cậu biết và định áp dụng đối với Cục Cung, nếu có cơ hội.

- Không thấy hắn tới... Không biết hắn làm gì nhỉ? - Peter nóng lòng.

- Mình không biết. - Hannibal đăm chiêu trả lời - Có nhiều khả năng có thể xảy ra...

Hai thám tử chờ khoảng nửa tiếng, nhưng chiếc Cavalier không xuất hiện.

Đột nhiên Hannibal đập vào hộc trước mặt.

- Quay về phi trường đi.

- Còn ngài Cục Cung?

- Có lẽ đã quay lui và trở xuống rồi.

Peter cầm tay lái, rồi sang số.

- Ta hãy nhìn vào khía cạnh tốt của sự việc. - Hannibal nhận xét - Bây giờ ít nhất ta cũng biết được hắn là người như thế nào.

Đường về sân bay mất ít thời gian. Chẳng bao lâu Peter rẽ vào bãi đậu dành cho xe thuê. Hai bạn bỏ chìa khóa xe lại trên xe, như đã thỏa thuận, rồi bước đến văn phòng thuê xe để thanh toán. Trước khi vào, Peter níu tay Hannibal lại.

- Nhìn kia - Peter nói và chỉ một chiếc xe cũng đậu trên bãi đậu đó.

- Một chiếc Cavalier tím! - Hannibal thốt lên - Theo cậu, đúng chiếc đó hả?

Hai thám tử bước lại gần. Xe trống không.

- Cũng bằng số xe đó! - Hannibal khẳng định - Nhanh! Vào văn phòng xem hắn còn đó không, nếu có, cậu giữ hắn lại. Còn nếu không còn, thì cậu cố tìm ra tên hắn bằng cách hỏi thăm các nhân viên thuê xe. Một phút nữa, mình sẽ đến giúp cậu!

Trong khi Peter bước đi, Hannibal mở cửa xe, phía bên hành khách, chui vào. Lỡ có manh mối nhỏ nào đó?

Hannibal xem xét thật kỹ thảm trải dưới chân, ghế, gat tàn, hộc đồ. Thậm chí thám tử trưởng còn thò bàn tay dưới bàn đạp. Rồi Hannibal đứng dậy lại, hơi hớn hớn vì cúi xuống lâu.

Nhưng không uống công sức... Hannibal đã tìm thấy một vật. Một vật hết sức quan trọng! Vẫn không cho biết được chắc chắn là ai, nhưng có hướng tìm. Hannibal chạy đến văn phòng cho thuê xe và gặp Peter đang bước ra.

- Cậu có biết được gì không? Nhân viên trong đó có nói gì không? - Thám tử trưởng hỏi.

- Hôm nay ngày tốt! - Peter trả lời.

- Còn về chiếc xe tím? - Hannibal nóng lòng.

- Hôm nay ngày tốt! - Peter lặp lại - Người ta chỉ nói vậy thôi. Nhân viên vì tính.

- Xem mình tìm được gì nè. - Hannibal vừa kêu vừa huơ một mẫu giấy vàng.

- Giấy kẹo. - Peter vừa nhận xét vừa mở giấy ra để đọc chữ bạc trên đó - Miracle Tastes? Giống như kẹo của Don Dellasandro ở bữa tiệc Big Barney Coop.

- Y chang như vậy! - Hannibal thốt lên - Mẫu sản phẩm chưa tung ra thị trường. Như vậy có hai khả năng: hoặc Cục Cưng có dự bữa và có thể đã được cho kẹo mẫu sôcôla giống ra. Hoặc, và điều này thú vị hơn, Don Dellasandro và Cục Cưng là đồng lõa.

- Ta sẽ suy nghĩ trên đường đi. - Peter kết luận.

Hannibal về đến xưởng mười hai giờ khuya. Đã quá trễ để có thể làm gì ngoại trừ làm việc về dự án mới nhất của Hannibal: bộ giải mã khóa điện tử.

Khi cảm thấy quá mệt để tẩy máy đồ điện tử thêm nữa, Hannibal tắt đèn và chuẩn bị bước ra khỏi xưởng. Đúng lúc đó, chuông điện thoại reng lên.

- A-lô! - Hannibal kêu trong bóng tối.

- Alô, Peter đây. Kelly muốn nói chuyện với cậu. Minh chuyển máy cho Kelly nhé.

Hannibal bật đèn lại cho sáng.

- Chào. - Kelly kêu bằng một giọng hối hả - Thì... ờ... ờ, thì... anh biết không, Juliet Coop mời em đi ăn trưa cùng, hôm nay...

Hannibal trông tượng Kelly đang quần quăn một mớ tóc nâu vào ngón tay trỏ. Thám tử trưởng biết trước Kelly sẽ nói chuyện lâu. Cậu bấm nút loa để có thể vừa nghe vừa đi lại.

- ... nhưng chị Juliet vẫn không nhớ mình đang làm việc ở phòng ban nào lúc ấy, và cũng không biết tìm cặp da ở đâu. - Kelly tiếp tục nói - Tuy nhiên, chị Juliet nghĩ có một chiếc xe đi theo chị hôm tối xảy ra tai nạn. Nhưng vẫn còn rất mơ hồ... Sau bữa ăn trưa, chị ấy đưa em về nhà chị ấy. Tuyệt lắm, Big Barney Coop vừa mới tặng chị Juliet một chiếc Mustang mùi trần.

- Cái gì cũng chơi nổi. - Peter xen vào - Một chiếc 5 lít V8.

- Thôi anh Peter ơi, đừng nói nữa. - Kelly nói - Anh Hannibal muốn nghe tiếp mà. Em đang nói đến đâu nhỉ? À! Nhớ rồi. Thế là trước khi leo lên xe, chị Juliet mở cốp xe ra, bỏ cái xách tay vào đó. Em nghĩ bụng, sao lạ quá. Và em hỏi tại sao chị ấy lại làm thế. Chị ấy trả lời là thói quen. Có hôm chị ấy chạy chiếc Mustang cũ và bị một người giật cái xách tay, cho nên từ đó... Anh hiểu chưa, anh Hannibal?

Ánh mắt Hannibal sáng lên. Cốp xe! Có lẽ cái cặp da của Juliet ở trong cốp xe!

- Đúng rồi! Kelly ơi, em có đầu óc quan sát cực kỳ sắc bén! Em đã học được từ anh rất nhiều! - Thám tử trưởng nhận xét.

Kelly cười.

- Em chuyển máy lại cho Peter đi. - Hannibal ra lệnh - Peter ơi, việc đầu tiên phải làm sáng thứ hai là khám xét cốp xe của Juliet.

- Minh biết thế nào cậu cũng sẽ nói thế! - Peter tuyên bố - Được rồi!

o o o

Sáng thứ hai, lúc chín giờ, Bob và Peter chạy chiếc Volkswagen đến nhà Hannibal, nhưng Hannibal chưa sẵn sàng lắm.

- Còn phải gọi một cú điện thoại.

Hannibal quay số của sở cảnh sát. Khi nói máy được với cảnh sát trưởng Reynolds, Hannibal thông báo mình gọi về cái cặp da của Juliet Coop.

- Cặp da hả? Nhưng cặp da nào?

- Chắc là chú đã tìm kiếm rất kỹ hiện trường xảy ra tai nạn...

- Tất nhiên!

- Còn xe?

- Hannibal ơi! Cậu còn nằm trong nôi, khi tôi mặc đồng phục này. - Cảnh sát trưởng Reynolds cầu nhàu - Tôi biết nghề chứ. Người của tôi đã xác nhận rằng trong xe không có gì.

- Cháu chỉ hỏi vậy thôi..

- Cậu đang vạch lá tìm sâu. Cá với nhau về vụ này nhé? - Cảnh sát trưởng Reynolds cười nói - Ai thua sẽ đãi một bữa ở quán Big Barney Coop. Cậu cứ tin tôi, trong vụ này không có gì bí ẩn đâu.

- Sếp ơi nếu cháu thắng, thì chắc chắn chú sẽ không dám ăn gà của Big Barney Coop. - Hannibal cam đoan - Chào chú nhé!

Hannibal trở ra rồi bộ ba lên đường đi đến nghĩa địa xe Miller.

Bãi lớn bằng hai tòa nhà, có hàng rào gỗ thấp bọc quanh. Cuối bãi, những chiếc xe bị tai nạn đang chất đống, chờ bị đập nát ra làm sắt vụn, đồ phế thải. Đống lốp xe, đồng thanh bảo hiểm nằm rải rác đây đó; ở góc bên trái, có cái máy ép thủy lực to tướng và cần cẩu cao sáu mét.

Tưởng như đang quay phim: đúng lúc Ba Thám Tử Trẻ đến, chiếc Mustang nhỏ xanh của Juliet đang treo lơ lửng trên không, bị nam châm điện của cần cẩu hút.

- Xe sắp bị nghiền nát! - Peter hét lên.

- Ta sẽ không tìm thấy gì trong cốp xe! - Bob thốt lên rồi bắt đầu chạy.

Ba bạn cố chạy thật nhanh đến cần cẩu, la hét và hươ tay ra hiệu với người điều khiển. Khi đến chân cần cẩu, ba bạn nhận ra Dick Miller, con trai của chủ bãi xe, học trò cũ của trường trung học Rocky, nhưng đã bỏ học một năm nay.

Dick tắt máy, bước ra trên mặt bằng xung quanh buồng lái cần cẩu.

- Có chuyện gì vậy? Dick hỏi.

- Nếu đây là xe của Juliet Coop. - Hannibal trả lời - thì bọn mình rất muốn xem qua.

- Cũng được thôi. - Dick nói - nhưng có còn gì đâu.

- Bọn mình chỉ muốn xem qua một chút thôi. - Hannibal nói.

- OK, mình cho hạ xuống đây. - Dick tuyên bố rồi lái cần cẩu về một chỗ trống ngay giữa sân, gần một đống xe tải.

Ba thám tử bước đến chỗ đó. Xác xe vẫn đu đưa ở đầu nam châm điện. Hannibal nhìn qua vai và thấy chiếc xe lắc lư nhẹ rồi tăng tốc, sau đó quay vòng càng lúc càng lớn hơn.

- Nó phải lái chậm lại chứ, khi rơi xuống thì xe chạm rất mạnh. - Peter nhận xét - Nó điên rồi.

Ba thám tử bước xa ra, nhưng khối sắt di chuyển theo. Nó bay lượn phía trên đầu đầy đe dọa. Không thể nào thoát khỏi nó.

- Nó giỡn hay sao ấy? - Peter la lớn để át tiếng máy cần cẩu kêu ù ù.

- Không phải trò đùa! - Bob trả lời.

Dưới đất, bên chân cần cẩu, Dick Miller nằm quần quai, ôm bụng vì đau. Một người vừa mới leo lên cabin và đang điều khiển cần lái. Còn đống sắt vụn thì cứ treo lơ lửng, cách đầu Ba Thám Tử Trẻ ba mét....

- Ai lái vậy? - Hannibal hỏi.

Peter không kịp trả lời. Nam châm điện đột ngột nhả ra một tấn rưỡi sắt vụn sắp đập nát xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

CAN ĐẢM LÊN, PETER OI!

Chiếc xe chạm đất trong tiếng ồn khủng khiếp. Cũng may là ba thám tử đã kịp thời lao sang một bên. Ba bạn ngồi chồm hổm phía sau đồng xe, nhìn nam châm điện trống không đang đu đưa phía trên cao. Một mình nó cũng đủ giết một người.

Khi nam châm không còn lắc lư nữa, Peter thò đầu ra khỏi chỗ núp để xem người nào đang ở trong buồng lái.

- Lẽ ra mình phải biết! - Peter nói khề với hai bạn - Cục Cung!

Ba thám tử bước ra khỏi chỗ núp. Một người đàn ông cao lớn, mặc đồ lao động, bước ra khỏi buồng lái cần cẩu.

Hắn trèo xuống và khi đi ngang qua, đánh vào gáy Dick Miller để không cho cậu bé ngồi dậy.

- Hắn đi hướng này! - Peter kêu - Chạy!

Bộ ba kín đáo lao sang phía bên kia đồng xác xe.

- Chắc là hắn muốn khám xét xe của chị Juliet. Giống như ta. - Hannibal nói.

Đột nhiên, tiếng thủy tinh vỡ vang lên, tiếp theo là tiếng kêu rắc. Chẳng bao lâu mùi cháy tòà khắp xung quanh. Peter liếc nhìn hướng xe: Cục Cung đang ném chai xăng vào xe của Juliet.

- Hắn thủ tiêu tang vật! - Peter hoảng hốt kêu.

- Dễ hiểu thôi. - Hannibal nhận xét - Hắn không muốn lấy lại những gì có trong xe. Hắn chỉ muốn bảo đảm ta sẽ không lấy được.

- Nếu bình xăng xe vẫn còn xăng, thì xe sắp nổ thật. - Peter nói.

Lửa lớn mạnh rất nhanh. Cục Cung chạy đến một chiếc Porche đậu ở cổng.

Peter rượt theo hắn, nhưng Bob và Hannibal cản.

- Cậu làm gì vậy? - Bob hét và níu mạnh cánh tay bạn - Ta phải lo cướp xe trước đã.

- Nhanh tay, trước khi xe của chị Juliet cháy trụi. - Hannibal nói thêm.

- Trước khi nó nổ tung chứ. - Bob chỉnh.

Peter nhìn chiếc xe đang bốc cháy một hồi, rồi chạy trong sân, lục lạo trong những cốp xe, tìm kiếm trong đồng phụ tùng. Cuối cùng, Peter tìm ra cái mình muốn: cái kích cũ. Peter lao đến chiếc Mustang của Juliet. Ngọn lửa đã bắt đầu tấn công bên trong xe và đang lan ra phía sau nơi có bình xăng.

Trán ướt đầm mồ hôi, Peter thử mở cốp xe bằng cái kích, không rời mắt khỏi đám lửa. Cuối cùng ổ khóa vỡ ra, và cốp xe mở được.

- Được rồi! - Peter đắc thắng hét lên rồi cúi vào trong, lấy một cái cặp da ra, huơ lên để cho Bob và Hannibal thấy.

- Chạy trước khi xe nổ! - Peter la lên.

Hannibal mỉm cười.

- Mình nắm nội quy rất rõ! Trong những kho bãi loại này, bắt buộc phải làm sạch bình xăng của những chiếc xe bị tai nạn. - Thám tử trưởng giải thích - Không sợ nổ đâu!

- Sao không chịu nói trước! - Peter thét lên.

- Mình biết rằng thời gian để thuyết phục cậu cũng đủ để xe cháy mất. Mình đã đề ý rằng cậu làm việc rất tốt khi có trường hợp khẩn cấp!

- Cảm ơn nhiều. - Peter lầm bầm.

Ba thám tử gọi xe cứu thương, rồi đến xem Dick Miller có bị thương nặng không.

- Mình có nghe nói các cậu là thám tử, nhưng mình không ngờ các cậu điều tra về bọn khủng bố hay những bọn loại như thế.

- Rất hiếm khi xảy ra những vụ thế này! - Hannibal tuyên bố với một nụ cười xin lỗi.

Sau đó ba thám tử vội về nhà của Big Barneyl Coop, nơi Juliet và Kelly đang chờ. Cha của Juliet đi vắng.

- Có tìm được gì không? - Hai cô gái hỏi.

Hannibal chỉ đưa ra cái cặp da, đặt xuống bàn phòng khách.

Juliet mỉm cười rồi chạy đến lấy. Bằng một động tác rất nhanh, Juliet mở dây kéo túi ngoài, rút quyển nhật ký ra. Juliet lật cho đến trang có ghi những cuộc hẹn thứ sáu hôm đó, khi xảy ra tai nạn.

- Đây! - Juliet vừa nói vừa thờ mạnh.

Juliet xem xét trang sổ một phút, rồi lắc đầu.

- Cả ngày chỉ ghi mỗi PTNC.

- Tức là phòng Phát triển Nghiên cứu, phòng của Pandro Mishkin. - Hannibal giải thích - Tại sao chị lại có hẹn gặp ông này?

- Chị ở một ngày ở mỗi phòng ban để học nghề. - Juliet nói - Nhưng ngoài ra chị không nhớ gì khác.

- Có thể chị sẽ nhớ lại được khi thấy trong cặp có gì. - Hannibal khích lệ.

Juliet mở ngăn cặp chính, rút ra một hồ sơ khoảng hai trăm trang. Juliet lật trang suốt vài phút rồi đóng hồ sơ lại.

- Chị chẳng nhớ gì.

Rõ ràng Juliet đã hi vọng nhớ lại những sự kiện xảy ra trước tai nạn khi xem xét những gì có trong cặp. Juliet rất thất vọng.

- Em xem được không? - Hannibal hỏi.

Hannibal cầm lấy hồ sơ. Trên trang đầu có chữ ký của Pandro Mishkin. Hannibal đọc suốt vài phút, rồi tuyên bố:

- Em nghĩ em có thể đoán ra phần lớn những gì đã xảy ra tối hôm chị bị tai nạn. Đây là một bản báo cáo của Pandro Mishkin về một chất phụ gia thực phẩm có tên là Multisorbitane. Chất này do Don Dellasandro tổng hợp ra cách đây vài năm. Trong hồ sơ có nói rằng chất Multisorbitane này gia tăng vị ngon của thức ăn rất nhiều, nhưng lại có vấn đề. Thật vậy, nó làm cho thức ăn ngon đến mức trở thành gần như thuốc phiện.

- Vấn đề là chuyện đó hả? - Bob hỏi.

- Rất tiếc là không! - Hannibal nói tiếp - F.D.A. đã thử nghiệm chất Multisorbitane, như vẫn hay làm đối với những chất mới loại này. Những cơ quan này đã không cấp giấy phép kinh doanh chất này, vì nó có thể gây ung thư.

Hannibal tăng hắng rồi nói tiếp:

- Bây giờ ta đã biết rằng chị có gặp Pandro Mishkin hôm thứ sáu xảy ra tai nạn.

Và ta cũng biết rằng chị giữ một bản sao của báo cáo có chứng cứ về vấn đề. Bây giờ ta phải chuyển từ những gì đã biết sang những gì cần biết. - Hannibal kết luận và đóng hồ sơ lại.

- Em đoán chị đã tình cờ tìm thấy hồ sơ này, trong khi tham quan văn phòng của Pandro Mishkin. Nếu xét giờ chị bị tai nạn, thì em giả thiết chị đã phát hiện hồ sơ trễ trong ngày. Và khi chị lấy được, thì điều này gây cho chị cú sốc. - Thám tử trưởng vừa nói vừa đi đi lại lại. - Chị đã quá lo âu đến nỗi chị mang hồ sơ đi luôn. Có lẽ Pandro Mishkin yêu cầu chị trả lại, nhưng chị không chịu. Khi chị rời khỏi trụ sở Chicken Coop, chắc là Pandro Mishkin đi theo chị. Tóm lại em nghĩ chính hẳn đã để lại dấu lốp xe thứ nhì trên đường tại hiện trường xảy ra tai nạn.

- Cậu nói tiếp đi. - Peter kêu - Tại sao báo cáo này lại làm chị Juliet bối rối dữ vậy?

- Đó mới chính là vấn đề! - Hannibal tuyên bố với một nụ cười đầy ý nghĩa - Chị Juliet khó chịu vì chị ấy biết, hoặc nghi ngờ, giống như mình, rằng Multisorbitane là thành phần chính trong món ăn mới hảo hạng có tên là Drippin' Chicken.

Hannibal để thời gian cho mọi người vượt qua sự bất ngờ, rồi nói tiếp:

- Chị đã phát hiện ra rằng có một kẻ - có thể là Pandro Mishkin, có thể là Don Dellasandro, có thể là ba của chị - cố tình đưa chất độc hại này vào Drippin' Chicken. Dĩ nhiên là hậu quả chỉ thấy rõ sau nhiều năm. Nhưng sau một thời gian, hàng ngàn người đã ăn chất này vẫn có nguy cơ bị ung thư. Người ta hay biết về mối nguy hiểm quá trễ.

Mỗi Juliet run lên.

- Ba chị sẽ không đời nào làm một chuyện như thế! - Juliet la lên.

- Làm sao mà biết, trừ phi chị giúp bọn em chứng minh được. - Hannibal sẵn giọng đáp.

Bob và Peter đã biết rằng, như mọi khi, đầu óc của thám tử trưởng đã tưởng tượng phần tiếp theo.

- Làm gì bây giờ? - Bob hỏi.

- Đơn giản thôi, ta phải tìm hiểu xem Big Barney Coop có biết rằng có chất Multisorbitane trong công thức Drippin' Chicken hay không. Bằng cách nào? Tự ta phải nghĩ ra thôi!

- Chị có ý kiến. - Juliet nói - Ba chị cắt công thức sản phẩm trong kết sắt văn phòng.

Hannibal búng ngón tay.

- Y như em nghĩ! Chị mở được không?

- Chị không biết mã kết sắt. - Juliet trả lời - Chỉ một mình ba biết thôi.

- Uống quá... - Hannibal kêu - Cần phải lấy được mã mà không để cho bác biết.

Đột nhiên Juliet mỉm cười.

- Còn thư ký của ba? Có lẽ cô ấy biết mã.

- Đi! - Peter thốt lên.

- Không. Chị sẽ đi một mình. - Juliet quyết định - Chị cũng không biết chị có quyền làm thế hay không nữa... Công thức của ba rất mật... Các em phải hứa rằng..

- Tất nhiên! - Hannibal nói - Khoảng bao lâu thì chị về?

- Khoảng hai giờ.

o o o

Hai giờ dài trôi qua... Ba Thám Tử Trẻ và Kelly ở lại và làm theo lời khuyên của Juliet: ăn, xem truyền hình, nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi hả? Đối với Hannibal thì không thể được.

Thêm một giờ trôi qua.

Cuối cùng cánh cửa mở ra, Juliet bước vào, nụ cười trên môi, tay cầm một tờ giấy.

- Chị lấy được công thức, - Juliet nói khẽ - sau khi kiểm tra không có ba ở nhà. Trong nguyên liệu Drippin' Chicken không hề ghi Multisorbitane. Ba chị không phải là kẻ sát nhân!

Hannibal giật tờ giấy khỏi tay Juliet, tiến hành đọc. Rồi thám tử trưởng gấp tờ giấy lại, đút vào túi.

- Nếu không ai cho thuốc độc vào thịt gà, thì tại sao chị nói đến chuyện này trong khi ngủ? - Hannibal hỏi và nhìn chăm chăm Juliet - Và tại sao chị quá muốn tìm ra cái cặp ra như thế! Và tại sao trong cặp chị có bản báo cáo về chất Multisorbitane có chữ ký Pandro Mishkin?

- Chị không biết. - Juliet khẳng định.

- Bọn em cũng không biết. - Hannibal đồng ý tuyên bố - Và có nhiều chuyên khác bọn em không biết. Danh sách những kẻ tình nghi đang rút ngắn lại. Đường như không còn có ba chị. Và cũng không có Michael Argenti bởi vì, dường như ông ấy không có liên quan gì với chất Multisorbitane hay với bản báo cáo của Pandro Mishkin. Chính Pandro Mishkin còn là một dấu chấm hỏi. Ông ấy có thể vô tội mà cũng có thể là thủ phạm. Nhưng kẻ tình nghi làm em quan tâm nhiều nhất, chính là kẻ không muốn ta tìm ra bản báo cáo này... Kẻ đã phái Cục Cung để hù dọa ta... Kẻ đã phát minh ra Crippin' Chicken... Don Dellasandro!

- Gọi cảnh sát đi! - Kelly đề nghị.

- Không. Ta cần bằng chứng. - Hannibal nhấn mạnh - Ta hãy đến Miracle Tastes tìm xem Don Dellasandro đang giấu giếm cái gì.

- Hannibal ơi, ở đó có hệ thống an toàn tối tân! - Peter cảnh cáo.

- OK. Ta sẽ vào giữa đêm khuya, khi bảo vệ đêm ngủ gà ngủ gật.

- Nên đi đầu giờ đêm hơn. - Juliet bắt bẻ - Thư ký của ba chị có nhắc cho chị một điều mà chị đã quên. Tối nay có bữa tiệc chiêu đãi báo chí rất lớn. Big Barney Coop giới thiệu Drippin' Chicken với giới nhà báo. Mọi khách sẽ được ăn.

- Ồ không! - Kelly thốt lên.

Hannibal nhớ lại lời ông Vua Gà Rán và tuyên bố:

- Cả nước Mỹ sẽ sa ngã mà không hay!

Chương 14

CHẤT PHỤ LIỆU BÍ ẨN

Năm giờ chiều, ba thám tử kín đáo đậu chiếc xe của Bob vào con đường giữa trụ sở Miracle Tastes và kho bãi công ty, tại Long Beach. Trước đó, ba bạn có ghé nhà để thay quần Jean và áo thun đen, giống trang phục của thành viên phòng an ninh công ty Hỗ trợ Bảo vệ. Hannibal cầm trong tay một cái bao da đen bí ẩn mà Bob và Peter chưa hề thấy trước đây.

- Ngay khi Don Dellasandro đi, thì ta sẽ ra tay! - Thám tử trưởng nói.

- Làm sao biết hắn còn đó hay không? - Peter hỏi.

- Có xe hắn ngoài bãi đậu xe. Mình biết xe hắn. - Bob khẳng định.

- Vậy à? Cậu có thấy rồi hả? Lúc nào vậy?

- Sau buổi quay phim quảng cáo của Big Barney Coop. Mình đi theo hắn mà, cậu nhớ không. - Bob giải thích - Hắn đã đến đây.

Dần dần bãi đậu xe trống đi. Nhưng đến sáu giờ chiếc Cadillac xám của Don Dellasandro mới rời bãi đậu xe để rẽ vào đường Los Angeles.

- Mình nghĩ hắn đến bữa chiều đãi báo chí của Big Barney Coop. - Peter bình luận.

Ba thám tử xuống xe, bước về hướng cổng vào văn phòng. Trong khi Peter và Hannibal xem xét cửa vào, Bob nhìn xung quanh. Rồi đến lượt Bob nghiên cứu kỹ tấm bảng hệ thống an ninh. Phía bên kia cửa là phòng bảo vệ. Hiện thì không có người.

- Chắc là bảo vệ đang đi tuần tra! - Bob nói - Nhanh lên!

Sau khi xem xét, ba thám tử kết luận rằng có lẽ hệ thống an ninh hoạt động giống như hệ thống của bộ tham mưu, bằng mật mã. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu bấm sai mật mã?

Khi đó, Hannibal mở cái bao da đen ra.

- Cũng may là cách đây vài ngày mình vừa mới làm xong bộ giải mã các khóa điện tử. - Thám tử trưởng tuyên bố - Khi nối vào, nó sẽ đọc mã số khoá. Mình có thử ở bộ tham mưu rồi. Làm được.

Thám tử trưởng vặn vít nắp hệ thống khóa điện tử rồi nối hai kẹp của bộ giải mã vào hai dây điện của hệ thống an ninh. Tim Hannibal đập như muốn vỡ. Hannibal vặn một nút rồi, sau vài tiếng bíp-bíp, bộ giải mã đưa ra một mã số.

- Nhanh! Bấm thử đi! - Peter khích.

- Một phút đã! Có cái gì đó không bình thường,

Hannibal vừa nói vừa vặn tùm lùm bộ giải mã.

- Chứ còn gì nữa! - Bob thốt lên rồi giật bộ giải mã khỏi tay Hannibal - Đây là mã số để vào bộ tham mưu của bọn mình mà!

Hannibal đỏ mặt xấu hổ.

- Chắc là có gì không ổn trong tủ điện... Mà cũng có thể là cái trở kháng.. Chắc là mình tính sai. Xin lỗi nhe.

- Đừng buồn. - Bob an ủi - Ồ, bảo vệ kia!

Hannibal nhét bộ giải mã xuống áo thun. Ba Thám Tử Trẻ cố tỏ vẻ vô tư trong khi bảo vệ trở về chỗ. Bob bấm chuông.

Bảo vệ hé mở cửa rồi nhìn ba vị khách trẻ từ đầu xuống chân.

- Có gì vậy? - Ông thận trọng hỏi.

Hannibal kiên quyết gỡ lại thất bại với bộ giải mã.

- Hằng Hỗ trợ Bảo vệ đây. - Thám tử trưởng tuyên bố - Ông Don Dellasandro gọi chúng tôi đến lấy một gói đồ quan trọng trong phòng làm việc của ông. Việc rất khẩn.

- Chuyện này cần đến ba người lận à? - Người bảo vệ ngạc nhiên nhưng vẫn mở cửa cho vào.

- Đi lấy nhanh, rồi về nhanh nhé! - Ông bảo vệ nói rồi hươ tay chỉ tiền sảnh.

Ba Thám Tử Trẻ theo hường dẫn, rẽ vào hành lang trái có trải thảm dẫn đến các phòng làm việc. Chẳng bao lâu ba bạn đến trước một cánh cửa gỗ có đề: BAN GIÁM ĐỐC.

Văn phòng của Don Dellasandro rộng rãi, có cửa sổ kính rộng hai bên. Hương hoa tươi phảng phất trong phòng, mặc dù không thấy bó hoa nào. Một cái bàn viết rộng mênh mông bằng gỗ giáng hương có điện thoại và vi tính chiếm phần lớn gian phòng. Trên tường là những đồ lưu niệm và giải thưởng về các công trình nghiên cứu hương liệu của Don Dellasandro: nhân bánh kẹo, kẹo mút em bé bằng cao su...

Những chiến lợi phẩm này không hề gây ấn tượng gì với Hannibal, nhưng ngược lại Hannibal thấy khâm phục hệ thống sắp xếp lưu trữ của ông.

- Bọn mình tìm gì vậy? - Peter vừa hỏi vừa bước đến cái bàn viết lớn.

- Tìm được một chai Multisorbitane thì hay lắm - Hannibal nói khi mở một tập hồ sơ ra - Ta cần phải có một bằng chứng, dù nhỏ đến mấy, rằng Don Dellasandro thực hiện một sai lầm trong khi chế tạo Drippin' Chicken.

- Ở đây có chỗ xả hơi. - Bob nhận xét từ phòng vệ sinh nối liền với phòng làm việc.

Bob lấy một lọ nước hoa đắt tiền của Don Dellasandro xịt vào mình rồi trở ra.

- Bây giờ mình thơm mùi tỷ phủ chưa? - Bob hỏi.

- Tỷ vậy thì có. - Peter trả lời.

- Không, tỷ phốt phát brom giả chứ!

- Cậu nói gì? - Bob hỏi.

- Trong Drippin' Chicken có phốt phát brom giả. - Hannibal tuyên bố, tay cầm một tập hồ sơ - Ít nhất! Nếu tin công thức mà chị Juliet mang về.

- Sao nghe giống một chất mà Peter cho vào xe mình tuần rồi quá? - Bob nhận xét.

Hannibal đóng mạnh hồ sơ lại.

- Mình chỉ xem hóa đơn và sổ sách kế toán của hai năm vừa qua. Không có gì chứng minh rằng Miracle Tastes đã mua hoặc sản xuất chất này. Ta hãy xem nhà kho!

Nhân viên bảo vệ đang ngủ gật ở phòng trực.

- Tìm thấy gói đồ chưa? - ông giật mình thức dậy hỏi.

Bob và Peter nhìn Hannibal. Mong sao thám tử trưởng có cách trả lời!

- Không. - Hannibal nói - Vậy mà Don Dellasandro nói rõ là gói đồ ở trong nhà kho. Chắc ông ấy nhớ lại.

- Trong nhà kho hả? - Người bảo vệ ngạc nhiên hỏi lại - Nhưng các cậu đã vào nhà kho đâu? Bộ chỗ này trông giống nhà kho hay sao? Sao các cậu thanh niên không chịu suy nghĩ gì cả vậy? Các cậu phải đi hành lang này, rồi đi xuống, gấp ba cánh cửa đỏ. Phía sau là nhà kho. Các cậu biết một cánh cửa trông ra sau chứ?

- Bạn này biết. - Peter chỉ Hannibal nói.

Đi xuống. Ba cánh cửa đỏ... Ba Thám Tử Trẻ vào đến một phòng tối tăm chất đầy những chồng thùng giấy chứa hóa chất.

- Ta hãy xem nhãn. - Hannibal ra lệnh rồi chiếu sáng.

- Bây giờ rồi? - Peter hỏi.

- Gần bây giờ.

- Đừng quên rằng cuộc họp báo bắt đầu lúc chín giờ. - Bob nhắc - Làm nhanh lên!

Mỗi thám tử đi một hướng.

- Lại đây xem! - Bob đột nhiên la lên.

Hannibal và Peter tìm đường qua mê cung thùng phuy đặt ngay giữa phòng, tiếng chân bước vang dội trên nền xi măng sạch bóng. Trước mắt Bob, có những thùng chồng chất lên nhau. Mỗi thùng đều có ghi: PHÓT PHÁT BRÔM GIẢ.

- Đây là cái mà cậu tìm nè Hannibal ơi. - Bob nói - Nhưng chứng minh được gì?

Hannibal xem xét thật kĩ những cái thùng giấy.

- Xem ngày gửi đi.

- Cách đây vài tháng. - Peter nhận xét.

- Làm sao có thể được? - Hannibal ngạc nhiên hỏi - Minh vừa mới xem hóa đơn. Trong hai năm vừa qua, không thấy dấu vết chính thức là có giao phốt phát brom giả. Ta sẽ mang một thùng theo, để xem trong đó chứa gì.

- Tôi có thể trả lời nếu cậu muốn! - Một giọng phía sau vang lên.

Ba thám tử quay lại. Đó là Don Dellasandro...

- Tôi cứ hi vọng sẽ không đến nông nổi này. - Ông vừa nói vừa rút súng ra khỏi túi - Tôi tưởng các cậu sẽ bỏ cuộc... Rất tiếc, nhưng tôi buộc phải thủ tiêu cả ba!

Rồi hắn chìa súng về hướng Ba Thám Tử Trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Súng vẫn chìa vào ba thám tử, Don Dellasandro liếc nhìn đồng hồ thật nhanh.

- Tốt lắm. Còn chút thời gian trước bữa chiều đãi của Big Barney Coop ở Beverly Hilton.

Rồi hắn lục lạo trong túi áo vét kia.

Hắn lấy ra một cái gì đó, nhưng vẫn nắm chặt tay.

- Hay ta nói chuyện một chút nhé... Dù sao, trước khi chết, các cậu vẫn có thể có ích cho tôi! Một cuộc nghiên cứu thị trường nhỏ...

- Tôi không hiểu ý ông muốn nói gì. - Hannibal thốt lên, mắt nhìn chăm chăm vào nắm tay của Don Dellasandro.

Hắn mở nắm tay ra: kẹo.

- Ăn thử đi! - Hắn ra lệnh Hannibal.

- Thuốc độc. - Peter la lên.

- Bộ cậu tưởng tôi sẽ đầu độc một người có vị giác tinh tế như thế sao? Tôi rất tiếc vì sẽ phải thủ tiêu cậu!

Hannibal nhìn Don Dellasandro, rồi nhìn khẩu súng, nhìn kẹo và cuối cùng nhìn đồng hồ treo tường. Không có lối thoát nào. Cảnh sát không hề hay biết gì. Sẽ không có ai đến cứu.

- Tôi muốn thử nghiệm tài năng của cậu một lần nữa. - Don Dellasandro tuyên bố - trừ phi cậu vội muốn được chết... Cậu sẽ cho tôi biết trong kẹo này có những gì.

- Đồng ý. - Hannibal trả lời - Tôi sẽ nếm thử, nhưng ông sẽ phải trả giá.

- Cái gì cũng có cái giá của nó! - Don Dellasandro đáp - Tôi cứ tưởng làm nhà khoa học là một đặc ân. Nhưng không có năng khiếu kinh doanh thì sẽ chết rục xương mà pha trộn chất này chất kia hay cấy trồng vi khuẩn. Ngày nay, phát minh có ích gì nếu không tìm các ứng dụng về kinh doanh.

- Thì vẫn có thể làm việc cho vinh quang chứ. - Bob nói.

- Này, cậu ăn nói cẩn thận đấy! - Don Dellasandro la lên, ánh mắt đầy hận thù - Tôi không thích những kẻ nói đùa khi nói về làm ăn! Cậu thật may mắn có một người bạn có tài ném ngoại hạng nếu không các cậu đã chết từ lâu rồi!

Hắn hít thở thật sâu hai lần để lấy lại bình tĩnh rồi nói thêm.

- A, mà mùi xác chết là mùi mà tôi làm thành công nhất đấy.

Hannibal cảm thấy lạnh ngắt người vì khiếp sợ. Tay Don Dellasandro này khùng mất rồi.

- Tôi đồng ý ném thử một viên kẹo. - Hannibal nói bằng một giọng bình tĩnh - Nhưng với một điều kiện... Ông phải trả lời một câu hỏi.

Don Dellasandro gật đầu rồi đưa một viên kẹo cho Hannibal. Hannibal đưa kẹo vào miệng.

- Ba mùi. - Hannibal thông báo - Chanh - chanh thật, chứ không phải hương liệu tổng hợp.

- Kỳ diệu! - Don Dellasandro thốt lên.

- Tôi xin đặt câu hỏi. - Hannibal nói tiếp ngay - Những cái thùng này đầy Multisorbitane, mặc dù trên nhãn có ghi "phốt phát brom giả" đúng không?

- Đúng! Thì sao nào?

- Ông định làm gì? Ông đã biết đây là một phụ gia thực phẩm bị cấm..

- Cậu muốn tôi trả lời câu hỏi cuối cùng này hả? Vậy thì ăn thêm một viên kẹo nữa! - Don Dellasandro tuyên bố với một nụ cười quỷ quyệt trên môi.

Hắn đưa tay cho Hannibal lấy kẹo.

- Đừng mắc mưu! - Peter la lên - Đây là cái bẫy!

Hannibal không hề nghĩ rằng kẹo có thể chứa thuốc độc nhưng chúng có thể chứa Multisorbitane. Hannibal không có cách nào khi Thám tử trưởng muốn Don Dellasandro khai ra hết và muốn câu giờ. Thế là Hannibal chọn một viên kẹo, cho vào miệng.

- Xơ ri, chuối và kem trứng đánh. - Hannibal nói - Bây giờ đến phiên ông! Ông định làm gì với tất cả sô thù Multisorbitane này?

Don Dellasandro chờ rất lâu rồi mới chịu trả lời.

- Tôi sẽ nói cho cậu biết... Bởi vì trước sau gì cũng không có ai trong ba đứa sẽ ra khỏi đây sống được. Big Barney Coop đã gọi tôi. Ông cần tôi hợp tác với ông để tìm ra một sản phẩm mới. Một sản phẩm mang tính cách mạng tuyệt đối mà chưa ai nghĩ ra. Nhất là Michael Argenti. Định là sẽ chia nhau khoản lời. Nhưng với hai điều kiện. Một là nước sốt phải nằm bên trong thịt gà. Nhì là nó phải ngon hảo hạng.

- Bộ Big Barney Cong cũng yêu cầu là nước sốt phải nguy hiểm nữa à? - Bob ngắt lời.

- Câm miệng! - Don Dellasandro la lên.

Hắn lại hít thở thật sâu nhiều lần. Khi đã bình tĩnh, hắn kể tiếp:

- Cho nước sốt vào thịt thì dễ rồi. Chỉ cần tiêm trở vào sau khi lấy nước thịt chảy ra lúc nấu. Nhưng điểm thứ nhì có nhiều trở ngại. Làm thế nào để cho sản phẩm này ngon hảo hạng? Tôi đã thử mọi hương vị có thể có, mà tôi nghĩ ra được. Đều ngon cả, nhưng không hoàn hảo.

- Rồi ông dùng chất Multisorbitane à? - Hannibal hỏi.

Don Dellasandro đưa cho thám tử trưởng viên kẹo thứ ba.

- Thời gian gấp rút quá... Tôi không biết cho gì vào nước sốt này... uy tín tôi có nguy cơ tiêu tan! Còn khoản tiền lời thì bốc hơi mất! Thế là...

Đột nhiên, Don Dellasandro để ý thấy rằng Hannibal chưa ăn viên kẹo.

- Cậu chờ gì nữa? - Hắn nói.

- Để dành tráng miệng!

- Hannibal ơi, cậu đừng quên rằng hắn đã cho chất gây ung thư trong Drippin' Chicken! - Bob kêu lên.

- Người ta chỉ bị ung thư sau mười năm, có thể là hai mươi. - Don Dellasandro nói rõ - Đầu phải là bị ngay! Trong khi đó, thì không ai hay biết gì cả. Big Barney Coop sẽ không biết gì, bởi vì chính tôi phụ trách công đoạn làm nước sốt và làm thịt gà. Người ta gửi thẳng gà đến quán ăn, rồi bán thẳng cho khách. Như vậy ai cũng vui vẻ! Dù sao đó chính là mục đích mà nền văn minh loài người đang muốn đạt đến, đúng không?

Hannibal liếc nhìn đồng hồ.

Gần tám giờ... Hannibal đã cạn ý rồi. Nhưng cần phải tiếp tục câu giờ. Bằng mọi giá.

- Thêm một câu hỏi nữa, nếu ông cho phép. - Hannibal nói - Tại sao tối hôm nay ông đã quay lại đây?

- Tôi trả tiền rất hậu cho người bảo vệ. Ngay khi các cậu vừa mới đến, người bảo vệ đã gọi tôi, gọi vào điện thoại trên xe tôi. Thôi, ăn tráng miệng đi. - Don Dellasandro nói và nhìn viên kẹo cuối cùng vẫn còn trong tay Hannibal - Giấy phút cuối cùng của cậu đã hết!

Hannibal xem xét viên kẹo một hồi. Nó khác những viên kia. Nặng hơn. Chắc hơn.

- Cục Cưng làm việc cho ông, đúng không? - Thám tử trường hỏi - Tay mặc đồ lao động ấy!

- Cục Cưng hả? - Don Dellasandro ngạc nhiên hỏi lại rồi phá lên cười - Hay quá! Vinnie là hàng xóm của tôi. Anh ta bị đuổi ra khỏi thủy quân lục chiến. Chắc là ở đó cũng thấy anh ta hư hỏng quá. Khi Juliet nói các cậu là thám tử ở bữa tiệc Big Barney Coop, tôi đã nghĩ đến Vinnie để gạt các cậu ra khỏi đường đi của tôi. Tôi đã chỉ cho anh ta cần phải làm gì. Trước tiên, anh ta đặt máy nghe lén điện thoại.

- Chính vì vậy mà hắn biết được rằng ta sắp gọi món ăn ở như hàng tàu - Hannibal nhận xét.

- Đúng. Và anh ta lo vụ đó. Anh ta rất giàu sáng kiến! Nào, ăn đi - Don Dellasandro ra lệnh và chìa súng về hướng miệng Hannibal.

- Đừng ăn! - Peter van xin.

Bằng động tác chậm rãi, Hannibal cho viên kẹo vào miệng.

- Caramel!

- Chờ thêm một chút nữa đi. - Don Dellasandro mỉm cười đáp.

Hannibal vẫn tiếp tục nhai.

- Rất khéo. Caramen có vị táo. Bây giờ tôi chỉ còn nghe mùi táo thôi.

- Tôi sẽ đặt tên cho hương liệu này là "Cục Cưng". - Don Dellasandro nói - Mỗi khi nghe tên này, tôi sẽ nhớ đến các cậu!

- Ông là một nhà bác học tài ba, một doanh nhân khéo léo, nhưng lại là một kẻ sát nhân kinh tởm. - Hannibal nói.

- Ngày nay, ta đâu thể làm những gì ta thích, mà phải làm những gì quan trọng. Tôi đang tưởng tượng được mình đang giết chết các cậu. Cả ba!

- Ông chưa giết chúng tôi được đâu, nếu ông không tháo nút cài an toàn trên súng. - Hannibal nhận xét.

- Ủa, tôi chưa tháo à? - Don Dellasandro ngạc nhiên hỏi lại rồi cúi xuống để xem khẩu súng.

Peter không để mất giây nào. Peter lao đến gã đàn ông, đánh hắn một bên bằng một cú yoko-tobi-geri. Khẩu súng rơi xuống đất.

Bob và Peter lao đến Don Dellasandro, nhưng hắn rất khỏe. Dường như hắn cũng biết vài miếng võ karaté. Hắn đánh một cú vào đầu gối Bob, khiến Bob ngã xuống đất. Rồi hắn quay sang Peter, nện cho Peter một cú thật mạnh. Nhưng Peter né được và đáp trả bằng một cú khác vào xương sườn. Gã đàn ông nhăn mặt đau đớn, rồi choáng váng. Peter lấy trôn.

- Aiiiya! - Peter hét lên rồi đá ngã Don Dellasandro.

Nhưng Don Dellasandro lại lăn người rồi đứng dậy được. Hắn nhìn xung quanh, thấy khẩu súng một giây sớm hơn Hannibal và lượm lên.

- Ta hãy kết thúc vụ này! - Hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

HẸN GẶP LẠI BIG BARNEY COOP!

Khi đứng dậy để đối phó với ba thám tử, Don Dellasandro nhận ra hắn đã quá tập trung chú ý vào khẩu súng, mà lơ là ba thám tử. Bởi vì đúng lúc đó

một cái thùng nặng có đề “phốt phát brom già” đang bay qua phòng.

Bob và Peter đã hợp lực nhấc thùng lên để ném vào kẻ thù. Thùng đập mạnh ngay mặt hắn, khiến hắn ngã xuống đất bất tỉnh. Thùng rách ra và hàng ký Multisorbitane đổ ra khắp phòng, tràn lên chính kẻ đã phát minh ra nó.

- Đến phiên ông ném thử cái chất bẩn thỉu của ông - Bob nói.

Peter và Hannibal vội trối chặt Don Dellasandro. Hắn từ từ tỉnh lại.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Hắn hỏi.

- Ông biết mà! - Hannibal trả lời - Ông đã đầu thú mọi chuyện với chúng tôi, rồi cả cuộc ẩu đả và ông bị thua. Còn bây giờ, thì ông đang bị trối.

- Không kịp gọi cảnh sát đâu. - Bob nói - Để tính sau vậy.

- Cảnh sát? - Don Dellasandro lập lại.

- Phải. - Hannibal nói - Chúng tôi có khá nhiều lời cáo buộc chống lại ông. Xâm phạm đời tư vì ông đã cho người theo dõi chúng tôi, thương mại hóa một chất bị cấm, và mưu toan sát nhân. Theo tôi, một lời buộc tội cũng là đủ rồi. Nhưng bây giờ chúng tôi phải đến Beverly Hilton. Lát nữa gặp lại nhé!

Nhờ Peter biết đường tắt, ba thám tử đến khách sạn nửa tiếng sau. Peter đậu xe rồi lao vào tiền sảnh. Theo bảng hướng dẫn, thì bữa tiệc diễn ra trong phòng Empire.

Hannibal, Peter và Bob đi ngang qua phòng đó rồi bước thẳng xuống bếp. Ở đó có Big Barney Coop - mặc bộ đồ thể thao vàng phủ lông vũ cam và đỏ. Juliet và Pandro Mishkin. Khắp mọi phía là những mâm Drippin' Chicken nóng hổi.

- Chào! - Big Barney Coop nói khi thấy Hannibal - Cậu thấy bộ đồ hóa trang của tôi thế nào? - Ông nói tiếp sau khi cảm hai vai Hannibal - Tôi muốn biết sự thật, cho dù có thể sau này tôi không thêm nói chuyện với cậu nữa!

- Bác Big Barney Coop à, bác hãy quên bộ đồ hóa trang của bác đi - Hannibal trả lời - Drippin' Chicken có chất độc hại. Nó chứa một chất nguy hiểm gây ung thư. Bác hãy giải tán bữa tiệc và cho rút sản phẩm này về, nếu không hàng triệu người sẽ bị nhiễm độc!

Hannibal vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Big Barney Coop. Im lặng như chết ập xuống nhà bếp, trước đây hết sức ồn ào. Rồi Big Barney Coop phá lên cười.

- Ha! Ha! Ha! Chuyện vui quá! Tôi đã nói là nhất định tôi phải nhận cậu là con nuôi mà! Con ơi, vào giúp ba một tay đi!

- Coi chừng! Pandro Mishkin bỏ trốn! - Bob la lên.

Thật vậy, người đàn ông đang chạy băng qua nhà bếp.

Hannibal, Peter và Bob chụp lấy vật đầu tiên có sẵn dưới tay: một cái mâm dài chất đầy Drippin' Chicken. Ba thám tử ném vào tên chạy trốn, trúng ngay lưng hắn. Các Drippin' Chicken rơi đầy khắp nhà bếp. Rồi Peter lao đến, chụp lấy Pandro Mishkin, vô hiệu hóa hắn.

- Đồ bất trị! - Pandro Mishkin hét lên và toan chạy trốn.

- Mày sẽ ra tòa án Quân sự!

- Chính ông sẽ ra tòa án. - Hannibal đáp - Vì tội cho chất độc vào Drippin' Chicken!

- Các người có thể tra tấn tôi, nhưng tôi sẽ chỉ khai tên, cấp bậc và số đăng ký. Tôi sẽ không khai gì cả! - Pandro Mishkin hãnh diện cam đoan.

- Không cần. - Hannibal tuyên bố - Don Dellasandro đã kể hết cho chúng tôi nghe rồi, cả chuyện ông cho hắn tiền để cho chất độc vào thịt gà của Big Barney Coop.

- Thằng nói láo! Thằng phản bội! Chính nó đã trả tiền cho tôi! - Pandro Mishkin ré lên.

- Ông nói đúng. - Hannibal không nén nổi một nụ cười và nói - Tôi đã làm.

- Mishkin, anh nói gì vậy? - Big Barney Coop xen vào - Anh báo cáo đi!

- Thừa đại tá, - Pandro Mishkin tuyên bố - Drippin' Chicken của ông chứa một chất phụ gia mà Cơ quan Quản lý thực phẩm và Dược phẩm đã cấm dùng cách đây mấy năm rồi.

- Mày phản tao! - Big Barney Coop gầm lên.

- Ông đâu có trả cho tôi một triệu đô-la như Don Dellasandro. - Pandro Mishkin đáp.

- Việc của ông chỉ là làm giả danh sách thành phần của Drippin' Chicken. - Hannibal nói tiếp.

- Lòng trung thành có giá, - Pandro Mishkin trả lời - lẽ ra tôi phải là lính đánh thuê...

Big Barney Coop lao đến Pandro Mishkin, giật hết huy chương khỏi ngực hắn.

- Nếu không kiếm mình nổi, tao đã bóp cổ mày rồi! - Big Barney Coop la lên.

Hannibal xen vào.

- Chính ông đã đuổi theo chị Juliet Coop hôm xảy ra tai nạn, đúng không?

- Đúng!

- Nhưng để làm gì? - Juliet hỏi và bám vào tay cha như đang cần được nương tựa.

- Báo cáo nằm trên bàn tôi, với danh sách thành phần của Drippin' Chicken. Cô đã làm việc trễ buổi tối, mà không xin phép trước. Khi vào, tôi thấy cô cầm tờ giấy trong tay, trong khi hồ sơ báo cáo có ghi chữ Tuyệt mật. Cô đáng bị bỏ tù!

- Vậy là chị Juliet đã lấy bản báo cáo và ông đã đuổi theo chị ấy. - Hannibal nói tiếp.

- Đúng, nhưng tôi không hề muốn gây ra tai nạn. Tôi không hề có liên can gì khi xe bị trượt và rời khỏi đường. Tôi xin thề lời danh dự!

- Nếu vậy, sao không giúp người bị nạn? - Big Barney Coop hỏi.

- Tôi có giúp... Tôi đã dừng xe lại... Tôi thật sự muốn cứu giúp. Nhưng tôi cũng phải bảo vệ tên tuổi mình. Chính vì vậy mà tôi đã gọi cảnh sát để báo về vụ tai nạn. Dĩ nhiên đó là cú gọi điện thoại vô danh.

- Ba ơi, - Juliet hốt hên la lên - bây giờ con nhớ rồi! Cú sốc! Khủng khiếp quá!

Juliet gần như khóc. Big Barney Coop ôm con gái vào lòng.

- Suốt một thời gian, tui cháu cứ nghĩ Michael Argenti dính líu đến chuyện này. - Hann thú thật với Big Barney Coop - Thậm chí tui cháu đã đi theo ông ấy đến một trại chăn nuôi của bác; ông ấy cứ nói đến chuyện mua lại doanh nghiệp của bác và thay đổi chế độ ăn uống của bầy gà.

- Thằng nhóc ấy không hiểu gì cả! Cứ đòi thay thức ăn của gà. Làm cho gà có thể trị trăm uất. - Big Barney Coop tuyên bố - Nhưng nó không đủ tiền mua lại doanh nghiệp của ta đâu!

- Em còn nghi cả bộ nữa, nhớ không? - Juliet nói thêm.

- Thì... - Hannibal lúng túng định nói - cháu không hiểu tại sao bác cứ nhả Drippin' Chicken sau mỗi lần quay phim, lúc làm phim quảng cáo.

- Ai cũng làm thế! - Big Barney Coop giải thích - Nếu mỗi lần phải nuốt, thì cậu có tưởng tượng sẽ như thế nào sau ba chục lần không!

Juliet nhìn thẳng vào cha mình.

- Ba ơi, có khoảng một trăm nhà báo đang chờ ba và đang đói bụng. Ba định làm gì?

Big Barney Coop làm xù lông vũ lên, nét mặt đăm chiêu. Rồi ông la lên với một nụ cười:

- Con sẽ thấy!

Ông đột nhập vào phòng Empire, ra vị trí của mình - dưới đèn chiếu và sau micro.

- Quý bà, quý cô, quý ông, xin chào. Ha! Ha! Ha! - Big Barney Coop nói to - Quý vị tự hỏi tại sao tôi mời quý vị đến đây... Một số trong số quý vị nghĩ rằng Big Barney Coop muốn nhờ quý vị quảng cáo giùm. Không hề có! Đã đến lúc quý vị phải biết rõ tôi hơn!

Đám đông có vẻ thích thú buồn cười.

- Tôi có mặt ở đây tối nay không phải về món gà rán ngon tuyệt danh tiếng toàn cầu của tôi. Và để chứng minh, tôi xin mời tất cả quý vị, trong vài phút nữa, thưởng thức...

Big Barney Coop dừng lại.

- Bánh pizza! Quý vị ngạc nhiên lắm phải không. - Big Barney Coop lau trán bằng một cánh tay phủ đầy lông vũ rồi nói tiếp - Các bạn thân mến, tôi hân hạnh được báo quý vị một tin vui! Việc thành lập Giải thưởng lớn về Chất lượng Cuộc Sống! Hàng năm, tôi sẽ trao giải cho bạn nào đã góp phần làm cho cuộc sống ở thành phố ta thoải mái dễ chịu hơn.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại <http://www.gacsach.com> - gác nhỏ cho người yêu sách.]

“Và do tính tôi vốn khiêm nhường, nên tôi không thể tự trao giải cho chính mình, tôi sẽ thông báo tên của những người được giải tối hôm nay. Những người trúng giải này đều có mặt và được tôi yêu thương như con ruột: Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy, thường được biết nhiều hơn dưới tên Ba Thám Tử Trẻ. Tôi xin cảm ơn ba bạn trẻ này, vì tất cả những gì ba bạn đã làm sau hậu trường. Những việc mà quý vị sẽ không bao giờ biết, nhưng đáng được thưởng. Xin cho ba bạn của ta một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Hannibal, Peter và Bob bước ra trong tiếng vỗ tay.

Big Barney Coop bắt tay, rồi phát cho ba bạn những phiếu ăn miễn phí, vừa làm vừa mỉm cười với camera.

- Tôi không biết cảm ơn các bạn như thế nào nữa đây. Chiến dịch quảng cáo này sẽ có lợi cho tôi suốt vài tháng!

- Không có chi. - Hannibal trả lời với tiếng thở dài -

- Rất vui đã góp phần làm nổi danh cho bác! - Bob nói thêm.

- Đúng. - Peter kết luận.

- Vui vẻ lên! - Big Barney Coop nói như reo - Truyền thông đa phương tiện sẽ nói về các cậu đó! Và đừng quên là nhờ tôi đấy nhé! Nhờ Big Barney Coop tử tế này đây. Ha! Ha! Ha!

Bạn đang đọc truyện *Con Gà Đội Vương Miện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.